

12163

எங்கெல்ல ஒருத்த

ஷெல்லிதாசன்

வெளியீடு

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்

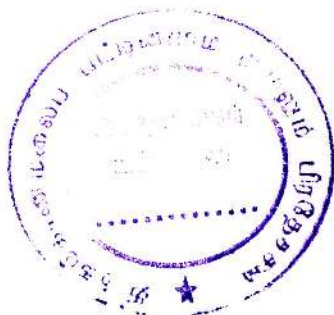
கிழக்கு மாகாணம்

என்களில் ஒருக்தி

(சிறுகதைகள்)

குறியீடு எண் ACC.NO	12163
குறியீடு எண் CLASS.NO	கூ 894. 213
திகதி DATE	6.2.2020

வெல்லிதாசன்

வெளியீடு
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
கிழக்கு மாகாணம்

நூல் : எங்களில் ஒருத்தி
 வகை : சிறுகதைகள்
 நூலாசிரியர் : வெல்லிதாசன்
 முதற்பதிப்பு : 2017
 பதிப்புரிமை : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
 கிழக்கு மாகாணம்
 வெளியீடு : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
 கிழக்கு மாகாணம்
 பக்கங்கள் : 132
 வடிவமைப்பு : த.சங்கர்
 அச்சுப்பதிப்பு : வணசிங்கா அச்சகம், மட்டக்களப்பு

Book Name : Engalil Oruththi
 Category : Short Stories
 Author : Shellythasan
 First Edition : 2017
 Copy Rights : Department Of Cultural Affairs
 Eastern Province
 Publisher : Department Of Cultural Affairs
 Eastern Province
 Pages : 132
 Book Design : T. Shankar
 Printers : Wanasinghe Printers, Batticaloa

ISBN : 978-955-4628-41-0

விலை. 300/-

கிழக்கு மாகாண கௌரவ கல்வி அமைச்சரின் வாழ்த்துச் செய்தி

உலக மொழிகளில் செம்மொழி என்கின்ற அந்தஸ்தை பெற்ற எம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழி இன்று வரை தன் சீரளமைத் திறன் குன்றா வண்ணம் வளம் பெற்று, செழுமை பெற்று திகழ்கின்றது. ஆதிமொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழியும் மற்றும் அதன் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களும் கிழக்கு மாகாணத்தில் போற்றி பாதுகாக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய காத்திரமான பணியில் கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் பல வீரியமான செயற்பாடுகளை செயற்படுத்தி வருகின்றமை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்கின்ற கலைஞர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் கௌரவித்தும் பாராட்டும் வகையிலும் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் வருடாந்தம் பல செயற்றிட்டங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றது. இத்தகைய செயற்றிட்டங்களில் ஒன்று தரமான கையெழுத்துப் பிரதிகளை பெற்று நூலருவாக்கம் செய்யும் செயற்றிட்டமாகும். தமது கையெழுத்துப்பிரதிகளை நூலருவாக்கம் செய்வதற்கு பொருளாதார ரீதியாக இடப்பாடுகளை எதிர்நோக்குகின்ற கலைஞர்களுக்கு இத்தகைய செயற்றிட்டம் மிகவும் பயனுள்ளதாக விளங்குகின்றது.

இவ்வருடம் அதிகளவான கையெழுத்துப்பிரதிகள் கிடைக்கப் பெற்றுதுடன் அவற்றில் இருந்து சிறந்த பல்துறைசார் ஒன்பது நூற்பிரதிகள் தமிழ் மொழியில் நூலாக்கம் செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட இருக்கின்றன. இதே போன்று சிங்கள மொழியிலும் நூலருவாக்கம் செய்யப்படுகின்றமையும் பாராட்டுக்குரியதாகும். இவ்வாறு நூலருவாக்கம் செய்யப்படுகின்ற நூற்பிரதிகள் வாசகர்களை சென்றடைவது அவசியமாகும்.

இத்தகைய காத்திரமான செயற்பாட்டினை வருடாந்தம் மிகச்சிறப்பாக செயற்படுத்திவரும் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் மாகாணப் பணிப்பாளர், மற்றும் சிறந்த கையெழுத்துப் பிரதிகளை தெரிவு செய்த நடுவர் குழாமினர், நூல்களை படைத்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் யாவருக்கும் எனது நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சிங்காரவேலு தண்டாயுதபாணி,
அமைச்சர்,
கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள்
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு,
கிழக்கு மாகாணம்.

அணிந்துரை

ஷெல்லிதாசன் சமூக உணர்வுமிக்கதொரு ஈழத்துக் கவிஞன். இதுவரை அவரது இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. 'செம்மாதுளம் பூ' (2010), 'நகர வீதிகளில் நதிப்பிரவாகம்' ஆகிய தொகுப்புகளே அவை. 2015 ஆம் ஆண்டு 'வண்ண வண்ணப் பூக்கள்' என்ற சிறுவர் பாடல் தொகுப்பையும் வெளியிட்டு ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியத்துக்கும் தனது பங்களிப்பை நல்கியிருக்கின்றார்.

நீண்ட காலமாக கவிதை ஆக்கத்திலே ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அவர் இப்போது 'எங்களில் ஒருத்தி' என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பினூடாகத் தனது பல்துறை ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். கவிதை (நவீன) ஆக்கத்திலே ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் சிறுகதை ஆக்கத்திலும் ஈடுபடுவது பொதுவானதொரு வழக்காக உள்ளது. இதற்கு முக்கிய காரணம் நவீன கவிதைக்கும், சிறுகதைக்கும் இடையே அதிக பண்பொற்றுமைகள் காணப்படுவதாகும். உணர்வு வெளிப்பாடு முதல் மொழிப் பயன்பாடு வரை இந்த ஒருமைப் பாட்டைக் காணலாம். இந்த அடிப்படையிலேயே ஷெல்லிதாசனும் சிறுகதைத் துறையிலும் காலடி வைத்திருக்கின்றார்.

ஷெல்லிதாசன் 1970 இல் 'ஒளியைத் தேடி' என்ற முதல் சிறுகதையை 'கன்னி' என்ற சஞ்சிகையில் எழுதினார். ஆனால் நீண்ட கால இடைவெளியின் பின் 2010 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே மீண்டும் சிறுகதைகளை சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் எழுதத் தொடங்கினார். இந்தத் தொகுதியிலே இடம்பெற்றுள்ள பதினொரு சிறுகதைகளிலே அதிகமானவை 2014 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டவையாகும்.

ஷெல்லிதாசனின் கவிதைகள், சிறுகதைகள் என எல்லாப் படைப்புகளிலும் இழையோடியுள்ள அடிப்படையான விடயம் அவை சமூக அக்கறையின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளனமையாகும். அவரது குழந்தைப் பாடல்கள் கூட இதிலிருந்து விடுபடவில்லை. அந்தவகையில் 'எங்களில் ஒருத்தி' என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதியும் தனது சமூகத்திலே சமகாலத்தில் நிலவுகின்ற பல்வேறு சமூகச் சிக்கல்களையும் பிரச்சினைகளையும் சமூக அக்கறையுடனும் மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்துடனும் நோக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. அவர் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்புப் பற்றிக் கூறும்போது "இவை என்னைப் பாதித்த உண்மைச் சம்பவங்களின் கற்பனை கலந்த வெளிப்பாடுகள்" என்று கூறுகின்றார். இந்தச் சமூகப் பிரச்சினைகள், சிக்கல்களை அவர் குடும்ப உறவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெரும்பாலும் நோக்கியிருக்கின்றார். அதாவது, குடும்ப நிறுவனத்தைத் தளமாகக் கொண்டு நடைமுறை வாழ்வியல் பிரச்சினைகளைப் பேசுகின்றார். அதேவேளை அவற்றுக்கான தீர்வுகளையும் முன்வைக்க அவர் முனைகின்றார்.

கணவன் மனைவி முரண்பாடுகள், சாதி வேறுபாடு, சாத்திர ஏமாற்று- போலி நம்பிக்கை, சிறுவர் மீதான வன்முறைகள், வறுமை, பெண்கள் ஆண்களால் ஏமாற்றப்படுதல், பெண் அடிமைத்தனம், வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பது, லஞ்ச ஊழல், பணப்பெருமை என்று பல்வேறு நடைமுறைச் சமூகப் பிரச்சினைகளை இந்தச் சிறுகதைகள் பேசுகின்றன. இந்தச் சமூகச் சிக்கல்கள் குடும்ப உறவுகளுக்கிடையேயான முரண்கள் ஊடாகச் சித்தரிக்கப்படும்போது எதிர்நிலையான பாத்திரங்கள் வழியாக அந்தச் சிக்கல்கள் அணுகப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக 'கரன்சி லாபம்' என்ற சிறுகதையில் வட்டிக்குப் பணம்கொடுத்துக் கறாராகப் பணம் சம்பாதிப்பவளாக யோகம் சித்தரிக்கப்பட அவளது கணவன் அதற்கு மாறாக நேர்மை மிக்கவராகவும் வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பதை வெறுப்பவராகவும் காட்டப்படுகிறார். இந்த முரணநிலைப் பாத்திரங்களின் செயற்பாடுகளின் ஊடாக வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும் வழக்கு விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே சாதிய வேறுபாடு 'எங்களில் ஒருத்தி' சிறுகதையில் அணுகப்பட்டுள்ளது. அக்கா சாதியத்தை நேசிப்பவளாகவும் தம்பி அதற்கு மாறாக சனநாயகச் சிந்தனை உள்ளவளாகவும் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். தன்னால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களே இறுதிக் காலத்தில் தனக்குத் துணையாக இருப்பதை எண்ணி அக்கா வருந்துவது சமூக மாற்றத்தின் குறிமீடாக அமைகின்றது.

சமூகப் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற சில கதைகள் முற்போக்கச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகளாக அமைவதும் சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. எங்களில் ஒருத்தி, கடவுள், சிறை உடைப்பு, குறிஞ்சிப் பூ முதலான கதைகள் இதற்கு உதாரணங்கள். 'எங்களில் ஒருத்தி' என்ற சிறுகதையின் தலைப்பையே இத்தொகுதியின் தலைப்பாகவும் ஆசிரியர் இட்டிருப்பது சமூக மாற்றத்தில் - முற்போக்குச் சிந்தனையில் அவருக்கிருந்த பற்றையே வெளிப்படுத்துகின்றது. சமூகத்தின் பெண்கள் பற்றிய நோக்கு, ஆணதிகாரம் என்பவற்றுக்கு எதிரான குரல்கள் அவரது சில கதைகளிலே ஆக்ரோசமாகக் கேட்கின்றன. சிறை உடைப்பு, கடவுள் முதலிய கதைகள் இதற்கு உதாரணங்கள். ஆணாதிக்கம் பற்றிப் பேசும் இக்கதைகளில் அதற்கு எதிர்நிலையாக அன்னியோன்னியம் மிக்க ஆண் - பெண் உறவுக் குடும்பத்தையும் கொண்டு வருகிறார் ஆசிரியர். பெண்கள் ஆண்களால் ஏமாற்றப்படுதல், கொடுமைப்படுத்தப்படுதல் முதலான பெண்ணிலை சார் விடயங்கள் பற்றிப் பேசுகின்ற அதேவேளை கணவனின் நிலை உணர்ப்பு பெண்கள், பணத்திமிர் பிடித்த பெண்கள், வேலைக்காரக் குழந்தைகளைச் சித்திரவதை செய்யும் பெண்கள், வட்டி வாங்கும் பெண்கள் முதலானவர்களையும் தனது கதைகளிலே பாத்திரங்களாகப் படைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியரின் இத்தகைய சமூக அக்கறை, முற்போக்குச் சிந்தனை என்பவற்றின் காரணமாக அவரது சிறுகதைகளிலே பிரசாரப் பண்பொன்று படிந்திருப்பதையும் குறிப்பிடக் வேண்டும். இதன் ஒரு வெளிப்பாடே கதைகளின் முடிவுகள் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகளைத் தேடுவனவாக அமைந்துள்ளமையாகும்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள அதிகமான சிறுகதைகள் அவரது பிரதேசத்தை,

யாழ்ப்பாணத்தை களமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன. பாத்திரங்களின் கூற்றுக்கள் பேச்சு வழக்கைப் பிரதிபலித்து நிற்பது சிறப்பானதொரு விடயமாகும். அந்தப் பேச்சுத் தமிழ் யாழ்ப்பாணத் தமிழாகவே அமைந்து விடுகின்றது. ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்பிலும் பேச்சுத் தமிழும் தராதரத் தமிழும் இணைந்து வருகின்ற ஒரு பண்பைக் காண முடிகிறது. சிறை உடைப்பு முதலான சில கதைகளிலே ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்பில் பேச்சுத் தமிழ் அதிகம் இணைந்து கொள்கின்றது. ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்பு மொழி ஏதோவொரு மொழி வழக்கைக் கொண்டிருப்பது இச்சிறுகதைகளின் மொழியை மேலும் காத்திரப்படுத்தும்.

ஷெல்ல்தாசன் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் சிறுகதையின் உருவ அமைப்பில் மேலும் கவனம் செலுத்துமிடத்து அவரது சிறுகதைகள் இன்னும் சிறப்படையும். இதற்கும் மேலாக, கதையின் சம்பவ விபரிப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைக் குறைத்து சிறுகதையின் உயிர் மூச்சான உணர்வு வெளிப்பாடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது எமது விருப்பமாகும்.

எமது மக்கள் அனுபவித்து வருகின்ற பல்வேறு அரசியல், சமூக அவலங்களையும் சிக்கல்களையும் உணர்வு வெளிப்பாடுகளுக்கூடாகவும் யதார்த்தச் சித்திரீப்புகளுக்கு ஊடாகவும் வெளிக்கொணரும் சிறுகதைகளைச் ஷெல்ல்தாசன் அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதி ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் புலத்திற்கு வளம் சேர்க்க வேண்டும் என்பதும் எமது பெருவிருப்பமாகும்.

கலாநிதி சின்னத்தம்பி சந்திரசேகரம்,

சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர், மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்கள மாகாண பணிப்பாளரின் பதிப்புரை

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பொறுப்புகளில் ஒன்றான கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட திறமையான நூல்களை பிரசுரிக்கின்ற பணித்திட்டத்தின் கீழ் 2017 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்படுகின்ற இந் நூலினூடாக மீண்டும் ஒரு தடவை அனைவரையும் சந்திப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது.

ஆக்க இலக்கிய படைப்புகள் இலகுவில் நிகழ்ந்து விடுவதில்லை. படைப்பாற்றலுள்ள ஆளுமையுடன் சீரிய எண்ணங்களோடு கூடிய கற்பனைகளின் தொடரியலையும் கடந்து வரும் போது தான் ஆக்கங்கள் பிறக்கின்றன. படைப்பாளரின் அனுபவம் மற்றும் தன் மனதை ஈர்க்கும் கற்பனையை நனவாக்கும் முயற்சியின் வெற்றியாகவே படைப்பாக்கங்கள் பிரசுரிக்கின்றன. இவை இலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களை சமந்து வருகின்றன. அவை சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் விழுமியங்களின் வெற்றிப்பாதைக்கு உறுதுணையாக அமைகின்றன.

இயந்திரமயமான இன்றைய வாழ்வியல் சூழலில் விரிசிந்தனையுடன் மனிதன் வாழ வாசிப்பு பழக்கம் அவசியம். இச் செயற்பாடு ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என நம்புகின்றேன்.

2017 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழி மூலம் நூலருவாக்கத்திற்காக கிடைக்கப்பெற்ற 33 கையெழுத்துப்பிரதிகளில் காத்திரமானதும் தரமானதுமான ஒன்பது (09) நூல்கள் ஈடுபாடு கொண்ட துறை சார் நடுவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இளம் படைப்பாளிகளின் கன்னி வெளியீடுகளும் மூத்த எழுத்தாளர்களது அனுபவ ஆக்கங்களும் சிறுகதை தொகுப்பு, நாவல், காவியம், சிறுவர் இலக்கியம், இசைப்பாடல், நாடகம், ஆய்வு என பல்வேறு பரிமாணங்களில் நூலருவாக்கம் இடம்பெறுவது இவ் வருடத்தின் சிறப்பான அம்சமாக அமைந்தது.

"எங்களில் ஒருத்தி" எனும் நூலின் நூலாசிரியர் ஷெல்லிதாசன் (திரு. பி.கனகரத்தினம்) தனது பட்டறிவின் விரிவான சிந்தனையுடன் அழகியலையும் மொழி வாண்மையையும் ஒன்றிணைத்து உருவாக்கியுள்ள இப் படைப்பிற்காக அவரை பாராட்டுவதுடன் தொடர்ந்தும் தனித்துவமான முத்திரையுடன் இத்துறையில் பிரகாசிக்க திணைக்களம் சார்பில் வாழ்த்துகின்றேன்.

திருமதி சிவப்பிரியா வில்வரத்னம்,
மாகாணப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
கிழக்கு மாகாணம்.

நூலாசிரியர் உரை

கவிதை நூல்கள் இரண்டையும், சிறுவர்பாடல் நூல் ஒன்றையும் வெளியிட்ட எனக்கு, அவ்வப்போது நான் எழுதி ஞானம், ஜீவநதி, தாயகம் போன்ற சிற்றிதழ்களிலும், தினக்குரல், சுடர்ஒளி போன்ற பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்த சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட ஆர்வம் கொண்டிருந்தேன். ஆயினும் அதற்கான பொருளாதார வசதியை கொண்டிராத காரணத்தால் அந்த எண்ணத்தை நான் தற்காலிகமாக தள்ளிவைத்திருந்தேன்.

அந்த எனது ஒத்திவைக்கப்பட்ட எண்ணத்துக்கு உயிருட்டுவது போன்று, எமது கிழக்கு மாகாணப்பண்பாட்டாலுலவர்கள் திணைக்களத்தின் இவ்வருடத்திற்குரிய 'நூலுருவாக்க' திட்ட அறிவிப்பானது ஒரு புதிய தெம்பை ஏற்படுத்தியது. உடனடியாக எனது சிறுகதைகள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து அவர்களும் பரிசீலனைக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அவர்களும் அவற்றை பரிசீலித்து சிறுகதை நூலாக வெளியிட ஒப்புதல் வழங்கினர். அந்த வகையில் என்போன்ற எழுத்தாளர்களுக்கும், ஏனைய புதிய படைப்பாளிகளுக்கும் ஊக்கமும், உற்சாகமும் தந்து கைகொடுத்த கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சின் கலாசாரத்திணைக் களத்திற்கும், அதன் பணிப்பாளராக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றி வரும் திருமதி. சிவப்பிரியா விவ்வாத்னம் அவர்களுக்கும், மற்றும் சிரேஷ்ட கலாசார உத்தியோகத்தராக இருந்து மிகச் சிறந்தவகையில் பணியாற்றி கலை, இலக்கியவாதிகளை தக்க தருணத்தில் இனங்கண்டு பயன்படுத்தும் ஆளுமை கொண்ட திரு.கே.குணபாலா அவர்களுக்கும் ஏனைய கலாசார உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது மனமாரந்த நன்றிகளை இத்தால் அறியத்தருகின்றேன்.

மேலும், எனது 'எங்களில் ஒருத்தி' என்னும் இச்சிறுகதை நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய கலாநிதி சின்னத்தம்பி சந்திரசேகரம் (சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர், மொழித்துறை, கி/பல்கலைக்கழகம்) அவர்களுக்கும், பின் அட்டை அறிமுகவுரையை வழங்கிய கலாபூசணம் வீ.என்.சந்திரகாந்தி அவர்களுக்கும், எனது நூலை கண்ணிமயமாக்க உதவிய மகள் திருமதி.ரதீபா இளஞ்செழியன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

அத்துடன், எனது கதைகளை ஏற்று அவ்வப்போது சிறந்த முறையில் பிரசுரித்து எனது ஆக்க முயற்சிக்குக் கைகொடுத்த சிற்றிதழ்களான ஞானம், ஜீவநதி, தாயகம் ஆசிரியர்களுக்கும், தினக்குரல், சுடர்ஒளி வாரப்பத்திரிகளுக்கும் எனது மனமாரந்த நன்றிகளை தெரிவிப்பதுடன், இந்நூலை சிறந்த முறையில் பிரசுரித்த வணசிங்கா அச்சகத்தினருக்கும் எனது மனமாரந்த நன்றிகள்.

இல:1231, பாலையூற்று வீதி,
திருகோணமலை.

05.07.2017

அன்புடன்
வெடல்விதாசன்

0773255973

உள்ளே...

1. மல்லிகைப் பூ வாசம்	07
2. சுந்தரகாண்டம்	13
3. குறிஞ்சிப்பூ	26
4. "ஆசை" அண்ணன்	37
5. எங்களில் ஒருத்தி	47
6. கடவுள்	57
7. சிறை உடைப்பு	69
8. எமக்குள்ளும் சில கறுப்பு ஆடுகள்	81
9. "கரன்சி" வாலாயம்	93
10. அடையமுடியாத அழைப்பு	105
11. மழையில் ஓர் அறுவடை	118

1

மல்லிகைப் பூவாசம்

வருட இறுதியென்றால் அரச திணைக்களங்கள் பல சுறுசுறுப்படைந்து விடுகின்றன. வேலைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதிகள் அத்தனையையும் திருப்பி அனுப்பாமல் செலவு செய்துவிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். நான் வேலை செய்த நீர்ப்பாசனத் திணைக்களமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இப்பொழுது காணப்படும் வசதிகள் அந்தக்காலத்தில் கிடையாது. கணினி வசதிகளைக் காணாத காலம் அது. ஆவணங்கள் அத்தனையும் கையால் எழுதி தயாரிக்கப்படுவதோடு, சில ஆவணங்கள் தட்டச்சு செய்தும் தயாரிக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக கால தாமதங்கள் தவிர்க்க முடியாதிருந்தன. சில நாட்களில் எமது காரியாலத்தில் இரவிரவாக வேலைகள் நடப்பதுண்டு.

எது எப்படியாயினும் பம்பரம்போல் வேலை செய்தும் நாளாந்தம் எனது வேலைகளை முடித்து நான் காரியாலயத்தை விட்டு வெளியேற மாலை ஆறு மணிக்கு மேலாகிவிடும். பல நாட்கள் எனது சுகதர்மினியின் சுகஸ்ரநாம அர்ச்சனையுடனே வீட்டுக்குள் நான் நுழைவதுண்டு. அன்றும் நேரத்தைப் பார்த்தேன். மாலை ஆறு முப்பதை கடிக்காரம் காட்டியது. இனியும் தாமதிக்க முடியாதென மேசையில் குவிந்திருந்த ஆவணங்களை கும்பலாக அள்ளி எடுத்து கபினெற்றுக்குள் போட்டுப் பூட்டி வைத்துவிட்டு புறப்பட ஆயத்தமானேன்.

“சேர் போக ஆயத்தமோ” என்றான் சிற்றூழியனான மணியம்.” ஓம் மணியம், இனியும் நிக்கேலாது நாளைக்கு வந்து மிச்ச வேலையளைச் செய்வம்” என்றேன் நான்.

“சேர் என்றை ஓவ்வரைம் செக்பண்ணி போட்டியனோ இல்லை...”
 “உன்றை மாத்திரமில்லை ஆற்றை ஓவ்வரையும் செக்பண்ண நேரம் கிடைக்கேல். உந்த கொந்தறாத்துக்காரங்கள் நாளைக்கு வந்து கழுத்தைப் பிடிக்கப் போறாங்கள். வருடமும் முடிய இன்னும் ஒரு கிழமை தான் இருக்கு அதுக்கிடையிலை எல்லாப் பிசகையும் தீக்க வேணுமெண்டு வந்து நிற்கப்போறாங்கள்.

இஞ்சினியருக்கு என்ன விளங்கப்போகுது. அவங்கள் வந்தா என்னைச் சாட்டில் போட்டு கப்சிப்பெண்டு இருந்திடுவார். எக்கவுண்டன் வேறை முப்பத்தோராம் திகதிக் கிடையிலை எக்கவுண்டன் குளோஸ் பண்ணவேண்டுமெண்ட நச்சரிப்பு. ஓடிற் பாய்வாங்களாம். எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு விளங்கேல்லை மணியம். வீட்டை போனாள் மனிசி வேறை நச்சரிக்கப் போறான்.” நான் கதைத்தபடியே எனது இலாச்சியைப் பூட்டி விட்டு மீண்டுமொரு முறை இழுத்துப் பார்த்து கதிரையை விட்டு எழுந்து நின்று மணியைப்பார்த்தேன்.

இரவு ஏழை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது நேரம். நான் தான் கந்தோரிலை கடைசியாக வெளிக்கிடும் பிரகிருதி. மற்றவர்கள் எந்தத் தலைபோற விசயமெண்டாலும் சரியா நாலேகாலுக்கு றிஸிஸ்ரரிலை அஞ்சேகால் போட்டிட்டுப் போய் விடுவாங்கள் ஓவரைம் எடுக்கிறதுக்கு ஏத்தமாதிரி. எனக்கு சும்மா நேரத்தைப் போட்டு ஓவரைம் எடுக்கிறதிலை மனச்சாட்சிக்கு ஒத்து வராது. ஆனாலும் எனக்கான வேலைப்பழு அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியதும் கிடையாது. நான் நேரத்துக்குப் போனாலும் நானே செய்ய வேண்டிய வேலைகளை நானே முடித்தாக வேண்டுமென்ற நிலை.

மணியமும் காரியாலயத் கதவைப் பூட்ட ஆயத்தப்படுத்த நானும் வெளியே புறப்பட்டு, காரகராச்சில் பூட்டி வைக்கப்பட்ட எனது பழைய சையிக்கினின் பூட்டைத் திறந்து அதை உருட்டியபடி வெளியே வந்தேன். நான் வெளியே வரும்வரை பிரகாசமாக எரிந்த மின்சார விளக்குகள் என்னைப் பயமுறுத்தும் நோக்கிலோ என்னவோ கண்களை மூடிக்கொண்டன. ஒரே சும்மிருட்டு எங்கும்.

மணியமும் கதவுகளைப் பூட்டி விட்டு வந்து என்னோடு இணைந்து கொண்டான். ஏழு மணியாகியும் எமது காரியாலய இரவுக் காவலாளியையும் இன்னும் காணவில்லை. அதனால், “ஐயா, இன்னும் வாச்சர் வரேல்லை. அவன் வந்தாத்தான் நான் உங்கனோடை வர ஏலும்” எனச் சொல்லி விட்டு கேற்றடியிலேயே அவன் நின்று விட்டான். மணியத்தினதும் எனது வீடும் கிட்டக் கிட்டத்தான் அமைந்திருந்தன. திருகோணமலை அன்புவழிப்புரம் புறநகர்ப்பகுதிதான் எமது வசிப்பிடம்.

சைக்கிளிலை லைற்றோ, ரோச்சலைற்றோ இல்லாமல் கௌவிய இருட்டுப் பாதையில் எனது சைக்கில் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன். எதிரே வருகின்ற வாகனங்களின் வெளிச்சம் வேறு கண்களைக் கூசவைத்து தடுமாற வைத்தது. வருஷக்கணக்காக என்னை காணாத சைக்கில் செயின்வேறை மனிசியின் நச்சரிப்புப் போல மாறிமாறி கொறித்து என்னை ஆத்திரமூட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஏத்தங்களிலை சையிக்கிள் ஏறி விழும்போது சைக்கியிள் செயின் கழண்டு தொங்கி பயணத்தை நிறுத்தியது. இருட்டுக்குள் சையிக்கிளினை நிறுத்தி கைகளால் மெல்ல செயினை எடுத்து கொழுவி கழட்டிப் பார்த்தேன். சில்லு சுற்ற மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறி தட்டு தடுமாறி எனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

“சீயட்ட கிலோ தெக்காய், சீயட்ட கிலோ தெக்காய் லாபாய் லாபாய்” வீதியோரத்தில் யாரோ கத்திக்கொண்டிருப்பது எனது காதுக்கு கேட்டது. என்ன சீயட்ட கிலோ தெக்காய் என்னவாக இருக்கும்? எதற்கும் போய் பார்ப்போம் என நினைத்த நான் அப்படிக்கூறியவனின் அருகே போய் நின்றேன். எங்கும் இருட்டாக இருந்ததால் ஒரு மெழுகு திரியைக் கொளுத்தி வைத்துக் கொண்டு அதன் ஒளியில் வியாபாரம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

சனக்கூட்டம் சும்பலாக நின்றதால் அவர்களை ஒருமாதிரி விலத்தி எட்டிப் பார்த்தேன். மின்னிய மெழுகுவர்த்தி ஒளியில் மீன்களின் கண்கள் பளிச்சிட்டன. “மாத்தையா எண்ட, நல்ல பாரைக்குட்டி மாத்தையோ, சீயட்ட கிலோ தெக்காய்” என்றபடி வியாபாரி மீனை விற்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். சனத்துக்குள்ளை ஒருவாறு முண்டியடித்து முன்னேபோய் நூறு ரூபாவைக் கொடுத்து இரண்டு கிலோ மீனை வாங்கிய பெருமையுடன் சைக்கிளின் கான்றிலில் மீன் பையைக் கொழுவி மீண்டும் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

அப்பாடா என்ன மலிவு. பாரை மீன் கம்மாவே கிலோ முன்னூறு

நானூறு போகும். சில வேளை இப்படித்தான் கரவலையளிவை மீன் ஆயிரக்கணக்கிலை பிடிபடும். அடுத்த நாளைக்கு வைக்கேலாத நிலையிலை மனிசன் மலிவா விற்கிறான். என்ரை அதிஷ்டமும் கூடத்தான். “நானும் மனிசியும் மூன்று பிள்ளையுளும் கொண்ட குடும்பத்துக்கு இரண்டு கிலோ மீன் தாராளம். அதுவும் நாளைக்கு வியாழன், வெள்ளி மனிசி மச்சத்தை தொடமாட்டாள் விரதம், கோயிலெண்டதாலை நாளைக்கே எல்லா மீன்களையும் சமைக்க வேணும். பொரியல், குழம்பு என்று அசத்தலாம். ஒரு காப்போத்தலும் இருந்தால் மீன் பொரியலோ...” எனக்குள் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டே சையிக்கிளை உழக்கிக் கொண்டு ஒருவாறு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

நான் நினைச்சமாதிரி வெளிப்படலை சங்கிலிப் போட்டுப் பூட்டப் பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ட எனக்கு கோபம் நூறு பாகையைத் தாண்டியது. களைச்ச விழுந்து வந்து நிற்கும் எனது கோபம் கட்டு மீறியதால் தகர்ப்படலையில் காலால் உதைந்தேன். எனது உதையை தாங்க முடியாது படலை தடாலென நிலத்தில் பலத்த சத்தத்துடன் விழுந்தது. “என்னப்பா உங்களுக்கு என்ன வெறியே? கூப்பிட்டால் கதவை திறக்க மாட்டேனே” “சும்மா கனக்கக் கதைக்காமல் இரு மனிசன் களைச்ச விழுந்து வாறன், நீ கதவைப் பூட்டி வைச்சிருக்கிறாய்”

“ஓ, நீங்கள் கந்தோரிவை இருக்கிற தேவடியாளையையோடை இழிச்சி கதைச்சிப் போட்டுவாங்கோ நான் உங்களுக்காக காத்துக்கிடக்கிறன். வேலையெண்டு போனா நேரத்தோடை வீட்டை வர வேணும்.

அடுத்த வீட்டு கந்தசாமி அண்ணனும் அரசாங்க உத்தியோகந்தானே பாக்கிறார். பின்னேரம் நாலரை மணிக்கு மனிசன் வீட்டை நிக்கும். உங்களுக்கு மட்டும் ஒரு கண்டறியாத வேலை. காலையிலை சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டு எட்டு மணிக்கு வெளிக்கிட்டா இரவு ஏழு மணி செல்லுது வீட்டை வர. அதுக்கிடையிலை நான் படுறபாடு உங்களுக்குத் தெரியுமே. உங்கடை சனியன்கள் போடுற கூத்து தாங்க முடியுமே. அவள் மூத்த சனியன் ரியூசன் போய் இப்பத்தான் வந்தவள். ஆமான தகப்பன் இருந்தா அவள் உப்பியு அலைவாளே?” மனிசி மகேஸ்வரியின் வார்த்தை வரிகளில் அனல் தெறித்தது.

ஒரு மாதிரி உள்ளே சென்று சயிக்கிளை நிற்பாட்டிவிட்டு இருட்டுக்குள் ஏதும் தெரியாமல் தடுமாறி படலையை நிமிர்த்தி எடுத்து

ஒரு கல்லால் முட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மீன் பாக்கை சைக்கிளிலிருந்து பெருமையுடன் கழட்டி மனிசியின் கையில் கொடுத்தேன். கனமாக இருந்த மீன் பாக்கைக் கண்டதும் மனிசிக்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது. போல தெரிந்தது. “நல்ல பாரை மீன்பா வருகிற வழியிலை மலிவா வித்தாங்கள். இரண்டு கிலோ நூறு ரூபா”. “என்ன இரண்டு கிலோ நூறு ரூபாவோ?” எனச்சொல்லிய படி மனிசி வீட்டினுள்ளே கொளுத்தி வைத்து மின்னிய படி எரிந்த மெழுகுதிரி வெளிச்சத்துக்கு கிட்டே போய் மீனை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தான்.” என்னப்பா பொய் சொல்லறியள் இந்த மீன் கிலோ நானூறுக்கும் வாங்கேலாது எப்பிடி வாங்கினீங்கள்”

“அதுதான் எங்கட அதிஷ்டம். இன்டைக்கு திருகோணமலைக் கடலிலை உப்பிடி ஆயிரக்கணக்கா கரவலைக்காரங்களுக்கு மீன் பிடிப்பட்டதாம். போட்டிபோட்டுக் கொண்டு வாங்கின சனம் கதைச்சதைக் கேட்டனான். அதுவும் நாளைக்கு ஐஸ் போட்டு நாறடிக்கிறதை விட சனங்களுக்கு விக்கச் சொல்லி கரவலை முதலாளி சொன்னவராம். உப்பிடி நல்ல முதலாளியளும் நாட்டிலை இருக்கினதானே. சனம் முண்டி யடிச்சதைப் பாத்து நானும் அதுதான் இரண்டு கிலோ நூறு ரூபா கொடுத்து வாங்கிட்டு வந்தனான். வேறை காசிருந்தா கூட வாங்கிருக்கலாம்.” என்றேன் நான் மனைவியைப் பார்த்து.

“ஓமப்பா காச கூட இருந்தா வாங்கிருக்கலாம் நல்லா பொரிச்சி போத்திலுக்குள்ளை போட்டு வைச்சால் சனி, ஞாயிறு பாவிச்சிருக்கலாம்” மீனைக்கண்ட மனிசியின் கோபம் மாறி குதூகலம் பிறந்ததைக் கண்ட நான் மீன்காரனை கல்யாணப்பரிசிலை தங்கவேல் பைரவனை வாழ்த்துவது போல மானசீகமாக வாழ்த்தினேன்.

திடீரென இதுவரை உறங்கிக் கொண்டிருந்த மின்சாரம் கண்விழித்துக் கொண்டது. வீட்டிலும் வெளியிலும் ஒரே ஒளிச்சிதறல். கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்ட மாதிரி இருந்த நான் திடீரென வந்த மின்சார வெளிச்சத்தில் மனிசியைப் பார்த்தேன். மனிசியினர் முகத்திலை இனியில்லையெண்ட ஒரு புன்சிரிப்பை அன்று தான் நான் கண்டது போல இருந்தது. நல்ல மீன் கிடைச்ச மகிழ்ச்சிப் பிரவாகமோ அது தெரியவில்லை. போடப்பட்டிருந்த மீன் விளக்குகள் திடீரென எரிந்தது போல ரீ.வியும் திடீரென கதைக்கத் தொடங்கியது. அப்போது ரீ.வியில் இரவுச் செய்தி போய்க்கொண்டிருந்தது. போய்க்கொண்டிருந்த செய்தி நிறுத்தப்பட்டு முக்கிய செய்தி என ஒரு

செய்தி போனது. நானும் மனைவியும் அப்படியென்ன முக்கிய செய்தியோ என மிகவும் கவனமாக அந்தச் செய்தியைக் கவனித்தோம்.

“முக்கிய செய்தி, திருகோணமலை கடற்கரையில் ஒரு வித மீன் கும்பல் கும்பலாக ஆங்காங்கே கரையொதிங்கியுள்ளதாக எமது திருகோணமலை செய்தியாளர் அறிவித்துள்ளார். அந்த மீன்களை பாவித்த பொது மக்கள் பலர் வாந்தி வயிற்றோட்டம் என்பதால் பாதிக்கப்பட்டு பொது மருத்துவமனையில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். கரையொதிங்கிய மீன்கள் ஒருவித தொற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக சந்தேகம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.”

ரீ.வி செய்தியை கேட்ட எனக்கு அஞ்சம் கெட்டு அறிவும் கெட்டு தலை சுத்திக்கொண்டிருந்தது. சமையலறை வாசலில் நின்றுபடி செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மனிசியின் முகத்தை அவளுக்குத் தெரியாமற் பார்த்தேன். அதில் எண்ணைச்சட்டி வைத்து எள்ளும் கடுகும் வெடிப்பது போல் தென்பட்டது.

நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் தனது கையிலிருந்து மீன் பாக்கை எனது முகத்திலே வீசியெறிய அது எனது கன்னத்தை பதம் பார்த்த படி தொப்பென கீழே விழுந்தது. இவ்வளவு நேரமும் கத்திக் கத்தி காலுக்குள் சுற்றி சுற்றி வந்த பூனையும், நாயும் அந்த மீன் பாக்கின் மேலே படாரெனப் பாய்ந்து இழுப்பறிப்பட்டு நிலத்திலே மீன்கள் சிந்த இழுத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடிக்கொண்டிருக்க, சீயட்ட கிலோ தெக்காய் அங்கிங்கெணாதபடி எங்கும் பரவி மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

ஞானம் - 167

ஏப்ரல் - 2014

2

சுதந்திரகாண்டம்

சின்னையா சாமியார் என்றால் தெரியாதவர் கிடையாது. அவரது கிராமத்தில் மாத்திரமல்ல அயல் கிராமங்களிலும் கூட அவரது குறி சொல்லும் சாத்திரம் பிரபலமானது. முக்கியமாக குமர்காரியங்கள் நிறைவேறுதல், வெளிநாடு போதல், நேர்முகப் பரீட்சையில் வெற்றி, தோல்வி, நினைத்தவர்களை அடைதல் என்பவற்றை எதிர் நோக்குபவர்கள், இன்னும் பல்வேறு தரப்பட்டவர்களுக்கும் சின்னையா சாமியார் ஒரு குட்டித் தெய்வம் மாதிரி எனச் சொல்லலாம்.

வாரத்தில் மூன்று நாட்களே அவர் குறி சொல்லும் நாட்களாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. காரணம், சின்னையா சாமியாருக்கு அவ்வளவு டிமாண்ட். கிழமையில் நாலு நாட்கள் கட்டாய ஓய்வு அவசியமென அவரது குடும்ப வைத்தியரின் ஆலோசனைப்படி சாமியார் தனது தொழிலுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்துக்கொண்டார்.

ஆரம்பத்தில் எண் சோதிடமே சொல்லி வந்த சாமியார், தனது தொழிலில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தி வலுவாக சம்பாதித்துக்கொள்ள குறி சொல்லும் சாத்திரத்தை தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார்.

அவரை நாடி வருகிறவர்களிடம் அவர்கள் நினைத்த காரியத்தை பட்டுப்பட்டு எனக் கூறி அதற்கான தீர்வையும், அவர்களின் சென்றகால,

நிகழ்கால, எதிர்காலப் பலன்களையும் விலாவாரியாகச் சொல்ல, வந்தவர்கள் பரவசத்துடன், பரம திருப்தியும் கொண்டு சாமியாருக்கு முன்னால் வைத்திருக்கப்பட்டிருக்கும் விபூதித்தட்டில் பார்த்துப்பாராமல் பணநோட்டுக்களைப் போட்டு அவரின் காலில் மண்டியிட்டு வணங்கி நிற்பர்.

அப்படி வணங்கி நிற்பவர் தலையில் விபூதியை அள்ளி எறிந்து, விபூதியால் அவர்களது நெற்றியில் பொட்டும்வைத்து, ஏதோ வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி வழியனுப்பிவைப்பது வழக்கமாகும்.

திங்கள், புதன், வெள்ளி ஆகிய கிழமைகள்தான் அவருக்குரிய தினங்கள். அதுவும் வெள்ளிக்கிழமையென்றால் ஏக கூட்டம் அங்கே காவலிருக்கும். எது எப்படியாயினும், விடியற்காலை நாலு மணிக்கே சின்னையா சாமியாரின் வீட்டை சனம் முற்றுகையிடத் தொடங்கிவிடும். இவர்களை ஒழுங்குபடுத்த சின்னையா சாமியாரின் புதல்வர்களில் மூத்தவன் நாதன் நேரகாலத்துடன் எழுந்திடுவான். எந்தக் குளிர், எந்த மழையானாலும் நாலுவாளி தண்ணியை மேலிலை ஊத்தி காக்காக் குளிப்பு குளித்துவிட்டு, சரிகை போட்ட வேட்டியுடுத்து, கழுத்தில் உருத்திராட்சம் மாலைதரித்து, திருநீற்றுப்பட்டையை நெற்றிமுதல் தேகமெல்லாமிட்டு, சந்தனப் பொட்டுடன், குங்குமத்திலகமும் நெற்றியில் அலங்கரிக்க தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்வான்.

அவனது வேலை, வருகிறவர்களுக்கு அவர்களின் வருகைக்கேற்ற விதத்தில் ரோக்கண் நம்பர் வழங்குவதுதான்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் விசேடமாக நூறு பேருக்கும், ஏனைய நாட்களில் எழுபத்தைந்து பேருக்கு மாத்திரமும் ரோக்கண் வழங்க வேண்டுமென்பது சின்னையா சாமியாரின் அசையாத கட்டளை. அதற்கு மேல் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், எவரையும் அவர் அனுமதிக்கமாட்டார் என்ற பயத்தில் விடியற் காலமையே சனம், தோஞ்சு குளிச்சு மிக ஆசாரமாக தோய்த்துலர்ந்த ஆடை தரித்து, தேங்காய், பாக்கு, வெற்றிலை, பழம், பூக்கள், சாம்பிராணிக்ஞ்சி, கற்பூரம் என்ற வகையறாக்களை உள்ளடக்கிய தட்டுடன் அங்கு படையெடுக்கத் தொடங்கிவிடுவார்.

சரியாக காலை ஆறுமணிக்குத்தான் சின்னையா சாமியார் தனது இருக்கைக்கு வருவார். பார்வைக்கு சங்கராச்சாரிய சுவாமிகளின் சாயலில் அவர் தென்படுவார். இடது கையில் ஒரு வளைத்த பிரம்பும், அந்தப் பிரம்பில் ஏதோ ஒரு முடிச்சம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

வலது கையில் ருத்திராட்ச மாலையும், உச்சிக் குடுமியும், கைகள், மார்பு நெற்றிகளில் திருநீற்றுக் குறிகள் துலங்க, சந்தன, குங்கும திலகங்கள் நெற்றியை அலங்கரிக்க, மஞ்சள் காவி உடை தரித்து, இடுப்பைச் சுற்றி சால்வை இறுக்கக் கட்டிய ஒரு அகத்திய முனிவரைப்போல பிரசன்னமாகும் சாமியாரைக் காண்டதுமே சனங்களெல்லாம் இருக்கையை விட்டுமுந்து கைகூப்பி வணங்கி “அரோகரா... சின்னையா சாமியாருக்கு அரோகரா” என பலமாக கூவியபடி அவரை வரவேற்கும்.

சிலருக்கு அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே உரு ஆட ஆரம்பித்து விடுவதுமுண்டு. அப்படி உருவாடுபவர்களுக்கு விசேட சலுகையாக, ரோக்கண நம்பர் இல்லாமலேயே சின்னையா சாமியார் பார்த்துப் பார்த்து அழைப்பார். அப்படி அவர் அழைப்பதை கிடைத்தற்கரிய பேறாக பலர் கொண்டாடுவதுண்டு.

சாமியாரின் அருகில் வேப்பிலைக் கொத்துக்கள் கட்டுக் கட்டாக இருக்கும். விபூதித் தட்டில் எந்த நேரத்திலும் விபூதி குறைந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளப்படும்.

உருவாடுபவர்களில் ஒவ்வொருவராக அவர் நினைத்தமாதிரிக்கு அழைக்கத் தொடங்குவார். அவரது அழைப்பிற்காக ஏங்கியபடி உருவாடு பவர்கள் தமது ஆட்டத்தை அவதானமாக ஆடுவர்.

அவரால் அழைக்கப்படும் போது உருவாடும் ஆண்களைவிட பெண்களுக்கு வேப்பிலைக் கொத்தால் பலமான அடி விழும். சில வேளைகளில் கையில் வைத்திருக்கும் வளைந்த பிரம்பால்சூட தலையில் பட்டுப்பட்டு பலமான அடிவிழும். அப்படி அவர் அடிக்கிற தருணத்தில் மனைவியைப் பார்த்து பல்லைநெருடுவது பலருக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கும். சிலர், சாமியார் மனைவியிடம் தனது கோபத்தைக் காட்டமுடியாத காரணத்தால் அப்படி பல்லை நெருடியபடி பலருக்கு அடிகொடுப்பதாக எண்ணிக்கொள்வர்.

உருவாடுபவர்களை நோக்கி வேப்பிலையால் அடிப்பதுடன், ‘ஓம் சுவாகா’ என உச்சரித்து திருநீறை அவர்கள்மேல் அள்ளி வீசுவார். காளி வந்திட்டாள், காட்டேரி வந்திட்டான், காத்துக் கருப்பும் கூட வந்திட்டான், மாடா சாமியும் மனிதரத்தம் குடிக்க வந்திட்டான் என வித்தியாசமாக பல சாமிகளின் பெயரை பலமாக உச்சரித்து கண்சிவந்து துடிக்க

“ஏய் காளி..... சாமுண்டி..... ஏனடி வந்தாய் நீ”

“நானா, எனது புள்ளைக்கு கலியாணம் எப்ப கைகூடுமென சொல்ல வந்திருக்கிறேன்” “சரி..... சரி..... எப்ப கலியாணம் சீக்கிரம் சொல்லு”

“இந்த வருஷக் கடைசியிலை அவளின்ரை கழுத்திலை தாலி ஏறும், அதுவும் மகள் மனசிலை நினைச்சிருக்கிற மகராசனே அவளைக் கலியாணம் கட்டுவான்”

இப்படியாக உருவாடும் பெண்ணுக்கும் சாமியாருக்குமிடையில் உரையாடல் நடந்து முடியும். சாமியார், உருவாடிய அந்த இளம் பெண்ணின் மேல் விபூதியை அள்ளி எறிந்து “நிறுத்து காளியம்மா இனிப் போதும்” என்றவுடன், பெண்ணின் ஆட்டம் நின்று அவள் தான் சுய நினைவுக்கு வந்ததுபோல் கண்களைக் கசக்கி வெட்டி விழித்து சாமியாரை பயபக்தியுடன் வணங்கி நிற்பாள்.

காளி, அவளுக்குச் சொன்ன அருள்வாக்கை அந்தப் பெண்ணிடமே எடுத்துரைப்பார்... அந்தப்பெண் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், உதட்டில் புன்னகைபொங்க, சாமியாரின் காலை தொட்டு வணங்கி, கூட்டிவந்த தாயாருடன் வெளியேற ஆயத்தமாக, விபூதித்தட்டில் ஐந்நூறு ரூபா நோட்டினை தாயார் பயபக்தியுடன் வைத்துவிட்டு மகளை அழைத்துச் செல்வாள்.

இதுபோன்ற ஏராளம் புதுமைகள் அங்கு நாளாந்தம் நிகழ்வதுண்டு. அதேவேளை உருவாடாத சனங்களை அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ரோக்கணின்படி சாமியார் அழைத்து, அவர்கள் நினைத்த காரியத்தை பட்டுப்பட்டுடன் புட்டுவைப்பார்.

சாமியாரின் சாத்திரத்தின் மகிமைகளால் உச்சிகுளிர்ந்த பணக்காரர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் ரூபாக்களை விபூதித் தட்டில்போட்டு சாமியாரின் ஆசியையும் வேண்டிப் பெற்றுக்கொள்வர்.

எப்படியும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் பத்தாயிரம் ரூபாயும், ஏனைய தினங்களில் ஐந்தாயிரம், ஆறாயிரம் ரூபாக்களுக்கும் குறைவில்லாமல் வசூலாகும்.

- - - - -

ஆறாம் வகுப்புக்கூட ஆமானவிதத்தில் படித்தறியாத தமது தகப்பனாரின் மாதாந்த வருமானத்தைப்பார்த்த அவரது பிள்ளைகள், வீணாக தாங்களுமேன் படிப்புப் படிப்பென மினக்கெடவேண்டுமென

நினைத்தார்களோ என்னவோ எட்டாம் ஆண்டுக்கு மேல் எவரும் பள்ளிப்பக்கம் போகாமல் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்துவிட்டனர்.

மூத்தமகன் நாதன் (நாகநாதன் - அவன் நாகதோஷத்தில் பிறந்ததால் அந்தப்பேராம்), தனது தந்தையாரின் தொழில் நுணுக்கங்களை மிகவும் கவனமாகக் கற்றுக்கொள்வதில் கண்ணும் சுருத்துமாக இருந்தான். தகப்பனார் இல்லாத காலத்தில் அவரது வாரிசாக தன்னை ஆக்கி கைநிறையச் சம்பாதித்து ஒரு கல்வீடு கட்டிக்கொள்வதுடன், ஒரு காட்டேரி வைரவர் கோயிலையும் கட்டி எழுப்பி நிரந்தர வருமானத்துக்கு அடிகோலி, நல்ல சீதன பாதனத்துடன் ஒரு அழகான பெண்ணை கலியாணமும் கட்டி ஊரிலே ஒரு பிரமுகராய் வாழ வேண்டுமெனவும் கனவுகண்டுவிந்தான்.

சாமியாரின் வரவு செலவுக் கணக்கெல்லாம் அவரது மூன்றாந்தார மனைவி மோகனாவின் கையிலேதான். சாமியாருக்கு ஒரு பத்துரூபா தேவையென்றாலும் அவளிடமே அவர் கையேந்த வேண்டிய நிலையே அவரது மதிப்பும் மரியாதையும்.

முதல் இருதாரங்களும் தலா இரண்டு வாரிசுகளைத் தந்துவிட்டு நேரகாலத்துக்கு சிவலோகம் சென்றுவிட்டனர்.

பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க யாருமே இல்லையென்ற சாட்டில் சின்னையா சாமியார் தன்னைவிட பதினைந்து வயது குறைவான மோகனாவை அவர் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

மூத்ததாரத்தின் பிள்ளைகளுள் மூத்தவனே நாதன். அடுத்தவள் சாமுண்டி. இரண்டாந்தாரத்துப் பிள்ளைகள் இரண்டும் ஆண்கள். மூத்தவன் முருகதாசன், இளையவன் சங்கரன்.

அழகும், இளமையும் கொண்ட மூன்றாவது தாரமான மோகனா வைத்ததே சட்டம். சாமியாருக்கு சேரும் பணம் முழுவதும் அவளது கையுக்கே போய்ச் சேரும். சாமியாரின் பிள்ளைகளுக்கு சித்தியைக் கண்டாலே காளியம்மனைக் கண்டதுபோல கிடுநடுக்கம்.

காளியையும், மாடசாமியையும், காத்துக் கருப்பையும் கட்டி ஆண்டு வசியம் செய்யும் சாமியாரால் மூண்டாந்தார மோகனாவை மட்டும் வசியம் செய்து கட்டுக்குள் கொண்டு வரமுடியவில்லையே என அவருக்குப் பெரும் கவலை.

.

சாமியாரின் கொடிகட்டிப் பறந்த குறிசொல்லும் வியாபாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மெளசை இழந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. இது சாமியாருக்கும், சம்சாரத்துக்கும், மூத்த மகனான நாதனுக்கும் வலுத்த கவலையையும், ஏக்கத்தையும் தந்தவண்ணமிருந்தன.

எப்படி சரிவை நிமிர்த்தியெடுக்கலாம்? மூவரும் சேர்ந்து இரவிரவாய் மந்திராலோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

புதிய உத்தி நிச்சயம் சரிவருமென அவர்கள் திடமாக நம்பினர். அவ்வளவுக்கு சனங்கள் முட்டாள்தனங்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு வாய்ப்பாக அமைவதென்பது கலமமானதுதான்.

- - - - -

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அன்று குறி கேட்க சனம் மிகக் குறைவாகவே வந்திருந்தனர். ஆனாலும் வந்திருந்த சனத்துக்கு ஒரே ஆச்சரியத்தின் மேல் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

சாமியாரின் பக்கத்தில் ஒரு கறுப்புநாய் கம்பீரமாக நின்று நாக்கை நீட்டியபடி சனங்களைப் பார்த்து உறுமியபடி பலமாகக் குலைத்தது.

அதன் உடம்பின் மேல் சிவந்த சரிகைப்பட்டு போர்த்தி கட்டப் பட்டிருந்தது. அதுமாத்திரமல்ல அதன்நெற்றி நிறைய விபூதி அப்பப்பட்டு சந்தனம் குங்குமம் கலந்த பெரிய பொட்டு அதன் முகத்தை அலங்கரித்தது.

அந்த வாட்டசாட்டமான உயர்ந்த கறுப்புநாய் சனங்களைப் பார்த்து பலமாக உறுமத் தொடங்க, “ஏ கறுப்பன் சும்மா இரு, உன்னைத் தேடித்தானே மக்கள் வந்திருக்கினம்” என்றார் சாமியார்.

சாமியாரின் மூத்தவன் நாதன் கறுப்பனின் சுழுத்தில் போடப்பட்டிருந்த வாரில் கொழுவிருந்த தடித்த இரும்புச் சங்கிலியை இறுகப்பற்றியிருந்தான்.

இடைக்கிடை கறுப்பன் சனத்தைப் பார்த்து எகுறி எகுறி பாய்ந்தது. நாதன் அதனை மெல்லத் தட்டிச் சாந்தப்படுத்தி சங்கிலியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

வந்திருந்த சனங்களுக்கு அவர்களது செயல் புதினமாக இருந்தது. “மக்களே என்ன புதினமாக பாக்கிறீங்கள். எங்கடை கறுப்பனுக்குள்ளை காத்துக் கறுப்பன் சாமி நேற்றிறவு சரியா பன்றெண்டு மணிக்கு உள்ளே நுழைந்துவிட்டான்.

என்றை கனவிலை நேற்று வந்த காத்துக் கறுப்பன், “இனி நீ வளக்கிற கறுப்பனிடடை உன்றை பணிகளை ஒப்படை. இல்லையெண்டால் உன்றை உயிருக்கு ஆபத்து” என அசீரிபோல சொல்லி மறைஞ்சு போட்டான்.

“மக்களே, இனி எனக்குப் பதிலாக கறுப்பனிடமே உங்கள் ஐயங்களை கேட்டு அதற்கான பதிலை பெற்றுக்கொள்ளலாம்” என்று சாமியார் ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே நிகழ்த்தி “கறுப்புச் சாமியே உன்னிடம் என்பணிகளை ஒப்படைத்தேன். என்னை நம்பி நாடிவரும் மக்களை நீதான் காத்தருளவேண்டும்” எனச் சொல்லி அவர் முன்நின்ற கறுப்பனின் மேல் திருநீற்றை அள்ளிப்பொழிந்து கரங்கூப்பி வணங்கி நின்றார்.

சனங்களுக்கு இதையெல்லாம் பார்த்ததும் தூக்கிவாரிப்போட்டது. நாய் குறிசொல்வதா? எப்படி?

- - - - -

ஆமாம், சின்னையா சாமியார் இப்போ குறி சொல்வதில்லை என்பதும் அவருக்குப் பதிலாக அவரது ‘கறுப்பன்’ என்ற பெயர் கொண்ட நாயே குறி சொல்கிறது என்ற புதினமும் பட்டிதொட்டி எல்லாம் பரவி ஊரே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.

பழையபடி சாமியாரின் குறி சொல்லும் உத்தி ஓகோவெனக் கொடிகட்டிப்பறந்தது.

நாளுக்குநாள் கறுப்பனின் புகழ் ஓங்கி வளர்ந்தது. குறிபார்ப்பதில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களைக் கூட சுண்டி இழுக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

இந்தச் சங்கதியைக் கேள்விப்பட்ட சுந்தரம் கிளாக்கரின்ரை பெண்டாட்டி சுந்தரவல்லிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தன்னை இருபத்தைஞ்சு வயது நிறைந்த மகளுக்கு கலியாணம் பேசிப்பேசி அலுத்துப்போன அவள்.

“இஞ்சேருங்கோ”

“என்ன விழுங்காமல் விசயத்தைச் சொல்லும்”

“எங்கடை சின்னையா சாமியார்”

“என்ன உங்கடை சின்னையா சாமியாரோ அவருக்கு இப்ப என்ன?”

“இல்லையப்பா, உங்களுக்கு நான் எதைச் சொன்னாலும் நக்கல்தான் உங்கடை மகளின்ரை கலியாணம் எப்ப நடக்கும் என்று சின்னையா

சாமியாரிட்டை குறி பாப்போமே. அதுவும் இப்ப அவருக்குப் பதிலா அவற்றை கறுப்பன் நாய் குறி சொல்லுதாம். பாத்தீங்களே புதினத்தை காத்துக் கறுப்பு அந்த நாய்க்குள்ளை இருந்து நினைச்சு காரியம் சொல்லுதாம்.

சுந்தரவல்லி நீட்டி முழுங்கினாள். “என்னப்பா, உனக்குப் பயித்தியமே புடிச்சிருக்கு. சாமியார் சொல்லுற குறியையே நம்பாதவன் இந்த சுந்தரம் கிளாக்கர். நாய் சொல்லுறதை நம்புவனெண்டு நினைக்கிறியே”

“உங்களுக்கு கடவுளிலையே நம்பிக்கை இல்லை. பிறிவியிலை கோயிலுக்குப் போகாத புதுமனிசன் நீங்கள், உதுகளைப் போய் நம்பப்போறியளே”

“எடி.... ஏமாறுகிற சனம் இருக்கிற வரைக்கும் ஏமாத்திறவங்கள் இருக்கத்தானே செய்வாங்கள். அரசியல் முதல் கொண்டு ஆண்டவன் வரை உதுதானே இப்ப நடக்குது”.

“உங்கடை பிரசங்கம் எனக்குத் தேவையில்லை, இப்ப நான் சொல்லுறதை நீங்கள் கேக்கப் போறியளோ இல்லையோ”

“என்ன சொல்லப்போறா”

“நானைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. விடியப்புறம் நேரத்தோட எழும்பி குளிச்சுத்தோஞ்சு, சின்னையா சாமியிட்டை ரண்டு பேரும் போறம். கறுப்பு குறி சொல்லுறதைக் கேக்கிறம் வாறம். வேறை கதை கதைக்காதேங்கோ” சற்றுக் கோபமாகவும் உறுதியாகவும் நின்ற சுந்தரவல்லியைப் பார்த்து

“உனக்கெல்லாம் சொல்லி விளங்க வைக்கலாது. பட்டுத்தெளிஞ்சாத தான் ஞானம் வரும்” எனச் சொல்லி சம்மதம் தெரிவிப்பது போல தலை ஆட்டினார் சுந்தரம்பிள்ளை.

அடுத்தநாள் வெள்ளிக்கிழமை காலையிலேயே சுந்தரம் கிளாக்கரும், சுந்தரவல்லியும் தோஞ்சு குளிச்சு தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெத்திலை சகிதம் ஒரு ஓட்டோவில் ஏறி நேர காலத்துக்கே சின்னையா சாமியாரின் வீட்டுக்கு சென்றுவிட்டனர்.

ஆனாலும், அவர்கள் போவதற்கிடையிலேயே இருபது முப்பது சனம் ரோக்கண் வாங்க கியூவில் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

அவசர அவசரமாக ஆட்டோவைவிட்டு இறங்கிய சுந்தரவல்லியும் அந்தக் கியூவில் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்டாள்.

சரியாக ஆறுமணி “டாண்” என அடிக்க சின்னச்சாமியார் சபைக்குப் பிரசன்னமாகி, அவருக்கென போடப்பட்டிருந்த மான்தோல் இருக்கையில் ஒரு முனிவரைப் போல அமர்ந்துகொண்டார்.

அவருக்குப் பக்கத்தில், பல்வேறு அலங்காரங்களுக்கு உட்படுத்தப் பட்ட கறுப்பன் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு, நாக்கை நீட்டியபடி நின்றது.

சாமியார் கறுப்பனுக்கு விபூதிபூசி, குங்குமமிட்டு தடவிக் கொடுத்த படி இருந்தார். அது வேகமாக வாலை ஆட்டியபடி அவரின் அங்கங்களை அவ்வப்போது நக்கி தனது நன்றி விசுவாசத்தை தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தது.

சாமியாரின் மூத்தமகன் நாதன் நம்பர் ஒழுங்கின்படி ஆட்களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

வந்தவர்கள் தங்களது சந்தேகங்களை கேள்வியாகக் கேட்டுவிட்டு காவலிருக்க கறுப்பன் தனது காதை நிமிர்த்திக் கேட்பது போல நின்றபடி சாமியாரைப் பார்க்கும்.

“கறுப்பா..... ஓடிப்போய் சாமி அறைக்குள் தரிசனம் தரும் காளியாச்சியை வணங்கிவிட்டு பதிலோடை ஓடிவா.... ஓடு” எனச் சொல்லி அதை சாமி அறைக்குள் துரத்துவார். மகன் நாதனும் கறுப்பனின் சங்கிலியின் பிடையை தளர்த்தி சாமி அறைக்குள் அதை இழுத்துச் சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொள்வான்.

பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் செல்லும் அது வெளியேவர.

“கறுப்பன், தியானத்தில் இருந்து வர கொஞ்சநேரம் செல்லத்தான் செய்யும். நீங்கள் கேக்கிற கேள்வியளுக்கெல்லாம் சரியா குறி சொல்ல வேண்டாமே” சாமியார் சனங்களுக்கு விளக்கமளிக்க, சனங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து தலையை ஆட்டி அப்பாவித்தனமாய் சாமியாரை கை கூப்பி வணங்கியபடி காத்துநிற்பர்.

அப்பாடா, ஒரு மாதிரி சுந்தரவல்லியின் இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டது. அவளும் சாமியார் முன்னால் தான் கையிலே கொண்டுவந்த காணிக்கைத் தட்டை வைத்துவிட்டு, அவரின் காலடியைத் தொட்டு வணங்கியபடி நின்றாள்.

கறுப்பன் சுந்தரவல்லியின் கேள்விகளை செவிமடுக்க ஆயத்தமாகி சாமியாருக்குப் பக்கத்தில் நின்று நாக்கை நாக்கை நீட்டி மூச்சு விட்டது. நாலைந்து மணிநேரம் உள்ளே போவதும், வருவதுமாயிருந்த கறுப்பன்

களைப்படைந்து வாயால் வானீர் கொட்ட பலத்த சத்தத்துடன் குலைத்தது.

“உம்... பிள்ளை சொல்லுங்கோ உங்கடை கேள்வியளை ஜமிச்சங்களை. கறுப்பன் நல்லா களைச்சுப்போட்டுது.... கெதியாச் சொல்லுங்கோ” சாமி அவசரப்படுத்தினார்.

“காத்துக்கறுப்பா, என்றை மகளுக்கு கலியாணம் தள்ளிப்போகுது. வயது இருபத்தைஞ்சை தொட்டுட்டுது. அவளுக்கு எப்ப கலியாணம் கைகூடுமடா”

“உம் அடுத்த கேள்வி”

“அடுத்த கேள்வியோ.... எங்கடை மகளுக்கு சொந்தத்துக்குள்ளையோ, வெளிநாட்டிலையோ மாப்பிளை கிடைப்பார்”

“வேறா”?

வேறா ஏதுமில்லை சாமியார், நல்லபதிலா காத்துக் கறுப்பன் தந்தா..... நல்ல கிடாயாடா பாத்து தானம் செய்வன் சாமியார்”

இதைக் கேட்டதும் நாய்க்கு மாத்திரமல்ல சாமியாரின் நாவிலும் நீர் ஊறியதோ தெரியாது, தனது சால்வையை எடுத்து வாயைத்துடைத்துக் கொண்டார்.

இவற்றையெல்லாம் அவதானமாகக் கேட்டதுபோல காணப்பட்ட கறுப்பனை சாமியார் சாமியறையை நோக்கி செல்லப்பணித்தார்.

நாதனும் அதனை அழைத்துச்சென்று சாமியறைக் கதவை சாத்திக்கொண்டான்.

கறுப்பன் வெளியே வரக் காலதாமதமானதால் சுந்தரவல்லி, தனது கணவர் நின்ற இடத்தில் போய் பக்கத்தில் நின்று கொண்டாள்.

சுந்தரம் கிளாக்கருக்கு அந்த நாளிலையிருந்து எதையும் ஆராயும் குணம். சாமியாரின் வீட்டின் சாமியறை யன்னல் பக்கம் போய் நின்று, அதன் நீக்கல் வழியாக சாமி அறைக்குள் அப்படி என்னதான் கறுப்பன் செய்கிறான் என நோட்டம் விட்டார்.

அவருக்கோ தான் ஜன்னல் நீக்கல் வழியாக உள்ளே காணும் காட்சி பெரும் அதிசயமாயிருந்தது. மனைவியை இரகசியமாக தன்னருகே அழைத்த அவர் அறையின் உள்ளே நடக்கும் சங்கதிகளை பார்க்கவைத்தார்.

“ஐயையோ” வாயை பலமாக அடித்தபடி உரத்துக்கத்த ஆயத்தமானாள் சுந்தரவல்லி. அவசரஅவசரமாகச் செயல்பட்ட சுந்தரம் கிளாக்கர் அவளின் வாயை தனது கைகளால் இறுகப்பொத்தி சத்தமேதும் வெளியேறாமல் தடைசெய்து நிலைமையை ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டார்.

சிறிது நேரத்தின்பின் சுந்தரவல்லி அழைக்கப்பட்டாள்.

சாமியார், தனக்குப் பக்கத்தில் வந்து வாயை இறுகமுடியபடி நின்ற கறுப்பனின்மேல் வேப்பிலையால் பலமாக தட்டினார்.

அது தனது மூடியிருந்த வாயைத் திறந்தது. திறந்ததும் அதன் வாயிலிருந்து இரு சிறிய சுருட்டப்பட்ட சீட்டுத்துண்டுகள் நிலத்தில் விழுந்தன.

உசாரடைந்த சாமியாரின் மகன் நாதன் அவற்றை எடுத்து ஒவ்வொன்றாக விரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

“தாயாரே... நீங்கள் கேட்ட முதலாவது கேள்விக்கு காத்துக்கறுப்பனின் அருள்வாக்கு இதுதான். அம்மா... உங்களது மகளுக்கு தற்போது சனி உச்சத்திலை இருப்பதால் இரண்டு வருடங்களின் பின்பே அவளுக்கு தாலி ஏற்று பலன் இருக்கு. அதுக்குமுதல் எப்படி தலைகீழாக நின்றாலும் திருமணம் கைகூடாது.

தாயாரே உங்கடை இரண்டாவது கேள்விக்கு காத்துக் கருப்பனின் பதிலை வாசிக்கிறன் கேளுங்கோ.

அம்மா... உங்கடை மகளை மணம் முடிக்க வெளிநாட்டிலை இருக்கும் ஒரு மகராசனே தேடிவருவான். உங்கடை சொந்தத்துக்குள்ளை கலியாணம் கட்டி பலன் அவளுக்கு கிடையவே கிடையாது. அதுமாத்திர மல்ல இதுகூட சரியாக நிறைவேற மகளுக்கு ஒரு சாந்தி செய்வது மிக அவசியமானது. காத்துக்கறுப்பின் அருள்வாக்கின் மிகுதி வாசிப்பை நாதன் மிக உசாரா உரத்து வாசித்தான்.

சாமியாரின் மகனால் வாசிக்கப்பட்ட காத்துக் கருப்பனின் அருள்வாக்குகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுந்தரவல்லிக்கு சதுரமெல்லாம் கோபத்தால் துடிதுடித்தது.

சட்டென தான் கொண்டுவந்த காணிக்கைத் தட்டை வேகமாக எடுத்து, கணவருக்குக் கிட்டப்போய் வந்த ஓட்டோவில் துள்ளிப்பாய்ந்து ஏறி, அவரையும் இழுத்து உள்ளுக்குள் அமர்த்தி வீட்டுக்கு விரைந்தனர்.

கூடி நின்ற சனங்களெல்லாம் சுந்தரவல்லியின் செயல்களை திகைப்புடன் நோக்கி “பாரன் சாமியாரை மதிக்காமல், காத்துகறுப்பனுக்கு ஒரு காணிக்கையும் செலுத்தாமல் எவ்வளவு திமிரா உவள் போறாள். உதுக்கெல்லாம் நல்லா அனுபவிக்கப்போறாள்” என திட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

.

கோபத்தோடு வீடுவந்து சேர்ந்து சுந்தரவல்லியைப் பார்த்து கணவர் சுந்தரம் கிளாக்கர் அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

“சும்மா சிரிக்காதேங்கோ. நீங்கள் சொன்னதை நம்பாமல் போய் குட்டு வாங்கிவந்த இந்தப் பாவிக்கு இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும்” என ஆக்ரோஷமாக கத்தியபடி நின்றாள் சுந்தரவல்லி. அதே நேரம் பார்த்து மகளின் சாதக குறிப்போடு போன கலியாணப் புறோக்கர் கனகசபை சிரித்தபடி அவர்முன்னே வந்து நின்றார்.

கிளிநொச்சியில் இருக்கும் சுந்தரவல்லியின் சொந்தக்காரப் பெடியனுக்கு மகளின் சாதகம் வலுப்பொருத்தமானதென்றும், அவளின் புகைப்படத்தைப் பார்த்த மாப்பிளைக்கும் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டதாகவும் சந்தோஷம் பொங்க கனகசபை நீட்டி முழங்கினார்.

“பாரன் எங்கடை சொந்தத்துக்கை இருந்த பெடியனை எங்களுக்கே தெரியல்லை. புறோக்கர் ஐயா எப்பிடி துப்பறிஞ்சு பிடிச்சிட்டார் பாத்தீங்களே. நீங்களும் இருக்கிறியள் இடிச்ச புண்ணாக்குப்போல” என கணவனைப் பார்த்துக் கிண்டலடித்த சுந்தரவல்லிக்கு புறோக்கரின் பேச்சு ஐஸ்மழையில் அவளைக் குளிக்கவைத்து குதியாட்டம் போடவைத்தது.

பிறகென்ன, ஒரு கிழமைக்குள் சட்டுப்புட்டு என எல்லாப் பேச்சு வார்த்தையும் நல்லபடி நிறைவேற, திருமணமும் தட்புடலாய் நடந்தேறியது.

ஐந்தாறு நாளில் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையுடன் அவனது சொந்த ஊரான உருத்திரபுரத்துக்கு கண்ணீர்மல்க விடை பெற்றச் சென்றுவிட்டாள்.

.

மகளின் திருமணம் எதிர்பாராத விதத்தில் நல்லபடி நடந்தேறியதை எண்ணியபடி படுக்கையில் ஆறுதலாக சாய்ந்திருந்த சுந்தரவல்லியின் மனத்திரையில் அன்று சின்னையா சாமியாரின் சாமி அறையில் அவள் கண்ட காட்சி சலனப்படமாக ஓடத்தொடங்கியது.

ஆமாம், சாமியாரின் மூன்றாந்தார மோகனாவிடம் மகன் நாதன் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருக்க அதனை அவள் சிறு துண்டுகளில் எழுதி மிக லாவகமாக சுருட்டியெடுத்தாள். அவளது பக்கத்தில் வாலை ஆட்டியபடி நின்ற கறுப்பனின் வாய்க்குள் தன்னால் எழுதி சுருட்டியெடுக்கப்பட்ட துண்டுகளை திணித்து அதன் வாயை இறுக மூடிவிட்டாள்.

அப்படி அவள் எழுதி கறுப்பனின் வாயில் திணிக்கப்பட்ட துண்டுகளே தனக்கு கறுப்பனின் வாயில் இருந்து விழுந்த அருள்வாக்குகளாய் வாசித்துக் காட்டப்பட்டதையெல்லாம் நினைக்க நினைக்க சுந்தரவல்லிக்கு சின்னையா சாமியாரினதும், அவரது குடும்பத்தினரதும் தந்திரங்களை ஊரெல்லாம் பறைசாற்றி உடைத்தெறிய வேண்டுமென்ற ஓர்மம் மேலோங்கியது.

‘வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைதான் மகளுக்கு, அதுவும் கலியாணம் கைகூட இரண்டு வருடம் தாமதமாகும்’ என்ற காத்துக்கறுப்பனின் அருள் வாக்குகளின் போலித்தனங்கள் சுந்தரவல்லியின் மகளின் திருமணத்தின்மூலம் அம்பலமாகியதை அறிந்த கிராமத்துச் சனங்கள் கொதித்தெழுந்து அலைபோல திரண்டனர்.

சுந்தரவல்லியின் தலைமையின்கீழ் பேரணியாய் திரண்ட சனக்கூட்டம் சின்னையா சாமியாரின் வீட்டை நோக்கி ஆக்ரோஷமாக விரைந்தது. அதைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரம் கிளாக்கர் “சனத்துக்கு இப்பவாவது புத்தி புலப்பட்டதே..... அது போதும்..... ஆனால் இப்படி ஓட்டுமொத்த சமுதாய ஏமாற்றுக் காரர்களுக்கும், அநியாயக்காரர்களுக் கெதிராகவும் எப்போ சனம் திரளுமோ? என தன்னுள் கேள்வியைக் கேட்டபடி தானும் அந்தப் பேரணியில் இணைந்து கொண்டார்.

ஞாயிறு தினக்குரல்

11. 09. 2016

- - - - -

3

குறிஞ்சிப்பூ

எமது வீட்டோடு சேர்த்து ஒரு சிறிய கடையை அம்மா போட்டிருந்தாள். அப்பா, ஒரு மொத்த வியாபாரக் கடையில் கணக்கெழுதும் வேலை பார்த்தார். முதலாளி அவ்வப்போது கிள்ளித்தெளிக்கும் சம்பளம் எமது குடும்பத்துக்கு யானைப்பசிக்கு சோளப்பொரியாக இருந்தது. அதனால் அம்மா தானும் குடும்பத்துக்கு ஏதாவது வருமானத்தைத் தேட வேண்டுமெனக்கருதி எங்களது பெரியம்மாவிடம் ஐம்பதாயிரம் வட்டிக்கு பணம் வாங்கி அந்தக் கடையை ஆரம்பித்திருந்தாள்.

நான் தான் குடும்பத்தில் மூத்தவன். எனக்குப் பிறகு மூன்று சகோதரிகளும் இரண்டு தம்பிமார்களும் இருந்தனர். நான் சாதாரண தரக் கல்வியை முடித்து விட்டு சும்மா இருந்ததால் அம்மாவுக்குத் துணையாக நானும் கடையை நடத்தி வந்தேன்.

அநேகமான நேரங்களில் நானே கடையில் இருப்பேன். அம்மாவுக்கு எனது சகோதரங்களுடன் அல்லாடுகிறதிலும், சமையல், உடுப்புத்தோய்ப்பதிலும் நேரம் சரியாகிவிடும்.

எனக்கு பக்கத்துணையாக எனது மாமாவின் மகனும் இருந்தான். எனது மாமா திடீரென காலமானதால் மாமி கஷ்டத்தின் பேரில் அவனுடைய

கல்வியைக் கூட இடை நிறுத்தி விட்டாள். அதனால் அவன் எங்கள் குடும்பத்தோடு ஒருவனாகி எமக்கு உதவியாகவும் இருந்தான்.

எமது கடைக்கு வழமையாக ஒரு சிறுமி வந்து பொருட்களை வாங்கிப்போவாள். மலை நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தச் சிறுமிக்கு வயது பத்துக்கு மேல் இருக்காதென்றே நான் நினைக்கிறேன். அவளது முகத்திலே புன்சிரிப்பை நான் என்றுமே கண்டதில்லை. இருள்கப்பி ஏதோ பயப்பீதி கொண்டவள் போல் காட்சியளிப்பாள்.

ஆனாலும் அவளது அன்றைய வருகையானது சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. முகமெல்லாம் வீங்கியிருந்தது. வாங்க வேண்டிய பொருட்களைக்கூட கேட்க முடியாது தடுமாறினாள். கண்கள் இரண்டிலிருந்தும் கண்ணீர் கொட்டியபடியிருந்தது. அவள் என்னிடம் கையை நீட்டி காசைத் தந்தபோது அவளது கையைக் கவனித்தேன். உள்ளங்கை முதற்கொண்டு கைகளின் அனைத்துப்பாகங்களிலும் தீச்சூட்டுக் காயங்களாய் சிவந்திருந்தன.

அதைக்கண்ட எனக்கு கதறி அழவேண்டும் போல உணர்வுதான் எழுந்தது. அந்தச் சின்னப் பாலகியின் கையில் எந்தப் பிசாசு இப்படியெல்லாம் விளையாடிவிட்டிருந்தது. சிறுமியின் கையை பொசுக்கிய பேயை சுட்டுப்பொசுக்கினால் என்ன என்ற ஓர் ஆத்திரம் எனக்குள் பொங்கிப் பிரவாகித்தது.

அவளிடம், அவளுக்கு நேர்ந்த கதிபற்றி கேட்ட போது எனது இளைய நெஞ்சில் அடிமைத்தனத்திற்கெதிரான போராட்ட உணர்வு ஒரு புயலாக அன்றே மையம் கொள்ளத்தொடங்கி விட்டது.

- - - - -

மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள் அந்தச் சிறுமி. வறுமையின் பிடியில் அன்றாட ரொட்டிக்கே அல்லாடும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்! ஆறு சகோதரங்களுக்குள் மூத்தவள் அவள் தான். அம்மா அன்றாடம் கொழுந்தெடுத்து அதில் கிடைக்கும் அற்ப வருமானத்திலே பிள்ளைகளை வளர்த்து வந்தாள். ஆறேழு பிள்ளைகளின் தந்தையானவன் நித்தம் பெரும் குடிமகன். வேலைக்கும் ஒழுங்காக செல்வதும் கிடையாது.

கிடைக்கும் சம்பளப்பணத்தில் குடித்து கும்மாளமடித்து இரவில் வருவான். அதுமட்டுமல்ல சாப்பாடு போடு எனச்சொல்லி மனைவிக்கு வேற உதையும் அடியும் கொடுப்பது தான் ஆறு பிள்ளைகளைப்

பெறத்தெரிந்த அவனுக்கு தெரிந்தது. அதற்கப்பால் எதுவுமே தெரியவில்லை.

மூத்தவள் அருகிலுள்ள பள்ளிக்குச் சென்று வந்தாள். ஏனைய பிள்ளைகளுக்கு அந்த வரமும் கூட கிடைக்க வில்லை. மூத்தவள் படிக்கும் பள்ளி ஆசிரியை லீலாவதி அடிக்கடி அவர்களின் வீட்டுக்கு வருவாள். பட்டினியாய் கிடக்கும் பிள்ளைகளுக்கு பாண், சீனி என்பவற்றை வாங்கியும் கொடுத்துத் தேற்றுவாள்.

அன்றும் லீலாவதி அவர்களின் வீட்டுக்கு வந்தாள். அம்மாவுக்கு தனது பிள்ளைகள் அரைப்பட்டினி முழுப்பட்டினியாக அவதிப்படுவதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. பொறுப்பில்லாத தகப்பனை நம்பி இனி எந்தப்பிரயோசனமும் இல்லையென எண்ணிய அவள் “ரீச்சர் நீங்க தான் எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேணும். நம்மட மூத்தவளை எங்காலும் வீட்டு வேலைக்கு சேத்துப்புட்டா நல்லா இருக்குமெண்டு நம்புறன்.”

ரீச்சருக்கு முதலில் அவளது கோரிக்கையில் விருப்பமில்லை. ஆனாலும் லீலாவதியின் அக்கா மகேஸ்வரி அடிக்கடி தனது தங்கையிடம் நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் விடயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “அடி லீலா நீதானே எஸ்டேட்டிலை படிப்பிக்கிறா. எனக்கு ஒரு சின்னப் பிள்ளையா பிடிச்சுத்தாவன் வேலைக்கு. நானும் அவரும் காலையில் போனா மத்தியானமும், மத்தியானம் சாப்பிட்டிட்டு போனால் வேலையால வர ஐஞ்ச ஆறு மணியாகுது. என்றை சின்னப்பிள்ளையளுக்கு துணையிருக்க ஒரு எஸ்டேட் பெடிச்சியை கூட்டிக்கொண்டுவந்து தரமாட்டியே” இப்படியாக லீலாவதியின் அக்காவின் வேண்டுகலுக்கு தீர்வு கிடைக்க இதுதான் சந்தர்ப்பமென ரீச்சர் மனசுக்கு எண்ணம் எழுந்தது.

“பாவம் உங்கடை மூத்தவள் படிப்பை விட்டிட்டு வேலைக்கு போகச் சொல்லுறியள்” “ரீச்சர் நான் தான் என்ன செய்யிறது. அவளாவது போற இடத்திலை வயிறுமுட்டச் சாப்பிட்டு சந்தோஷமா இருக்கட்டும். மாதாமாதம் அவளுக்கு ஏதாவது சம்பளம் வாங்கித்தந்திங்களெண்டால் மெத்த உதவியாயிருக்கும்”.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மூத்தவளான லச்சுமி கேவிக் கேவி அழுதாள். அம்மாவை சகோதரங்களைப் பிரிஞ்ச ஆறும் அறியாத இடத்திற்கு போகப்போறதை நினைச்சா செத்துப்போகலாமென தோன்றியது.

ஆனாலும் தனது தாயையும், சகோதரங்களையும் பட்டினியில்லாமல்

காக்க தானும் உழைச்சுத்தான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது என அந்தப்பிஞ்சு மனம் நொந்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த பள்ளி விடுமுறைக்கு ரீச்சர் வீட்டுக்குப் போகும் பொழுது லச்சமியை அழைத்துப் போவதாக முடிவெடுக்கப்பட்டது.

இது பற்றி லீலாவதி ரீச்சர் கடிதமூலம் தனது அக்காவுக்கு செய்தி அனுப்பியிருந்தாள். மகேஸ்வரிக்கு இனியில்லையென்ட புழுகம். பிள்ளையளைப் பார்த்துக்கொள்ள ஒருத்தி கிடைத்து விட்ட சந்தோஷத்தை கணவனிடமும் சொன்னாள். கணவனோ “கடச்சுட காரியத்தை முடிக்க உன்ரை ரீச்சருக்கு சொல்லு. பிறகு சில வேளை பிள்ளை மனம் மாறி மாட்டேன்டிருவாள். பிள்ளையின்ரை அம்மாவின்ரை கையிலை ஒரு ஐநூறாறை ஆயிரத்தை கையில் வைக்கச் சொல்லு. காசைக் காணாத சனத்துக்கு கடவுளைக் கண்ட மாதிரி இருக்கும்.”

“ஓம்பா ஒரு கடிதம் போட்டு விசயத்தை சொல்லச் சொல்லப் போறன்.” லீலாவதி ரீச்சருக்கு வந்த கடிதத்தில் அக்கா மகேஸ்வரி விலாவாரியாக விசயத்தை விளங்கப்படுத்தி காசை கொடுக்கச் சொல்லி, ரீச்சர் வீட்டுக்கு வந்ததும் அதைத் தருவதாகவும் எழுதியிருந்தாள்.

பாடசாலை விடுமுறை தொடங்கியதால் ரீச்சர் ஊருக்குப் போகப் புறப்பட்டாள். லச்சமியும் சேர்ந்து புறப்பட்டாள். தாயை சகோதரத்தை பிரிந்து செல்வது அவளுக்கு எங்கோ தன்னை கொல்றதுக்கு ரீச்சர் கூட்டிக் கொண்டு போவதாக உணர்ந்தாள். தாயார் ரீச்சர் கொடுத்த ஆயிரம் ரூபாவை கண்ணில் ஒத்திய படி வாங்கிக் கொண்டு மகளுக்கு அழுத படி விடைக் கொடுத்தாள். சகோதரங்கள் அக்கா அக்கா என கதறி அழ லச்சமியும் அழுதழுது இடைக்கிடையில் பின்னால் பார்த்த படி ரீச்சரின் கையை பிடித்தபடி பயணத்தை ஆரம்பித்தாள்.

.

பென்னம் பெரிய மாளிகைப் போல வீடு. முன்னால் பல வித குரோட்டன் செடிகள் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வீடு அமைந்திருந்த காணியோ மிக நீள அகலமாக பல்வேறுப்பட்ட மரங்களுடன் காட்சியளித்தது.

ரீச்சரோடை வந்த லச்சமிக்கு ஏதோ சொர்க்கத்துக்குத் தான் வந்து விட்டதாக ஆனந்தம். சிறிய லயனில் எதுவித வசதிகளும்இல்லாது

வாழ்ந்த அவளுக்கு மாளிகை போன்ற வீட்டையும் அதில் காணப்பட்ட வசதிகளையும் கண்டு தாய், சகோதரங்களை பிரிந்து வந்த கவலை சற்று தனிந்து போனது.

“ லச்சுமி பாத்தியே வீட்டை என்ன வடிவா இருக்குது? இஞ்சை தான் நீ இருக்கப்போறா. வேளைக்கு வேளை சாப்பாடு, தேவையான உடுப்பு எல்லாம் மகேஸ்வரி அம்மா உனக்கு குறைவில்லாமல் தருவா. தங்கட மூண்டு பிள்ளையளோடை நீயும் ஒரு பிள்ளையா அவ நினைப்பா. நீ பயப்பட தேவையில்லை.” லச்சுமியை பார்த்து ரீச்சர் ஒரு முன்னுரையே நிகழ்த்தினாள். லச்சுமியும் சிரித்த படி வாசலில் நின்றாள்.

“அடி புள்ளை உள்ளை வாவன் இனி இதுதான் உன்னை வீடு. நேரத்துக்கு நேரம் வேண்டியதைச் சாப்பிடலாம். புது உடுப்பெல்லாம் பிள்ளைக்கு நானும் ஐயாவும் வாங்கித்தருவம்.”

மகேஸ்வரியின் மந்திர வார்த்தைக்கு லச்சுமி மயங்கிப் போனாள். ரீச்சருக்குத் தான் நன்றி சொல்ல வேண்டுமென அந்தச் சின்ன மனசு எண்ணிக் கொண்டது. மகேஸ்வரியும் கணவனும் காலையிலேயே வேலைக்கு வெளிக்கிடுவதில் கவனம் செலுத்துவதுடன் அவர்களது பிள்ளைகளில் ஒன்று முன் பள்ளிக்கும் ஏனைய இரண்டும் சிறுவர் பாடசாலைக்கும் செல்பவர்கள்.

காலை உணவு தயாரித்தாக வேணும். லச்சுமி வந்த தொடக்கத்தில் காலை ஏழு மணிக்குத்தான் நித்திரையாலை எழுவாள். நாட்கள் போக ஏழு ஆறாகி ஆறு ஐந்தாகி நாலாக மாறிவிட்டது. முன்பெல்லாம் லச்சுமி பிள்ளைகள் படுக்கும் அறையிலேயே படுப்பாள். இப்பொழுது குசினியின் ஒரு மூலையே தஞ்சுமானாள். கிழிந்த ஒருபாயும் அழுக்கடைந்த தலையணையும் அவளது படுக்கைகள். மழையோ, குளிரோ போர்வையும் கிடைக்காது நடுங்கி கூனிக்குறுகி படுத்துக் கொள்வார்கள்.

இரவு எப்படியும் பதினொரு மணியைத் தாண்டிவிடும் அவளது நித்திரைப்பாய்க்குச் செல்ல. பிள்ளைகள் மூவரதும், எசமானி அம்மா, ஐயாவின் உடைகளையும் இவளே கழுவிக்காயப் போட வேண்டும்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வோர் உணவு வேண்டும். எசமானி சொல்லுற மாதிரி வேலை சுறுசுறுப்பாய் நடக்க வேணும். சற்று ஆறுதலாய் செய்தால் கன்னம் வீங்கிவிடும் அடியில். காலையில் எசமானி

அம்மா நாலு மணிக்கே வந்து லச்சமியை காலால் உதைத்த படியே எழுப்புவாள். “பாரன் மாடு போல நித்திரை கொள்ளுது. நான் எழுப்பாட்டி உவளுக்கு எழும்பத் தெரியாது.” என வசை பாடியபடியே எழுப்புவாள். எழும்ப சற்று சோம்பேறித்தனம் காட்டினால் உதைத்து கீழே தள்ளி விடுவாள் அந்த ராட்சசி.

அழுதழுது எழும்பிச் செல்லும் லச்சமி அவசர அவசரமாக முகத்தை கழுவி விட்டு வருவாள். “என்னடி ஆடிக்கொண்டு வாறாய் ஐயாவுக்கு கோப்பி போட வேணும் தெரியாதே? கோப்பியை குடிச்சாத்தான் அந்த மனிசன் எழும்புமெண்டு தெரியாதே உனக்கு.” எசமானியின் திட்டையும் வசவுகளைக் கேட்டப்படி லச்சமி கோப்பியை தயாரிப்பாள்.

அப்படித்தான் அன்று ஒரு நாள் காலை கோப்பியை தயாரித்து எசமானுக்கு அவரது கப்பில் அதை ஊத்திக் கொண்டு போய் கொடுத்தாள். அடுத்த கணம் அந்த கூட்சுடக் கோப்பி அவளின் முகத்தில் கோப்பையுடன் வீசி அடிக்கப்பட்டு சிறிப்போனது. கண், முகம், உடம்பு எல்லாம் சூடான கோப்பிப் பட்டு கொதியாய் கொதித்தது.

“அடி நாயே நான் சொன்னான் அளவா சீனியை போடண்டு நீ அள்ளிப் போட்டுட்டு வந்திருக்கிறாய் சனியன்” என்று பொரிந்து தள்ளிய அவர் மகேஸ்வரியை கூப்பிட்டு விசயத்தை பத்தவைத்தான். மகேஸ்வரிக்கு சின்னப் பொறி காணும் காட்டை அழிக்க.

“உந்த சனியன் வந்த புதிசிலை ஏதோ நல்லா நடந்தவள். வரவர மூதேசிக்கு ஒண்டும் தெரியேல்லை. வாறன் பொறு.” என்று போனவள் அடுப்புக்குள்ளை எவசில்வர் கறண்டியின் காம்பை புதைச்சு வைத்து எடுத்து வந்து “இந்தக்கை தானே சீனியை அள்ளி போட வச்சது. இந்தக்கை தானே மனிசனுக்கு பிடிக்காத கோப்பியை கொண்டு போய் கொடுத்தது.” என பல்லை நெரும்மிய படி தணல் போல் காட்சியளித்த கரண்டிக் காம்பை மொத்த சீலையால தனக்கு கூடாமல் இருக்கும் படி கொண்டு சென்று லச்சமியின் கைகளில் மாறி மாறி வைத்து பொசுக்கி எடுத்தாள்.

“அம்மா” உரத்த அவலஓலம் செய்த லச்சமியை “அடி கத்தாதையடி” உன்ரை அம்மா இனி இங்கை வர மாட்டாள். கத்தினியோ வாயிலையும் சூடு போடுவன்” என அரக்கத்தனமாக மகேஸ்வரி கத்தினாள். “அம்மா” என்ற அலறல் கேட்டு மகேஸ்வரியின் பிள்ளைகள் மூண்டும் திடுக்கிட்டெழுந்து குசினிப் பக்கம் ஓடி வந்தன.

லச்சுமி கையை மேலேயும் கீழேயும் அசைத்தப்படி கதறிக்கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்த பிள்ளைகள் மூவருக்கும் பயமாக இருந்தது. அம்மாவை பார்த்தனர். அவர்களை நோக்கி அம்மா அரக்கியென வருவது போல தெரிந்தது. ஓடி ஒழிந்து படுக்கையில் விழுந்து போர்வையால் மூடிக்கொண்டனர்.

எசமானி சுட்ட காயங்களின் வடுக்கள் லச்சுமியை பிசாசு போல பிச்சுத் திண்டுகொண்டிருந்தன. அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது எசமானி கடையிலை சாமான்கள் வாங்கி வரும்படி அடித்து அனுப்பியிருந்தாள். பாவம் ஏழையாய் பிறந்தால் இப்படியான துயரங்களை அனுபவிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் லச்சுமிக்கு.

லச்சுமியைப் போல் எத்தனையோ சிறுவர்கள் இன்று கூட அடிமைகளாக அடி உதை வாங்கி கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழ்வது யாருக்கும் தெரியாத சங்கதியல்ல.

வாய் சிழிய “ஹுமை ஒழிப்போம்வாழ வைப்போம் மலையகத்தை என்கின்ற தலைவர்கள் தமக்கான வசதிகள், வாய்ப்புக்கள் உயர் பதவிகள் கிடைத்து விட்டால் எதனையும் கண்டும் காணாமல் நடந்து கொள்வது நூற்றாண்டுக் கணக்காக நடந்தேறும் சம்பிரதாயங்கள்.

லச்சுமியின் கையை பார்த்த எனக்கு இந்த விடயத்துக்கு எப்படியாவது முற்றுப்புள்ளி வைத்தாக வேண்டுமென மன வைராக்கியம் ஏற்பட்டது.

கடைசியாக எனக்கு துணையாக நின்ற பையனிடம் கடையை பார்க்கும் படி கூறி விட்டு அந்தச் சிறுமியை என்னுடன் வரும் படி கூறினேன். அவள் தயங்கினாள். “லச்சுமி நீ பயப்படாமல் வா. எத்தினை நாளுக்கு இப்படி நீ இந்த பிசாசுகளிடடை நிண்டு சூடு வாங்கி உதை வாங்கி சாகப்போகிறாய்?” என்றேன் நான். அவளுக்குோ ஒன்றும் புரியவில்லை. எனது சைக்கிளின் பின்னால் அவளை ஏற்றினேன்.

நேரே விதானையார் வீட்டிற்கு போய் அங்கு வாசலில் சைக்கிளை நிற்பாட்டினேன். அன்று வெளியே போக ஆயத்தமாக நின்ற கிராம சேவையாளர் என்னையும் சிறுமியையும் கண்டதும் மலைப்புடன் பார்த்தார். லச்சுமியின் கைகளில் சூட்டுக் காயங்களைக் கண்டதும் அவருக்கு எதுவும் புரியாமல் “தம்பி கணேசன் என்னடா புதினம் ஒரு சின்னப் பெட்டையோடை வந்து நிக்கிறா?”

கிராம சேவையாளருக்கு லக்ஷ்மி பற்றிய விபரங்களை அக்குவேறாய் ஆணிவேறாய் பிரித்துப் போட்டேன். லக்ஷ்மியின் கைகளை மிகவும் ஆதரவாக கிராம சேவையாளர் தடவிப்பார்த்தார். அவருக்கு அந்த அராஜக செயல் கண்டு ஆத்திரமாக வந்தது.

மிகவும் மனிதாபிமானம் கொண்ட மனிதர் அவர். ஏனைய அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கும் அவருக்கும் வலு வித்தியாசம். ஊருக்கு வரும் நிவாரண நிதியில் ஒரு சதம் தன்னும் கையாடாத மனிதர் அவர். அந்த ஏரியாவில் அவருக்கென ஒரு தனி மரியாதை. எங்கு சென்றாலும் அவரது சொல்லை நிராகரிக்கும் ஆள் எவரும் கிடையாது. அவ்வூர் சனங்கள் அவரை ஒரு கிராம சேவையாளராக அல்லாமல் தமக்கு வாய்த்த ஒரு கொடையெனவே கருதினர்.

இவரது செல்வாக்கு, புகழைக் கண்ட சக உத்தியோகத்தர்கள் சிலர் அந்த இடத்தை விட்டு அவரை அகற்றி விட பல திட்டங்கள் தீட்டினாலும் சனங்களின் ஒட்டு மொத்த எதிர்ப்பு அதையெல்லாம்தவிடு பொடியாக்கிவிடும். எனக்கு அந்த கிராம சேவையாளர் மேலே அசையாத நம்பிக்கை.

“சேர் இந்த விசயத்திலை நீங்கள் நியாயத்தை நிலை நாட்ட வேணும். பாவம் சின்னக் குழந்தை இவள். இவளைப்போய் சித்திரவதை செய்திருக்குதுகள் அந்த மிருகங்கள். இதையெல்லா விட்டு வைக்கக்கூடாது சேர். ஏனக்கு என்ன வந்தாலும் நான் பயப்படப் போவதில்லை. நீங்க எனக்கு சரியாக சப்போட் தருவியளண்டா லக்ஷ்மியின்ரை வீட்டுக்காரருக்கு நல்ல பாடம் ஒண்டு படிப்பிக்கலாம்.”

எனது மன ஆதங்கத்தை நான் அவரிடம் கொட்டினேன். “தம்பி கணேஷ் உன்ரை வயதுக்கு உதெல்லாம் பெரிய காரியம் தான். உன்ரை இளம் உள்ளத்திலை எழுகிற உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை நான் அறியிறன். உப்பிடயான கொடுமைகளை இனியும் விட்டு வைக்க ஏலாது.”

என்று சொன்ன கிராம சேவையாளர் லக்ஷ்மியிட்டை ஒரு வாக்கு மூலத்தை பதிவு செய்தார். அவள் தனது வீட்டிலிருந்து வந்த நாள் முதல் இற்றை வரை நடந்த சம்பவங்களை விலாவாரியாக கேட்டறிந்து தனது முறைப்பாட்டுப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்து கொண்டார்.

லக்ஷ்மியையும் என்னையும் அண்மையிலுள்ள பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கு அழைத்துப் போன அவர் எம்மை வெளியே நிற்க வைத்து விட்டு பொலிஸ்

அதிகாரியின் அறைக்குள் நுழைந்தார். தன்னால் எழுதப்பட்ட முறைப்பாட்டுப் பிரதியை அதிகாரி முன்னால் வைத்து அதில் பொதிந்திருந்த விடயங்களை அவருக்கு தெளிவாக தெரிவித்து விட்டு எம் இருவரையும் உள்ளே அழைத்தார்.

பொலிஸ் அதிகாரி லச்சுமியின் கையை பார்த்தார் “அறே அம்மே யாரு பிள்ளை உங்களுக்கு உப்படி பண்ணினது.”

அவரின் முகத்தை கவனித்தேன். முகம் ஓடிக் கறுத்து ஒருவித இறுக்கமடைந்தது போலத் தெரிந்தது.

உடனேயே இருக்கையை விட்டெழுந்த அதிகாரி, ஜீப்பை வர வைத்து முன்னால் தான் ஏறிக்கொண்டு எம் மூவரையும் பின்னால் ஏத்திக் கொண்டார்.

லச்சுமி தான் வேலைக்கு நின்ற வீட்டை அடையாளம் காட்ட ஜீப் அந்த வீட்டு வாசலில் உறுமியப்படி நின்றது. வீட்டு முற்றத்தில் நின்று குறோட்டன் செடிகளுக்கு தண்ணி பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரிக்கு தனது வீட்டின் முன் வந்து நின்ற ஜீப்பைக் கண்டதும் பயப்பீதி கௌவிக் கொண்டது. கையில் வைத்திருந்த “கோஸ்பைப்பை” தூர எறிந்து விட்டு உள்ளே ஓடி கணவரை அழைத்தாள்.

கணவன் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தான். ஜீப்பிலிருந்து ஒரு பொலீஸ் அதிகாரியும் அவ்வூர் கிராம சேவையாளருடன் லச்சுமியும் நானும் இறங்கி உள்ளே நுழைவதைக் கண்டு அவனுக்கும் கூட வேர்த்து விறுவிறுத்தது.

“அடோ இங்கை வறேங் உங்கடே பொம்புலே எங்கே? வரச்சொல் லுறது.” இதை ஓட்டி நின்று பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி முன்னால் வந்தாள்.

“நீ தானே இது செஞ்சது பாரு அந்த புள்ள கையை” எனச் சொல்லிய படி லச்சுமியின் கையை பிடித்து மகேஸ்வரியின் முன்னால் நீட்டினார் அதிகாரி. “மாத்தையா நான் ஒண்டும் செய்யல்ல உந்த பிள்ளை தானே வீட்டுக்கு போக வேணுமெண்டு இரும்பு கம்பியாலை சுட்டுப் போட்டாள்.”

அதைக் கேட்ட அதிகாரிக்கு இரட்டிப்பாக கோபம் பொங்கி எழுந்தது. தனது கையிலை இருந்த பற்றன் பொல்லால் மகேஸ்வரிக்கும்

அவளது கணவருக்கும் இரண்டு சாத்து சாத்தினார். இதுகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் அம்மா அப்பா என கதறி அழுதன. அவர்களது கதறலைக் கேட்ட அக்கப்பக்கச் சனம் மகேஸ்வரியின் வீட்டை மொய்த்துப் பிடித்துக் கொண்டன.

“உந்த பேயளுக்கு உதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும். இந்தச் சின்னச் சிறிசை உதுகள் போட்டு படுத்திற சித்திரவதைக்கு உதைக்க வேணும்.” சனங்கள் மத்தியிலிருந்து ஒரு குரல் ஆத்திரத்துடன் ஒலித்தது.

“உம், ஜீப்பிலை உள்ளே போறது” மகேஸ்வரியையும் கணவரையும் பார்த்து உறுமினார் பொலிஸ் அதிகாரி. நின்றால் இன்னும் அடி விழலாமென்ற மனோநிலையில் இருவரும் ஜீப்பின் பின்னால் ஏறி அமர்ந்து கொண்டனர். பிள்ளைகள் கதறி அழுதன. அதனை நின்ற சிலர் அரவணைத்து ஆறுதல் கூறினர். நாமும் ஜீப்பினுள் ஏறிக் கொண்டோம் அதிகாரி முன்னால் இருக்க ஜீப் பொலிஸ் ஸ்ரேசனை நோக்கி உறுமியபடி பறந்தது.

ஜீப்பை விட்டு இறங்கிய அந்த பொலிஸ் அதிகாரி மகேஸ்வரியையும் கணவரையும் உடனடியாக லொக் அப்பில் போட உத்தரவிட்டார். அதன் பின் கிராம சேவையாளரை அழைத்த அவர் சிறுமியை சிறுவர் பராமரிப்பு இல்லத்தில் தற்காலிகமாக ஒப்படைத்து என்னையும் கிராம சேவையாளரையும் அழைக்கும் போது வரும்படியும் வேண்டிக் கொண்டார்.

மகேஸ்வரிக்கும் கணவருக்கும் எதிராக ஆறுமாத வழக்கு நடந்தது. நானும் ஒரு சாட்சியாக கோடேறவேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது.

“உனக்குத் தேவையில்லாத வேலை, யாரோ பெடிச்சிக்காக நீ போய் இரக்கப்பட்டு கோட்டேறி எங்கடைமானத்தை வாங்கிப்போட்டாய்” அம்மா தலையிலை அடித்தபடி அடிக்கடி சொல்லிக் கத்துவதும் அப்பா கோபத்திலை அடிபோடுவதையும் அந்த அபலை சிறுமிக்காக நான் பொறுத்துக் கொண்டேன்.

வழக்கு ஒரு மாதிரி முடிந்தது மகேஸ்வரிக்கு இரண்டு வருஷ மறியலும், உடந்தையான கணவருக்கு இரண்டு லட்சம் ரூபா நஷ்ட ஈடாக லச்சுமிக்கு செலுத்தும் படியும் தீர்ப்பு வந்தது. எனக்கு ஒரு மன நிறைவு. ஒரு ஏழை பெண்ணுக்கு விடிவைத் தேடிக்கொடுத்த பெருமை எனக்குள்ளே

ஒரு புதுத்தென்பை ஏற்படுத்தியது.

அம்மாவும், அப்பாவும், அயலும் கூட அதன்பின் எனது புகழ் பாட பின்னால் வரத்தொடங்கினர். தீர்ப்பினை அறிந்த கிராம சேவையாளர் எனக்கு கைதந்து என்னை கட்டி அணைத்து தனது வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அது மட்டுமல்ல சிறுமி லச்சமியை அவளை வேலைக்கு கூட்டி வந்த ரீச்சரிடம் ஒப்படைத்து “ரீச்சர் லச்சமியையும் அவளுக்கு கிடைச்ச நட்பு ஈட்டு பணமான இரண்டு லட்சத்தையும் உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவளை கூட்டி வந்த மாதிரி உடனே கூட்டிக் கொண்டுப் போய் அவளிரை தாயின்ரை கையிலை சேர்க்கிறது உங்கடை பொறுப்பு. ஒப்படைச்ச பணத்துக்கு பற்றுச் சீட்டும் தாயின்ரை கையொப்பத்தோடை எனக்கு தர வேணும்.

“இது அரசாங்க காரியம் இதிலை நீங்களும் உங்கடை சகோதரியைப் போலநடந்து கொண்டால் கம்பியெண்ண வேண்டி வரும்” எனவும் எச்சரித்து வழியனுப்பினார். நானும் அவருடன் சேர்ந்து லச்சமியை வழியனுப்பி மிகுந்து சந்தோஷத்துடன் வீடு திரும்பினேன். ஆனாலும்,

அடிமைச் சிறையைவிட்டு சிறகடித்த அந்தச் சின்னப்பறவையை இந்தச் சமுதாய அமைப்பு நல்லடிபடிவாழ விடுமா? என்ற கேள்வி என்னுள்ளே ஒரு விடையுமின்றி....!

- சுடர் ஒளி வாரமலர்

4

“ஆசை” அண்ணன்

“ஆசை” அண்ணனுடன், அவரது வாகனத்தில் தூரப் பிரயாணம் செய்வதென்றால் எனக்கு அலாதிப் பிரியம்.

மாதத்தில் குறைந்தது பத்து நாட்களாவது கொழும்பு, கண்டி, கதிர்காமம், நுவரெலியா, என்று அண்ணனது வான் சென்றுவரும்.

எங்களது ஊரில் பலபேர் வாகனம் வைத்திருந்தாலும் தூர இடங்களுக்கு பயணம் மேற்கொள்ளுபவர்கள் அண்ணனது வாகனத்தை தெரிவுசெய்வதே அதிகமெனச் சொல்லலாம். அதற்கெல்லாம் காரணம் இல்லாமலில்லை.

தனது வாகனத்தில் பயணிப்பவர்களிடம் அவர் சீறிச் சினப்பதே கிடையாது. எங்கே அவர்கள் போக விரும்புகிறார்களோ அங்கே எந்தவித மறுப்பும் சொல்லாமற் கூட்டிச் செல்வார். வருபவர்களுடன் அந்நியோன் யமாகவும் நகைச்சுவையாகவும் பேசி தூரப்பிரயாணத்தை மிகவும் ரசிக்கக்கூடியதாகவும் ஆக்குவதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான். ஆனாலும் வாகன ஓட்டத்தில் மிகவும் நிதானமாகவும் நடந்துகொள்வார். அது மாத்திரமல்ல, அங்கை ஓடினது இங்கை ஓடினது அதனால் பெற்றோல் செலவு அதிகரித்து விட்டதெனச் சொல்லி பேசிய வாடகைப்பணத்தை விட மேலதிகமாக சில ஆயிரங்களைப் பறித்துவிடும் தந்திரம் அவரிடம் அறவே கிடையாது.

அண்ணன் அழைக்கும் போது நானும் அவருடன் புறப்பட்டுவிடுவேன். அம்மாவுக்கும் அண்ணனோடு நான் கூடப் போவதில் எந்தவித பயமும் இருந்ததில்லை.

அண்ணனிடம் ஒரே ஒரு குறையைத்தான் நான் கண்டு வந்தேன். ஆமாம் அவரொரு சாப்பாட்டுப் பிரியர். நொறுக்குத் தீனி அபிமானி என்றும் கூறலாம். எந்த நேரமும் வாயில் ஏதாவது போட்டு நொறுக்கு நொறுக்கெண்டு சப்பியபடியே இருப்பார். கடலை, மிக்சர், எள்ளருண்டை என்பவை சாதாரணமாக அவருடைய பிரயாண பாக்கில் இருக்கும்.

அதுமாத்திரமா, திருகோணமலையிலிருந்து கொழும்புக்குப் போவதற்கிடையில் மூன்று நாலு இடத்தில் சாப்பாட்டுக்கடைப் பக்கமாய் வாளை நிற்பாட்டி ஆர் வந்தார்களோ வரவில்லையோ அவர் கடைக்குள் நுழைந்து விடுவார்.

அண்ணனுக்கு விதவிதமான சாப்பாடுகளை, தீனிகளை கவைத்து மகிழ வேண்டுமென்பதில் ஒருவித ஆசையன்றி அவற்றை அள்ளி கொள்ளையாய் முழுங்கி ஏப்பம் விடும் அளவிற்கு அவரொரு சாப்பாட்டு இராமனுமல்ல.

வீட்டில் அம்மா எப்படி ருசியாக சாப்பாடு செய்தாலும், அவருக்கு கடைகளிலை வாங்கிச் சாப்பிடுகிற சாப்பாட்டின் ருசிக்கு அடுத்ததாகவே அவை தெரியும். இதனால் ருசியான சாப்பாடு எது செய்தாலும் எனக்கு மாத்திரம் தருவா, அண்ணனை சாப்பிடு தம்பி என்று கேட்பதும் இல்லை. அப்படி ஒரு கோபம் அம்மாவுக்கு அண்ணனிடம்.

இதனாலேயே நான் அண்ணனை “ஆசை” என்ற அடைமொழி வைத்து ஆசை அண்ணை என கிண்டலாக அழைப்பதுண்டு.

ஐந்து வருடங்களாக கட்டாரில் கார் சாரதியாக பணிபுரிந்த அண்ணன், சென்ற வருடம் இலங்கைக்கு திரும்பி வந்து, மீண்டும் அங்கு செல்ல மனமின்றி இருந்ததால் உழைத்த பணத்தில் ஒரு புதிய வான் ஒன்றை லீசிங் கீசிங் என்ற கதைக்கு இடமின்றி ரெடிக்காகக்கே வாங்கிக் கொண்டார்.

அவருக்கு வாகனங்களை லீசிங்கிற்கு விற்கும் கம்பனிகளின் தார்ப்பரியங்கள் நல்லாக விளங்கும்.

இருபத்தைந்து இலட்சத்து வாகனத்தை லீசிங்கிற்கு எடுத்தால் வட்டியோடே முப்பது முப்பத்தைந்து இலட்சம் கட்ட வேண்டி வரும். அதுவும் மாதா மாதம் வாகனம் ஓடுதோ ஓடேல்லையோ இருபதாயிரம்.

இருபத்தையாயிரம் கட்டியே ஆகவேனும். கட்ட ஒரு மாதம் பிந்தினாலே கட்டுக் காசும் போய் கையிலை வந்த வாகனமும் நடுரோட்டிலை பறிபோகுமென்பதை அண்ணன் நன்கு அறிந்து புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொண்டதால், அம்மாவுக்கும் எனக்கும் அண்ணன் மேலே ஒரு தனிமரியாதை ஏற்பட்டிருந்தது.

ஏ.எல் எடுத்துவிட்டு வேலை தேடும் படலத்தில் இருந்த நான், அண்ணனுடன் சேர்ந்து வெளியூர் போவதுடன், வான் ஓடவும் பழகி லைசென்சும் எடுத்துக் கொண்டேன்.

பயணங்களின் இடைக்கிடையே, வாகன நெரிசலற்ற பகுதியில் அண்ணன் என்னை சாரதியாக்கிவிட்டு, பக்கத்தில் அவர் அமர்ந்து அவதானித்துக் கொள்வார்.

அண்ணன் ஒரு நொறுக்குத் தீனிக் காரன் என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். தூரப் பயணம் செய்யும் போது எந்த ஊரில் எந்தக் கடையில் என்ன சாப்பாடு பிரமாதமாக இருக்குமென்பது அவருக்கு அத்துப்படிச் சங்கதிகள்.

ஒரு இடத்தில் கூட்கூட ஆப்பமும் கட்டைச் சம்பலும். அடுத்து, வேறொரு ஊரில் முட்டை ரொட்டியும் இறைச்சிக் குழம்பும், இன்னொரு இடத்தில் வட்டிலப்பம் ருசிக்கும்.

அடுத்த தரிப்பிடத்தில் கித்துள் பாணியும் தயிரும் இப்படியாக அதையெல்லாம் சொல்லி வேலையில்லை போங்கள்.

ஆனாலொன்று, சாப்பிடும் ரகம் ரகமான சாப்பாடுகளுக்கு தானே பணம் செலுத்துவது அவரது வழக்கம். அதனால் இவரது பிரயாணிகளுக்கு இவரிடம் தனி மரியாதை. காரணம் சில வான் சாரதிகள் தேனீர்கடை, சாப்பாட்டுக்கடையென நிற்பாட்டினால், தமக்குப் பிடித்த பல்வேறுபட்ட உணவுகளை, இறைச்சி, முட்டை, ஈரல் என வரவழைத்து வெளூத்து வாங்கிவிட்டு, போதாதற்கு சிகறற், சுவிங்கம் என்று வாங்கி பொக்கற்றை நிறைத்துக் கொண்டு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கடையை விட்டு வெளியே வந்து விடுவார்கள். அந்தச் சாரதியை அழைத்துச் சென்ற பயணிகள் முழுப்பேரும் சாப்பிட்டது ஆயிரமெண்டால், சாரதி மகராசன் சாப்பிட்ட தொகையோ ஆயிரம் ரூபாவைத் தாண்டி வந்து நிற்கும்.

இந்தத் தொல்லைகளை யெல்லாம் பிறருக்கு தரவே தராத "ஆசை" அண்ணன் எப்படித்தான் சாப்பிட்டடுமே எனக்கென்ன உங்களுக்கு என்ன. அப்படி அவர் சாப்பிட்டாலும், ஆப்பமென்று அவர் ஆவலாக

ருசிக்கும் அப்பம் மூன்றைத் தாண்டாது. முட்டை ரொட்டி ஒன்றை இரண்டை, தயிரும் கித்துல்பாணியும் ஒருகப் என்பது அவரது வரையறைகள். அன்றொருநாள் மூன்று நாள் தூரப்பயணம் நுவரெலியா சுற்றுலா. துணைக்கு அண்ணன் என்னையும் அழைத்தார் நெருப்பு வெயிலிலை காயும் எனக்கு குதூகலமாய் நுவரெலிக் குளிரில் படுத்தத் தூங்க மனமா வராது புறப்பட்டேன்.

போன இடங்களில் அண்ணன் தேடியது ஏதாவது விசேசமான சாப்பாட்டைத் தான். ஆனால் அவருக்குப் பிடித்ததாக எந்தச் சாப்பாடும் அமைந்ததாக இல்லை.

ஒருவாறு சுற்றுலா முடிந்து வீடு திரும்பும் வேளை, சரியான சாப்பாடு கிடைக்காததால் அண்ணன் மிகவும் சோர்வாக இருந்தார். அண்ணனுக்கு வரும் வழியில் எங்காவது “ஆப்ப” அதுதான் அப்பம் சாப்பிட வேண்டுமென ஆசை வந்துவிட்டது.

குருநாகல்லுக்கு கிட்டவாய் ஒரு இரவுக்கடை மிக மும்முரமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. கடை வாசலில் “ஆப்ப” என சிங்களத்திலும் தமிழிலும் பெரிய பெயர்பலகை எழுதி மாட்டியிருந்தார்கள். சொல்லவா வேணும், ஆசை அண்ணன் திடீரென அந்தக் கடைக்கு முன்னால் வாளைக் கொண்டு போய் நிறுந்தினார். வானில் உள்ளே இருந்தவர்களோ பயணக்களைப்பில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

என்னை அழைத்தபடி அண்ணன் ஆப்பக்கடைக்குள் அவசரமாக சென்று அமர்ந்து கட்ச் கட ஆப்பத்துக்கு ஓட்பண்ணிவிட்டு காவலிருந்தார். ஆனால் நான் ““அண்ணன் எனக்கு இப்ப சாப்பிட ஏலாது ஒரு நெக்ரோ ஓடர் பண்ணுங்கோ”” எனச் சொல்லி அதை வாங்கி உறிஞ்சி சுவைத்தபடி இருந்தேன்.

சில நிமிடங்களில் கட்ச் கட அப்பங்கள் டிஸ் அன்டனா வடிவில் அண்ணனுக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது. பக்கத்தில் ஒரு டிஸ்சில் கட்டைச் சம்பல் கண்ணை எரிய வைத்தது. அப்பத்தின் மொற மொறப்பை அலாதியாக ரசித்த அண்ணன்,கட்டைச் சம்பலுடன் தொட்டுத் தொட்டு சப்பை கொட்டியபடி சாப்பிட்டார். மூன்று அப்பம் தான் அவர்றை விமிற். ஆனால் அன்று அப்பத்தின் ருசி அதிகமானதோ என்னவோ தெரியாது ஐந்து அப்பத்தை அலாதியாக சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு பால் ரீயையும் வரவழைத்து குடித்து, அவற்றிற்கான தொகையை செலுத்திவிட்டு சாரதி இருக்கையில் கம்பீரமாக வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

வாடின பயிருக்கு தண்ணி ஊற்றினால் எப்படி அது கொஞ்ச நேரத்தில்வாட்டம் தெளிந்து முகம் சிரிக்குமோ அப்படியொரு அழகு அண்ணனிடம் தென்பட்டதை நான் கவனித்தேன். மிக உற்சாகமாக வாகனத்தை அண்ணன் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். உள்ளே இருந்தவர்கள் இனியில்லையென்ற உறக்கத்தில் திளைத்திருந்தனர். இரவு மணி பன்னிரண்டையும் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

வான் புறப்பட்டு ஒரு மணிநேரத்திற்குள் திடீரென அண்ணன் வாளை தெரு ஓரத்தில் நிறுத்தினார். எங்கும் ஒரே வனாந்தர இருட்டு. வாளை நிறுத்திய அவர் இருக்கையிலிருந்து இறங்கி என்னை வாகனத்தைச் செலுத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டு, நானிருந்த இருக்கையில் தான் போய் அமர்ந்து கொண்டார்.

நள்ளிரவில் ஒரு நாளும் என்னை வாகனத்தைச் செலுத்தும்படி கேட்காத அண்ணன், ஏன் இன்று மாத்திரம் தனது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டார் என்பது எனக்குள் ஒரு புதிராக எழுந்தது.

ஆனாலும் நான் எதையும் பொருட்படுத்தாது சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்து வாகனத்தை செலுத்த தொடங்கினேன். ஒரு பத்து நிமிடங்களும் செல்லவில்லை, அண்ணன் வயிற்றைப் பொத்தியபடி வலியால் துடி துடித்தார். அவரது வயிற்றுப் பாகத்தை சற்று நோக்கினேன் அது ஒரு கள்ளுப் பாணை வடிவில் ஊதிப் பெருத்திருந்தது

“தம்பி வயித்துக்குள்ளை ஏதோ செய்யுதா வயிற்றைப் பிரட்டிக் கொண்டு வருகுது கொஞ்சம் நோட்டுக் கரையிலை வாகனத்தை நிற்பாட்டு” என்றார் அண்ணன் அவசரமாக.

நானும் அண்ணனுக்கு என்ன ஏதோ எனப்பயந்து உடனடியாக வாகனத்தை ஓரமாக நிறுத்தினேன்.

வாகனத்துக்குள்ளே இதுவரை சயனித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும் என்ன ஏதோ எனப் பயந்தபடி எம்மைப் பார்த்தனர். அவசர அவசரமாக வாகனத்தை விட்டு இறங்கிய அண்ணன் “ஓக்” என ஓங்காளித்து பெரிய சத்தத்துடன் சத்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நடுநிசி இருட்டில் வாகன வெளிச்சத்தில் அண்ணனைப் பார்த்தேன். முகமெல்லாம் வியர்த்து விறுவிறுத்து கறுத்து இருந்தது.

“தம்பி, உள்ளை தண்ணிப் போத்தல் இருக்கு, எடு வாயை கொப்பளிக்க” எனச் சொன்ன அண்ணனிடம், தண்ணிப் போத்தலை எடுத்து நீட்டினேன். வாயை கொப்பளித்த அண்ணன், தனது முகத்தை

தண்ணியை எடுத்துக் கழுவிக்கொண்டு மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டார். வாகனத்தை செலுத்தி வந்த எனக்கு அண்ணனைப் பார்க்க பயமாகவும், பாவமாகவும் இருந்தது. அப்படி ஒரு வயிற்று வலியால் அவர் துடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

எப்ப வீட்டைப் போய்ச் சேர்வமெண்டு நினைத்தபடி நான் வாகனத்தை நிதானமாக ஓட்டியபடி ஒரு மாதிரி திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். பிரயாணிகளை அவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்தில் இறக்கிவிட்டு, அவசர அவசரமாக விகாரை ரோட்டில் இருந்த எங்களது வீட்டுக்கு முன்னால் வாகனத்தை கொண்டுவந்து நிறுத்தி அம்மாவை அழைத்தேன்.

எங்கள் வருகையை முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்திருந்த அம்மா ஓடிவந்து கேற்றை திறந்தா.

வானுக்குள் சுருண்டு படுத்திருந்த அண்ணனுடன் வாளை உள்ளே எடுத்த நான், கதவைத் திறந்து அவரை எழுப்பினேன். ஆனால் நிமிர்ந்து எழுமுடியாது கஸ்டப்பட்டார் அவர். அவர் அணிந்திருந்த கால்சட்டையின் பின்பகுதி வேறை நனைந்திருந்ததுடன், தாங்கமுடியாத நெடிலும் வானுக்குள் அடித்தபடி இருந்தது. எல்லாவற்றையும் சுதாகரித்துக்கொண்ட நான், கைத்தாங்கலாக அண்ணைத்துாக்கி வெளியே எடுத்தேன்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கு கையும் ஓடல்லை காலும் ஓடல்லை. வாய் பேச முடியாது திணறிப் போய் அம்மா நின்றா.

அண்ணன் தன்னை அவசரமாக கழிவறைக்கு கூட்டிச் செல்லும்படி சொல்ல, நான் அவரை கைத்தாங்கலாக அங்கே கொண்டு போய் விட்டேன். கழிவறைக்குள் அண்ணன் நுழையும் முன்னமே சறபற என சத்தத்துடன் அண்ணனுக்கு வயிற்றோட்டம் கண்டது.

நிலைமை படுமோசமாக போய்க்கொண்டிருந்தது. பத்துத்தடவைக்கு மேல் வயிற்றாலை போயும், வாந்தியுமெடுத்து அவதிப்பட்ட அண்ணனை நானும் அம்மாவும் உடனடியாக வைத்தியசாலைக்கு கூட்டிச் செல்ல தீர்மானித்து, அண்மையிலுள்ள ஒரு தனியார் மருத்துவமனைக்கு கொண்டு போய் சேர்த்தோம்.

அப்போது நேரம் அதிகாலை மூன்றைத்தாண்டிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. வைத்தியசாலையில் அவ்வேளை பிரசன்னமான டொக்டர், என்னிடம் விபரங்களைக் கேட்டறிந்து கொண்டு, சில மாத்திரைகளை

அண்ணனுக்கு விழுங்கக் கொடுக்கும்படி அங்கிருந்த நேசைப் பணித்துவிட்டு, “அம்மா, மகனை அந்த வாட்டுக்கு கொண்டு போங்கோ” என்றார் டொக்டர்.

அருகே நின்ற ஒரு பணியாளர் அண்ணனைப் பிடித்து ஒரு இருசக்கர வண்டியில் இருத்தி தள்ளிக் கொண்டு வாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றார்.

வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட அண்ணனுக்கு அவசர அவசரமாக “சேலைன்” ஏற்றப்பட்டதுடன் ஊசி மருந்துகளும் ஏற்றப்பட்டன.

அம்மா கலவரத்துடன் காணப்பட்டா. “தம்பி ஜெகன். உன்ர அண்ணன் பயணத்தாலை வரேக்கை ஏதாவது கண்டது கடையதுகளை வாங்கிச் சாப்பிட்டவனே. நான் அவனுக்கு படிச்சப் படிச்ச சொல்லுறனான் கண்ட கடையளிலை போய் சாப்பிடாதை எண்டு, மூதேவி கேட்டாத தானே, தம்பி என்னடா அப்படிச் சாப்பிட்டவன்”

“வழக்கமா மூண்டு அப்பந்தான் சாப்பிடுறவர், இண்டைக்கு ஐஞ்சு சாப்பிட்டவர் அவ்வளவுதான் அம்மா” என்றேன் நான்.

“பல்லி, பூச்சி விழுந்த அப்ப மாவிலை அந்த அறுவான்கள் அப்பம் சுட்டுக் குடுத்திருப்பான்கள். இவர் சப்புக் கொட்டி சாப்பிட்டுட்டு வந்து இப்ப அனுபவிக்கிறார். அந்த மூதேவியளுக்கு கைநிறைய காசு வந்தா சரிதானே. ஆர் எதைச் சாப்பிட்டுட்டு பிரண்டாலென்ன அவங்களுக்கு நட்டமே. இப்ப இவனைப் போல எத்தனை சனம் ஆஸ்பத்திரி வழியக் கிடக்குதுகளோ ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம். இனியாவது உவனுக்கு புத்தி வருதோ பாப்பம்” என அம்மா கொதியாய் கொதிச்சு சாப்பாட்டுக் கடைக்காரனை திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அதுமாத்திரமல்ல உவர்மலைச் சந்தியில் இருக்கும் வழிவிடு விநாயகரின் திசையைப் பார்த்து “அப்பனே வழிவிடு விநாயகரே வர்ர விநாயக சதுர்த்திக்கு விரதமிருந்து ஆயிரம் மோதகம் அவிச்சு படைப்பன். பிள்ளையாரே என்றை மகனை நீதான் காப்பாத்து.” என வேறை நேர்த்தியும் வைத்து அழுது வடித்தபடி இருந்தார். “அம்மா சத்தம் போடாதயனை இது ஆஸ்பத்திரி, கத்தாமல் இருங்கோ” என ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன் நான்.

வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட அண்ணனுக்கு பூரண சுகமாக மூன்று நாட்கள் எடுத்தன. அதற்குள் அண்ணனது எலும்புகள் வெளியே துருத்தியபடி சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. முப்பது வயது

அண்ணன் மேலும் முப்பது வயது அதிகமான ஆளைப்போல் நொய்ந்து போயிருந்தார்.

நான்காம் நாள் காலை அண்ணனைப் பரிசோதித்த டொக்டர் ““தம்பி, நீங்கள் சாப்பாட்டு விசயத்திலை கவனமா இருக்கவேணும். கண்ட கண்ட இடங்களிலை கண்ட தீன்களை வாங்கிச் சாப்பிடுற வாடிக்கையை நிப்பாட்ட வேணும். இல்லையெண்டால் அடிக்கடி இப்படித்தான் இங்கை வரவேண்டி வரும்”” என எச்சரித்த அவர் ““ இனி எல்லாம் சுகம் நீங்கள் இப்பவே வீட்டை போகலாம்”” எனச் சொல்லி அண்ணனை வாட்டிலிருந்து விடுவிக்க அனுமதித்தார்.

அண்ணனை மிகவும் சந்தோசத்துடன் வெளியே அழைத்து வந்த நான், அவரையும் அம்மாவையும் வானுக்குள்ளே இருங்கோ எனக் கூறிவிட்டு வைத்தியசாலையில் கட்டணம் செலுத்தும் பகுதிக்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் உள்ளே இருந்த ஒருவர் ஆயத்தமாக அவர் வைத்திருந்த கட்டணச் சிட்டையை என்னிடம் நீட்டினார்.

அதைப் பார்த்த எனக்கு தலையைச் சுற்றியது. நாப்பதாயிரத்து நானூற்றிப்பத்து ரூபா என்ற இலக்கம் முந்திரிக் கொட்டைபோல முன்னால் தெரிந்து என்னைப்பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தது.

நல்ல காலம், தனியார் வைத்தியசாலைகளின் சங்கதிகளை ஏலவே கேட்டு வைத்திருந்த நான் அதற்கேற்றவாறு பணத்தைக் கொண்டு வந்ததால் தப்பிப் பிளைத்தேன்.

மனதுக்குள் ஒரு ஏக்கத்துடன் நோட்டுக்களை எண்ணிக் கொடுத்த நான் வாகனத்தை நோக்கி வந்து அதனுள் ஏறி செலுத்த ஆரம்பித்தேன். அப்படிச் செலுத்தியபடியே அண்ணனின் பக்கம் மெல்லச் சரிந்து ரகசியமாக, “எனது அருமை ஆசை அண்ணரே, நீங்கள் அண்டைக்கு ஹோட்டலிலை ஆசையாயசையா சாப்பிட்ட ஐஞ்சு அப்பங்களினர் விலை என்ன தெரியுமே.... நாப்பதாயிரத்து நானூற்றிப்பத்து ரூபா பிளஸ்... எனக்கூறி சிரித்தபடி அவருடைய கைகளுக்குள் வைத்திய சாலைக் கட்டண பில்லைத் திணித்தேன்.

அந்தப் பரிசோதனை, இந்தப்பரிசோதனை எனப் போட்டு நிரப்பப்பட்டிருந்த ஆஸ்பத்திரி பில்லைப் பார்வையிட்ட அண்ணன்,

“நல்லகாலத்துக்கு அப்பமும், ஆஸ்பத்திரியும் என்றை உயிரை எடுக்காமல் விட்டது போதும். இனிமேல்பட்டு எந்தக்கடையிலையும்

மீதியை அவர் சொல்லி முடிக்குமுன், எமது வீட்டு முற்றத்தில்
வாகனத்தைக் கொண்டுபோய் மெல்ல நிறுத்தினேன் நான்.

- - - - -

இப்ப என்ன வேடிக்கையென்றால், எனது ஆசை அண்ணனது
வாகனத்தில் பிரயாணம் செய்பவர்கள் பயணிக்கும் போது இடையில்
ரொட்டிக்கடை, ஆப்பக்கடை என நிறுத்தச் சொன்னால் ஏதோ மனமில்லாமல்
வேண்டாவெறுப்பாக வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு, அவர் மட்டும்
வாகனத்துக்குள்ளே "கப்சிப்"பென இருந்து கொள்கிறார், காலை நிலத்தில்
வைக்கவெல்லே பயப்பிடுகிறார் - பாவம் அவ்வளவு சூடு.

- - - - -

- சுடர் ஒளி வாரமலர்

4

என்களில் ஒருத்தி

எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது! நல்லூரில் இருந்த எனது மூத்த சகோதரியின் வீட்டுக்குள் திடீரென நான் காலடி வைத்தபோதே அந்த ஆச்சரியத்தை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

புதுப்பிக்கப்பட்ட நாற்சார்வீடு. நடுவிறாந்தையில் அழகான சோபா செற்றி போடப்பட்டிருந்தது. அப்படிப்போட்டிருந்த குஷன் கதிரையொன்றில் அமர்ந்தபடி, எனது சிறுபராயத்து பள்ளிக்கூடத்தோழனும், “கந்தன்” என எனது அக்காவால் அன்று அழைக்கப்பட்ட கந்தசாமி, வெள்ளி ரம்ளரை கையில் வைத்திருந்தபடி தேனீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு எதிராக போடப்பட்டிருந்த ஈசிச்சியரில் எனது மூத்த அக்கா சாய்ந்திருந்தபடி அவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். எழுபது வயதை எட்டிவிட்ட அக்காவுக்கு திடீர் சுகவீனம் ஏற்பட்டுவிட்டதென தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததால் திருகோணமலையிலிருந்து நான் அங்கு சென்றிருந்தேன்.

எனது அக்கா முனகி முனகியபடி கந்தசாமியுடன் மெல்லிய குரலில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். வீட்டு வாசலில் என்னைக்கண்ட கந்தசாமி “வாங்கோ தம்பி பாலன், உங்கடை அக்கா சொன்னவ நீங்கள் இண்டைக்கு திருகோணமலையிலை இருந்து வருவீங்களெண்டு” எனக்கூறியபடி வரவேற்றான்.

“தம்பி வந்திட்டானே, தம்பி பாலா உனக்கு ஆறேழு வருத்துக்குப் பிறகு இப்பத்தான் என்ற நினைப்பு வந்ததாக்கும். அதுவும் நான் ரெலிபோன் செய்து கூப்பிடாட்டி இப்பவும் நீ வந்திருக்கமாட்டா” அக்கா என்னைக் கண்ட ஆதங்கத்தில் ஏதோ கொட்டித்தீர்த்தாள்.

பயணத்தின் இடையில் முருகண்டியில் பஸ் நிற்பாட்டப்பட்டபோது, அக்காவுக்காக வாங்கிய அப்பிள், தோடம்பழங்களை அக்காவின் கைகளுக்குள் வைத்துவிட்டு, முருகண்டியில் வாங்கிய கச்சான் கடலைப்பையை எடுத்து பாலனுக்குக் கொடுத்தேன்.

“தம்பி குளிச்சிட்டு வரப்போறியோ, இல்லை தேத்தண்ணியை குடிச்சுப்போட்டு குளிக்கப்போறியோ” அக்கா என்னைப் பார்த்துக் கேட்டா.

“களைப்பா இருக்கக்கா, தேத்தண்ணி ஒண்டு குடிச்சாத்தான் உசாராயிருக்கும். பிறகு குளிப்பம். உங்களுக்கு ஏலாது எப்படி தேத்தண்ணி வைக்கப்போறியள்” எனக்கூறியபடி எழுந்தநான், நானே தேனீரைத் தயாரிக்கும் நோக்கில் குசினிப்பக்கம் போனேன்.

அங்கே ஒரு இளம்பெண் நின்று சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். யாரக்கா உந்தப்பிள்ளை? வேலைக்கு நிண்ட மனிசி திடீரென்று விட்டிட்டுப் போட்டாள் எண்டு போனமாதம் ரெலிபோனிலை சொன்னீங்கள். இதார் புதிசா ஒருபிள்ளை” என்று அக்காவிடம் விசாரிக்க,

“வேறையார் தம்பி, உந்த கந்தசாமியின்றை இளையவள்தான் அவள். கார்த்திகா இங்கை வந்து ஒரு கிழமையாச்சு” அக்கா சொல்வதைக் கேட்ட எனக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

காலம் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிக்கொண்டு வருகுது என நினைக்க மனசுக்குள்ளை ஒருபுறம் சந்தோஷமாக இருந்தாலும், சந்தர்ப்பங்கள், சூழ்நிலைகளால் அக்கா போன்றவர்கள் எப்படியெல்லாம் மாறிவிட்டார்கள், மாற்றப்பட்டு விட்டார்கள் என நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

- - - - -

கந்தன் என்ற கந்தசாமிக்கு எனது வயதுதான் இருக்கும். நானும் அவனும் ஆறாம் வகுப்புத் தொடக்கம் ஒன்பதாம் வகுப்புவரை திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். வகுப்பு ஒன்பதுக்குப்பின் கந்தசாமி வறுமை காரணமாக தனது படிப்பை கைவிட்டு தகப்பனாருடன் கூலிவேலை செய்ய கிளம்பிவிட்டான்.

கந்தசாமி எனது அயலூரான கலட்டியிலும், நான் தலையாழி என்ற சிற்றூரிலும் வசித்து வந்தோம். என்னை எனது ஐயா (தந்தையாரை அப்பொழுது நாம் ஐயா என்றே அழைத்து வந்தோம்) யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலேயே சேர்த்துவிட முயற்சியெடுத்தார். எனது அண்ணன்மார் இருவர் அங்கு படித்தபோதும் எனக்கு அங்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. அதனால் என்னை திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக்கல்லூரியில் அய்யா மனமின்றி சேர்த்துவிட்டார். ஆறாம் வகுப்பில் அங்கு சேர்க்கப்பட்ட நான், அதற்கு முந்திய அரிவரிதொடக்கம் ஐந்தாம் வகுப்புவரை கலட்டியிலிருந்த மெதடிஸ்மிசன் பாடசாலையில் படித்தேன். ஆனாலும் இவ் இரு பாடசாலைகளிலும் நான் படிப்பதுபற்றி அய்யாவுக்கு கொஞ்சமும் விருப்பமில்லாமல் இருந்தது.

மெதடிஸ்மிசன் பாடசாலையிலும், பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் எல்லாச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் சரிசமமாக சேர்ந்து படித்துவந்தனர். உயர்சாதி மனப்பான்மையில் பரம்பரையாக ஊறித்திளைத்த எனது தகப்பனாருக்கு இதுவெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. எல்லாச் சாதிப்பிள்ளையை னோடையும் சேர்ந்து படித்தால் நான் கெட்டுப்போவனென்பதுடன், குடும்ப மரியாதையும் குடிமுழக்கிப் போய்விடும் என்பதும் அவரது எண்ணமாயிருந்தது. என்ன செய்வதென அறியாத ஒருநிலையில் எனது தந்தையார் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்த்தாலும், எல்லோருடனும் நான் பழகுவதில் மிகவும் கண்டிப்பாகவும் நடந்து கொண்டார்.

என்னோடு பல ஏழைச்சிறுவர்கள் படித்து வந்தனர். அவர்களுள் கந்தசாமியும் ஒருவன். நாம் இருவரும் மிக நெருக்கமான நண்பர்களாகி பழகிவந்தோம். ஆனாலும் எனது தகப்பனார் முன்னால் அந்த நட்பை காட்டிக்கொள்ளாமல் நான் நடந்துவந்தேன்.

கந்தசாமியின் தகப்பனார் வேலு, சாதாரண அன்றாடம் கூலியாக வேலை செய்துவந்தார். அவருக்கு அன்றாடம் கிடைக்கும் கூலியிலேயே அவரது எட்டுப்பேர் கொண்ட குடும்பம் அரைப்பட்டினியோடை சீவித்து வந்தது.

பெரும்பாலும் வேலு எனது தகப்பனாரின் வெங்காயத் தோட்டத்தில்தான் வேலைசெய்து வந்தார். எனது தகப்பனார் தொலைவிலே வருவதைக் கண்டால் வேலு மிகமரியாதையாக தோளில் இருக்கும் துண்டை எடுத்து கமக்கட்டில் வைத்தபடி மிக பயபக்தியுடன் நிற்பார். இதையெல்லாம் பார்க்கும் எனக்கு அந்தச் சிறுவயதிலேயே கோபம் கோபமாக வரும்.

வேலை செய்துதானே வேலு சம்பளம் வாங்கிறார். அதுக்கேன் இப்படி அவர் எனது தகப்பனாரின் முன்னால் கூனிக்குறுகி நிற்கவேண்டுமென்று எனக்குள் கேள்வி எழும்.

வேலு எங்கள் வீட்டுக்கும் இடைக்கிடைவருவார். விறகு கொத்திறது. கதியால் போடுறது, வேலியடைக்கிறது, முற்றத்தில் மரங்களுக்கு தண்ணி பாய்ச்சிறது இப்படி பலவேலைகளைச் செய்வார். அந்த வேளை கந்தசாமியும் தகப்பனாரோடு சேர்ந்து வருவான்.

நானும் கந்தசாமியும் பள்ளித் தோழர்களென்பதால், எனக்கு அவனைக் கண்டால் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். எங்களது வீடு அமைந்துள்ள நிலப்பரப்பு மிகவும் நீள அகலமானதாலும், மரங்கள் சூழ்ந்த தாலும், எனது தந்தையாருக்குத் தெரியாமல் அவனுடன் கண்ணுக்கெட்டாத இடத்துக்கு சென்று விடுவேன். அந்த வேளை எனது உறவினர்களின் பிள்ளைகளும் அங்கு கூடுவர். கிட்டி அடித்தல், கிளித்தட்டு மறித்தல், கெந்தியடித்தல், போளை அடித்தல் என பல்வேறு விளையாட்டுக்களில் சிறுவர் நாங்கள் ஈடுபடுவோம். எங்கள் வயதொத்த சிறுமிகளும் அங்கு எம்முடன் சேர்ந்து விளையாடுவர். அந்த சிறுபராயத்தில் எம்மிடையே எந்தவித சாதி வேறுபாட்டு கலங்கங்களும் இதயத்தில் புகுந்து விளையாடவில்லை. அந்த பாகுபாடற்ற நிலையே இன்னும் எனது இதயத்தில் நிறைந்துள்ளதை எண்ணும் போது, என்போன்றவர்களின் அன்றைய இளவயதில் எம்மை வழிநடத்திச் சென்றவரும், எமது குருவாகவும், மானசீகமாக நாம் நேசித்த உன்னத மனிதராகவும் எமது அயலில் வசித்து வந்த காத்தியேசன் மாஸ்ரரை நான் நன்றி கூறுவதுண்டு.

வேலு தனது வேலைகளை முடித்து விட்டு, எமது வீட்டு வாசலில், தனது அழுக்குப் படிந்த துண்டால் வியர்வையை துடைத்தபடி அமர்ந்திருப்பார்.

எனது அம்மா ஒரு சோடாப்போத்தலுக்குள்ளை நிறைய தேனீரை ஊற்றி வந்து வேலுவிடம் கொடுப்பா. அதை மிக மரியாதையுடன் எழும்பி நின்று வாங்கி வேலு தாகந்தீர்க்கும் வேளை, கந்தசாமியும் விளையாடிய களைப்புடன் ஓடி வருவான். மகனுக்கு தான் குடித்த தேனீரில் அரைவாசியை பருகுவதற்கு வேலு கொடுப்பார். எனது தந்தையார் தான் நினைத்த கூலியைத்தான் வேலுவுக்கு கொடுப்பதுண்டு. வேலு எந்தவித ஆட்சேபணைகளும் இன்றி அதை வாங்கிக் கொண்டு கந்தசாமியையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்விடுவார்.

எனது மூத்த அக்காவான தனம் அக்காவுக்கு அப்பொழுது இருபத்து மூன்றுவயது இருக்கலாம். வேலு வாசலை விட்டு அகன்று சென்றதும், அவர் தேனீர் பருகிவிட்டு வைத்த சோடாப்போத்தலை அக்கா ஒரு கடதாசியால் மூடிப்பிடித்து எடுத்து, கோடியில் விறகு கொத்தி அடுக்கி வைத்திருக்கும் பரணில் வைத்துவிட்டு வருவது இன்னும் எனது ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

அதுமாத்திரமல்ல, "டேய் பாலன் மூதேவி போய் குளிச்சிட்டுவா. அந்த கந்தனோடை கட்டிப்புரண்டு விளையாடிவிட்டு உள்ளை குளிக்காமல் வந்து பார் காலை முறிச்சிருவன், குளிக்கேலாட்டி கந்தனரை வீட்டுக்கே போய் அந்தச் சாதியளோடைபோய் கிட" என ஆக்ரோஷமாக அக்கா என்னைப் பார்த்து கத்துவதற்குப் பயந்து, கிணத்தடிக்குப் போய் போட்ட உடுப்புக்களை களைத்து குளித்து விட்டு, அக்கா கொண்டுவந்து தந்தவேறை உடுப்பை மாற்றிவிட்டே வீட்டுக்குள் நுழைவேன் நான்.

எனது அண்ணன்மார் இந்துக்கல்லூரியில் படித்தபடியால் அவர்களுக்கு இருந்த மரியாதை பரமேஸ்வராக்கல்லூரியில் படிக்கும் எனக்குக்கிடைக்கவில்லை.

அக்கா அடிக்கடி அதைக் குத்திக்காட்டிக் கொண்டே இருப்பா!! "உன்ரை கொண்ணன்மாரைப்பார் எல்லாச் சாதியளோடையும் சேர்ந்து விளையாடுறாங்களே, நீ மாத்திரம் அவன் கந்தன், பூதன், நாகன் எண்டவங்களோடைத்தான் உன்ரை சகவாசங்களும் விளையாட்டும்" தினமும் அக்காவிடம் இப்படியான வசைமாரியைக் கேட்டு எனக்கு அலுத்துப்போகும்.

எங்கள் வீட்டுக்கு தினந்தோறும் சின்னாச்சி என்ற நடுத்தரவயதுப் பெண் மரக்கறி கொண்டுவருவா. தின்னவேலிச் சந்தையில் பலவிதமான மரக்கறியளை வாங்கி அவற்றை ஒரு கடகப் பெட்டியில் போட்டு அங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட மூன்றுமைல் தூரத்திலமைந்த எமது வீட்டுக்கு தலைச்சமையாக கொண்டுவருவா. அயல்வீடுகளுக்கும் மரக்கறி வியாபாரம் சின்னாச்சிதான்.

எனது அம்மா தினமும் சின்னாச்சியிடம் வாங்கும் மரக்கறிகளுக்கிரிய காசை கடனின்றி உடனுக்குடன் கொடுத்து விடுவா. அதனால் சின்னாச்சிக்கு அம்மாவிடம் அதிக மரியாதையும், பிரியமும் கூட. சின்னாச்சி சொல்லுகிற விலையை எந்தவித கேள்வியுமின்றி அம்மா கொடுத்து மரக்கறி வாங்குவதை நான் அவதானித்துள்ளேன். "பாவம் சின்னாச்சி, தின்னவேலிச்

சந்தையிலையிருந்து மூண்டுமைல் நடையிலை, வெய்யில், மழையெண்டும் பாராமல் எங்களுக்கு மரக்கறி கொண்டு வந்து தாறாள். குடிகாரப்பருஷன் ஊதாரியாக தெருவிலை திரிஞ்சா அவளென்ன செய்வாள் ஆறு பிள்ளையளோடை. அந்த அப்பாவியிட்டை ஐஞ்சுபத்தை நாங்கள் சுரண்டி சீவிக்க வேணும். உங்கை பலசனங்கள் அந்த அப்பாவியிட்டை கடன் வாங்கிப் போட்டு அப்பவா, இப்பவா என்று ஏமாத்துதுகள். மனச்சாட்சிகில்லாத சனங்கள் உதுகள்” என சின்னாச்சிபற்றிய இரக்க சுபாவத்தினை அம்மா பலரிடம் கதைப்பதை நான் கேட்பதுண்டு.

அம்மா, இரண்டு வெள்ளாடுகள் வளர்த்துவந்தா. அந்த ஆடுகளுக்கு புல்லுக்கட்டுக்கள், குழைகள் என்பவற்றை கொண்டு வந்து கொடுப்பவளும் சின்னாச்சிதான். அதனால் சின்னாச்சியின்மேல் இனியில்லையென்ட பற்று அம்மாவுக்கு. சின்னாச்சி மரக்கறி எல்லாம் விற்றுவிட்டு தனது வீட்டுக்கு திரும்புமுன் அம்மாவை சந்திக்காமல் செல்லமாட்டா.

சின்னாச்சியைக் கண்டதும் சுடச்சுட ஆட்டுப்பாலுக்குள்ளை கடுமையான சாயமும், சீனியும் போட்டு தேனீர் தயாரித்து வேலு தேனீர் குடிக்கும் போத்தலைக் கழுவி அதற்குள் நிறைத்து கொண்டு வந்து அவளுக்கு கொடுப்பா. அதைக் குடித்த சின்னாச்சியின் முகத்தில் ஒரு நன்றி உணர்ச்சி பிரவாகிக்கும்.

அம்மாபோடும் ஆட்டுப்பால் தேனீர் இன்னும் எனது உதடுகளில் ஓட்டி உள்ளத்தில் இனிப்பதாகவே நினைக்கிறேன். அந்தத் தேனீரின் ருசிக்கு எதுவும் ஈடாகாது. அப்படி ஒரு சுவை.

சின்னாச்சிக்கோ, வேலுவுக்கோ போத்தலில் தேனீர் கொடுப்பதில் அம்மாவுக்கு கொஞ்சமும் சம்மதமில்லை. “அதுகளும் மனுசப்பிறவிகள்தானே, ஏன் அப்பிடிச் செய்யவேணும்” என எனது தந்தையாரிடமும் மூத்த அக்காவிடமும் அம்மா விவாதிப்பதுண்டு.

“அப்ப நாங்கள் தேத்தண்ணி குடிக்கிற மூக்குப்பேணிக்கையே குடுக்கச் சொல்லுறியள். எங்கடை ஆக்கள் கண்டால் எங்கடை வீட்டிலை கை நனைக்குங்களை. அம்மாவுக்கு கொஞ்சமும் அறிவில்லை. எல்லாரையும் நாங்கள் வைக்கிற இடத்திலை வைக்கவேணும். கொஞ்சம் உவங்களுக்கு இடங்குடுத்தால் தலையிலை ஏறிப்போடுவாங்கள். உங்கை பாக்கேல்லையே மாவிட்டபரத்துக்கையும், நல்லூருக்கையும் தாங்கள் உள்ளே போகவேணுமாம். எங்கடை அம்மாவுக்கு உதெல்லாம் விளங்கினாத்தானே” அக்காவின்

பிரசங்கம் கேட்டு எனக்கும் ஆத்திரமாகத்தான் இருக்கும். சம்மா கதைச்சு
 னெண்டால் அக்காவிட்டை உதைதான் கிடைக்குமெண்டு எனக்குத்
 தெரியும்! அம்மாவுக்கு எனது தந்தையாரினதும், மூத்த அக்காவினதும்
 பிடிவாதத்தால் தனக்கு பிடிக்காத “போத்தல் தேனீர்” காரியத்தை
 செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

எனது அம்மா இறந்தபின் எனது உறவினர்களைவிட, என் அயல்
 கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலு, சின்னாச்சி போன்றோரின் குடும்பங்களே
 வீட்டு முற்றத்தில் கூடி இருந்து அலறி ஓலமிட்டதை எண்ணும்போது
 இப்பொழுதும் எனது கண்களிலிருந்து மழை கொட்டும்.

அந்த வேற்றுமை பாராட்டாத தாயின் வயிற்றிற் பிறந்த நான்,
 இன்றுவரை அந்தத் தெய்வத்தின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வருவதையிட்டு
 ஆறுதல் கொள்வதுண்டு.

ஆனால் அக்கா, எனது மூத்த அக்கா ஆமாம் அன்று நான் பார்த்த
 மூத்த அக்கா. தினமும் வசைபாடித் திட்டித்தீர்த்த, ஒதுக்கித் தள்ளிய
 அதே சாதியைச் சேர்ந்த கந்தனென அக்காவால் அன்று அழைக்கப்பட்ட
 கந்தசாமியை நடுவீட்டலை குசன் இருக்கையில் இருக்கவைத்து வெள்ளி
 ரம்ளரில் தேனீர் கொடுத்ததை எண்ணும்போது எனக்கு சிரிப்பாக
 வந்ததுடன், இதுவெல்லாம் உண்மையான காட்சிகளா என யோசிக்கவும்
 வைத்தது. அந்த “கந்தன்” என்ற கந்தசாமியின் மகள் குசினிக்குள் நின்று
 அக்காவுக்காக தான் சமைத்த உணவுகளை ஒரு வெள்ளித்தட்டில் போட்டு
 வைத்துவிட்டு, “அம்மா, எழும்புங்கோ, மணி மத்தியானம் இரண்டாச்சு,
 பசியோடை கிடக்கிறியன். தம்பி வந்திட்டார் தானே இனி உசாரா
 சாப்பிடுங்கோ” எனச்சொல்லியபடி கையில் தண்ணிச்செம்புடன் வந்து
 அக்காவின் அருகே நின்றாள்.

அக்கா எழும்பி இருக்கமுடியாமல் தட்டுத்தடுமாற, கார்த்திகா
 என்ற கந்தசாமியின் இளையவள் அக்காவின் கைகளை மெல்லப்பிடித்துத்
 தூக்கிவிட்டாள். கையில் இருந்த தடியை ஊன்றியபடி அக்கா வெளியே
 சென்று முகத்தை சற்றுக்கழுவி, கைகளையும் கழுவிக்கொண்டு ஈசிச்சியரில்
 வந்தமர்ந்தா.

கார்த்திகா கையில் ஒரு துவாயை எடுத்து அக்காவின் முகத்தை
 மெல்லமாக துடைத்துவிட்டாள். அந்தவேளை அக்காவின் முகத்தில் ஒரு
 சிறிய கவலைக்கீற்று தோன்றியது போலிருந்தது. தன் மகள் செய்யவேண்டிய

வேலையை வேறொரு கை செய்கிறது என்ற கவலையாக இருக்கலாம். கார்த்திகா அக்காவுக்கு சாப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து அவவின் கையிலே கொடுத்து சாப்பிடச்சொன்னாள்.

“தம்பி நீயும்வாவன் சாப்பிட” அக்கா என்னையும் அழைத்தா. நான் குளித்துவிட்டு வருவதாகக்கூறி கிணற்றடிக்குப் புறப்பட்டேன்.

“தம்பி பாத்தூமிலை போய்குளி, மூண்டு வருஷத்துக்கு முதல். மகன் தன்ரை மனிசி பிள்ளையள் இங்கை வர்ரேண்டதுக்காக பாத்தூம். கொமெட் கக்கூசும் கட்டச்சொல்லி காசனுப்பினவன். என்ரை அறைக்குப் பக்கத்திலேயே கட்டச்சொன்னவன். பிள்ளையள் நிலத்தில இறங்கமாட்டு துகளாம் பாத்தூம் போக. அவன்ரை மனிசி கொமட் இல்லாட்டி இஞ்சை வரமாட்டேண்டு சொல்லிட்டாளாம். அதுக்காக மூண்டுலச்சம் செலவழிச்ச புதிசா அதுகளை கட்டினனான். அதுக்குள்ளை போய் குளிச்சிட்டு கெதியிலை வா சாப்பிட” என அக்கா சொன்னதால் பாத்தூமுக்குப்போய் நுழைந்து குளிக்கத் தொடங்கினேன். மாபிள்போட்ட பாத்தூமும் கொமட் கக்கூசும் மிகவும் சுத்தமாக இருந்தது பெரும் ஆறுதலைத் தந்தது. குளித்துவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

வந்த எனக்கு கார்த்திகா மதிய உணவை பரிமாறினாள். கந்தசாமியையும் அழைத்தேன். அவன் தான் வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிடுவதாகச் சொல்லியும் நான் விடவில்லை. கார்த்திகாவிடம் ஒரு வெள்ளித்தட்டை கொண்டு வரச்சொல்லி அதற்குள் நானே சோறுகறி போட்டுவிட்டு பக்கத்தில் வரச்சொல்லி இருத்தி சாப்பிட வைத்து நானும் சாப்பிட்டேன்.

“தம்பி பாலா அந்தச் சின்னக்கால நினைவுகளை நினைச்சா இப்பவும் மனதுக்குள்ளை ஏதோ செய்யுது. அண்டைக்கு இருந்த பாலாவின்ரை குணத்திலை கொஞ்சமும் மாறாமல் இண்டைக்கும் இருக்கிறதைப்பாத்த எனக்கு வலுத்த சந்தோஷமாயிருக்கு” என தனது கண்களை இடதுகையால் துடைத்தபடி சாப்பிடத் தொடங்கினான் கந்தசாமி. அவன் சொன்னதை அக்காவும் அவதானமாகக் கேட்டாலும் அதைப்பற்றி எதுவும் அவ கதைக்கவில்லை. ஒரு குற்றஉணர்வு அக்காவின் மனசிலை தோன்றி மறைந்திருக்கலாம்.

- - - - -

அக்காவின் கணவர் ஆம் எங்களது அத்தான் காலமாகி ஆறேழு வருஷமாகிறது. அதிலிருந்து அக்கா தனது மனக்கவலைகளைத் தாங்கியபடி தனியாகவே வாழ்ந்து வந்தா.

அக்காவின் பிள்ளைகள் இருவரும் வெளிநாடுபோய் குடும்பம் குடித்தனமாய் வாழத்தொடங்கி பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு மேலிருக்கும். மகன் ரவி லண்டனிலை வசிக்கிறான். அவனுக்கு இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் ஒரு ஆணும். லண்டனிலியே அவர்கள் படித்தும் வருகின்றனர்.

மகன் இந்திரா கனடாவிலை கணவர் பிள்ளைகளுடன் வசிக்கிறான். இந்திராவுக்கும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இரண்டு ஆண்பிள்ளை களுமுண்டு.

அவ்வப்போது மகன் ரவியும், மகன் இந்திராவும் அம்மாவுடன் ரெலிபோனில் கதைப்பதுண்டு. பேரப்பிள்ளைகளும் கொச்சைத்தமிழில் கதைப்பர். தனது பேரப்பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் தெரியாது இங்கிலீசு மாத்திரமே தெரியுமெண்டு வருகிற போகிற ஆக்களுக்கு கூறுவதில் அபாரபெருமை அக்காவுக்கு. இடியப்பம், புட்டு, தோசை, இட்டலி எண்டால் அதுகளுக்கு பிடிக்காதாம். என்ன தமில் சாப்பாடெண்டு பகிடியும் பண்ணுங்களாம். பிசாவோ, கிசாவோ தானாம் அதுகளுக்கு வேணுமாம்” என்று சொல்வதிலும் தனது பேரப்பிள்ளைகளைப் பற்றி புகழுவதில் அக்காவுக்கு அலாதிப்பிரியம்.

போர் முடிந்த கையோடு மகன் தனது பிள்ளைகளையும் மனிசியையும் இலங்கைக்கு கூட்டி வந்தான். அப்போ நல்லூர் கொடியேறியிருந்ததால் பிள்ளையளுக்கு அதையெல்லாம் காட்டவேணும் என்ற ஆசையில் கூட்டி வந்தான். அக்காவுக்கு பலகாலமாக மகனையும், பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்ட புகழத்தில் வருகிறபோகிற தெரிந்தவர்களுடன் கூட சரியாக கதைக்காமல் பெருமை பாராட்டி நடந்து கொண்டார். உறவினர்கள் வந்தால் உபசரிக்கும் அக்கா, அவர்களையும் புறக்கணித்து நடந்து கொண்டதால், மகனது குடும்பம் மீண்டும் வெளிநாடு சென்றதும் அக்காவை யாரும் எட்டிப்பார்க்காமல் கைவிட்டு விட்டனர். மகன் இந்திரா அடுத்த நல்லூர் திருவிழாவுக்கு குடும்பத்துடன் வந்து தாயை பார்ப்பதாக அறிவித்திருந்தான்.

தந்தையாரின் இறுதிச் சடங்குகூட பிள்ளைகள் இருவரும் இல்லாமலேயே நடந்தேறியது. பிள்ளைகள் அதற்கான பணத்தை அனுப்பி வைத்ததோடு, இறுதிக்கிரியையை வீடியோ பிடித்து அனுப்பும்படி கேட்டதுடன், அந்திரட்டிக்கு “கல்வெட்டு” கவர்ச்சியாக அடித்து, ஊரை அழைத்துச் சாப்பாடு போடவும் தாராளமாக காசு அனுப்பியிருந்தனர். இதைச் சாட்டாக வைத்து அக்காவிடம் அதற்கு இதற்கெண்டு பணம் பிடிங்கி,

எங்களது ஒண்டவிட்ட சகோதர முறையான வரதன் இலட்சக்கணக்கில் சுருட்டி அக்காவை ஏமாத்தியதாக பின்பு நான் அறிந்து கொண்டேன்.

போர் சூழல், போக்குவரத்துக் கெடிபிடிகளால், அத்தானின் இறுதிச் சடங்கில் திருகோணமலையில் வேலை நிமித்தம் நிரந்தரமாக குடும்பத்துடன் குடிபேறி வசித்த என்னாலும் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனது ஆண் சகோதரங்களும் எல்லாரும் வெளிநாட்டிலை பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் வசித்ததால் அவர்களாலும் அவ்வேளை வந்து பங்குபற்ற முடியவில்லை.

அக்காவுக்கு அவ நோய்வாய்ப்பட்டு பாயில் விழுந்தவேளை உதவி செய்ய உறவினர் எவரும் முன் வரவில்லை. அப்படி ஆரும் உதவிசெய்ய வந்தாலும் அக்காவிடம் ஐநூறு ஆயிரமெண்டு பறிக்கும் நோக்குடனேயே வந்து சேருவர். அது அக்காவுக்குப் பிடிப்பதில்லை.

அக்கா வீட்டுக்கு கந்தசாமி அடிக்கடி வருவான். எமது குடும்பத்தினருடன் அவனது தகப்பனாரான வேலு முதற்கொண்டு பழகிய அந்த நாட்களிலிருந்து கந்தசாமிக்கு எங்கள் அனைவருடனும் ஒரு நட்பு இழையோடியிருந்தது. அந்த வகையில் தனியே நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் எனது அக்காவை அவ்வப்போது பார்க்க வருவதுடன், அக்காவுக்கு, கடைக்குப் போய் சாமான்கள் வாங்கி வருதல், அக்காவை டொக்டரிட்டை கூட்டிக்கொண்டு போதல், பால் வாங்கிக் கொடுத்தல், அன்றாட உணவுகளை கடையில் வாங்கிக் கொடுத்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து உதவிவந்தான்.

எத்தனை நாட்களுக்கு கடைச்சாப்பாடு சாப்பிட முடியும். அக்காவுக்கு சிலவேளைகளில் கடைச்சாப்பாடுகள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் வயிற்றோட்டமும் ஏற்பட்டுவிடும். அந்தவேளை கந்தசாமி இளைய மகளான கார்த்திகாவை அக்காவுக்கு உதவுவதற்கு இடைக்கிடை அனுப்புவான்.

அக்காவுக்கு நோய்வரவர அதிகரிக்க சாதாரண தேனீரை தயாரிக்க கூட இயலாத தன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது. அக்கா இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தது போல “கந்தசாமி உன்னை மகள் கார்த்திகாவை நான் என்றை பிள்ளையைப் போல பாப்பன், அவளை இங்கை கொண்டுவந்து விடன். எனக்கு உந்தக் கடைச்சாப்பாடு ஒத்துவருதில்லை. அவளும் நல்லா சமைப்பாள் எண்டு கேள்விப்பட்டன். மாதம் பத்தாயிரம் அவளுக்குக் கொடுக்கிறன். நீ என்ன சொல்லுறா” என கந்தசாமியைப் பார்த்து பரிவுடன் அக்கா கதைத்தா.

கந்தசாமிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. “அன்றைய தனம் அக்காவா இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறா? தனது தகப்பனுக்கும், தனக்கும் போத்தலில் தேனீர் தந்து வெளியே இருக்க வைக்கவேண்டுமெண்டு, தனது தாயாருடன் வாதிட்டு சண்டைசெய்த தனம் அக்காவா இப்படி கதைக்கிறா” என யோசிக்க கந்தசாமிக்கு சிரிப்பாக வந்தது. ஆனாலும் அதையெல்லாம் வெளிக்காட்டாமல், அக்காவுக்குத் துணையாக அடுத்த நாளே இளையமகள் கார்த்திகாவை கந்தசாமி அக்காவீட்டுக்கு அழைத்து வந்தான்.

கந்தசாமியின் செயலைப் பார்த்த அக்காவுக்கு கண்கலங்கிவிட்டது. “கந்தசாமி, முந்தி ஒரு காலத்திலை உங்களை நாங்களெல்லாம் ஒதுக்கி வைச்சனாங்கள். நீங்கள் தேத்தண்ணி குடிக்க போத்தலையும், சிரட்டையையும் நீட்டினனாங்கள். நாங்களெல்லாம் வானத்திலை இருந்து குதிச்சு வந்த தேவசாதியெண்டும், நீங்களெல்லாம் நரகத்து முள்ளுகளென்றும் எண்ணி இருந்தனாங்கள். உங்களுக்குள்ளை இருந்த நல்ல குணங்களை நாங்கள் நினைச்சும் பாக்கேல்லை.

எங்கடை ஆக்களிலை இப்பவும் கனபேர் உந்த வறட்டுக் குணத்தோடேதான் சீவிக்கினம். நீயும், உன்ரை மகளும் இல்லையெண்டா நான் என்ன பாடுபட்டிருப்பன் கந்தசாமி. உன்ரை மகள் கார்த்திகா இனி எங்களிலை ஒருத்தி. என்ரை பிள்ளையளிலை ஒருத்தி அவள்.

அவளை கட்டிவைக்க சீதனபாதனம் ஏதுமில்லையெண்டு யோசியாதை. அவளுக்கு சீதனம் கொடுத்து நல்ல பெடியனா பாத்து கட்டி வைக்கிறது என்ரைவேலை. கந்தசாமி, உன்ரை முகமனுக்காக இதெல்லாம் சொல்லுறெண்டு நீ நினைக்காதை. நான் முந்தின தனம் அக்கா இல்லை, புதுத்தனம் அக்கா கதைக்கிறன் கந்தசாமி. புதுத்தனம்” தொடர்ந்து கதைக்க முடியாது தடுமாறிய அக்காவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டியது. அதைப்பார்த்த கார்த்திகாவும் தாங்கமுடியாது அக்காவை ஓடிப்போய் கட்டி அணைத்து அழுதாள்.

இதையெல்லாம் பார்த்த கந்தசாமியும் ஏதும் செய்வதறியாது கலங்கி அழுதபடி இருந்தான்.

அக்காவைப் பற்றிய மிகுந்த மனக் கவலைகளுடன் திருகோணமலை யிலிருந்து அவசரமாக யாழ்ப்பாணம் சென்ற நான், மிகவும் மனநிம்மதியுடன் மீண்டும் வீடு திரும்பினேன்.

(யாவும் கற்பனை)

ஞானம் - 171, ஆகஸ்ட் - 2014

6

கடவுள்

“சுமதி ஏய் சுமதி” பாடசாலை முடிந்ததும் அவசர அவசரமாக கால்நடையாக வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த என்னை யாரோ அழைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

யாரடாப்பா இவ்வளவு உரிமையுடன் என்னை “ஏய்” போட்டு அழைப்பதென திரும்பிப்பார்த்தேன்.

யாரோ நடுத்தர வயதுப்பெண் என்னை நோக்கி விரைந்த வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது கையில் ஒரு ரவலிங் பாக் இருந்தது. யாராக இருக்ககும் நான் ஊகித்து அறியும் முன்னமேயே அவள் எனது அண்மையில் வந்து நின்றபடி “என்னடி சுமதி ரீச்சர் என்னை மறந்து போனியே” என்றாள்.

எனக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. சுமதி ரீச்சரோட என்னடியும் போட்டு கூப்பிடக்கூடிய உரிமை கொண்டாட எனது நெருங்கிய சிநேகிதி களுக்கே முடியுமென சிந்தித்தபடி,

“யார் நீங்கள், நல்லா தெரிஞ்ச முகமாயிருக்கு, ஆனா சரியா ஆரெண்டு சொல்லேலாமலிருக்கு”

“என்ன சுமதி, நிலாவெளி கோகிலாவை இவ்வளவு கெதியிலை மறந்து போனியே”

“அடி கோகிலாவே, இங்க எப்பிடி மட்டக்களப்பிலை”

“இப்பத்தான் திருகோணமலையிலையிருந்து மட்டக்களப்பு பஸ்சாலை இறங்கி வாறன்” “அது சரி நான் இங்கை கல்லடியில் இருக்கிறெண்டு ஆர் சொன்னது”

அவள் பதிலைச்சொல்லுமுதல், “சரிசரி நீ களைச்சுப்போனாய் வா வீட்டை போய் கதைப்பம்” நான் வீட்டுக்கு அவளை அழைத்துப் போனேன்.

எனக்கே நம்ப முடியவில்லை. எவ்வளவு அழகாய், நீண்ட கூந்தலும், நெற்றிப்பொட்டும் துறு துறுவென்ற விழிகளுமாய் இருந்த கோகிலா பத்துப்பன்னிரெண்டு வருஷ இடைவெளிக்குள் இப்படியெல்லாம் ஆகிவிட்டாளே என்ற ஏக்கம் எனது மனதை வாட்டியது. அவ்வாறு அவளது உடல் ஓட்டி உலர்ந்து மூப்பு அடைந்த பெண்ணாக அவளைக் காட்டியது.

■ ■ ■ ■ ■

நானும் கோகிலாவும் இனியில்லையென்ற நண்பிகளாக, கல்லூரிக்காலமுதலாக இருந்த காலங்கள் இன்றும் பசுமையாக என் மனத்திரையில் ஓடியது.

இருவரும் உவரமலை விவேகானந்தா கல்லூரியிலேயே கல்வி கற்றோம். நான் பாலர் வகுப்பிலிருந்து அங்கு கல்வி பயின்று வந்தாலும், நிலாவெளி கோகிலா ஆறாம் ஆண்டிலிருந்து அங்கு வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

கிராமப்புறத்தில் அவள் வளர்ந்தாலும் படிப்பிலோ படு சுட்டி. அதேமாதிரி நானும் அவளுக்கிணையாக படித்து வந்தேன். ஒரு தவணை அவள் முதலாம் பிள்ளையாக வந்தால், அடுத்த தவணைக்கு நான் முதலாம் பிள்ளையாக வந்து விடுவேன். ஆனாலும் அந்தச் சிறுவயது முதல் சாதாரண தரம், உயர் தரம் படித்து கல்லூரியை விட்டு வெளியேறும் வரை பொறாமை, எரிச்சல் எம்மை அணுகியது கிடையாது. இதைப்பார்த்தே பலருக்கு பொறாமையாக இருந்தது. எமது நட்புக்கு எப்படியும் வேட்டு வைக்க வேண்டுமென திட்டம் போட்ட சக மாணவிகளின் வலையில் நாம் சிக்கியதே கிடையாது.

நாம் இருவரும் விஞ்ஞானப்பிரிவையே உயர்தரத்தில் தேர்ந்தெடுத்தோம். காரணம், பரஸ்பரம் இருவரும் இணைந்து படிக்கவும் விளங்காத பாடங்களை நாமே விவாதித்து விடைகாணுவதற்கு அது எமக்கு

கைகொடுக்குமென்ற தூரநோக்குக்கருதி இந்த முடிவை எடுத்தோம்.

மிகவும் முயற்சி செய்து படித்தோம் இருவருமே பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்து அங்கேயும் இணைபிரியாமல் படிப்பதற்கு.

ஆனால், எமது இருவரதும் கனவுகளை உயர்தரப்பரீட்சை முடிவு நிர்மூலமாக்கி விட்டது. வெட்டுப்புள்ளியானது அதற்கு முற்றுப்புள்ளியும் வைத்து விட்டது.

நாமெடுத்த நான்கு பாடங்களிலும் எனக்கு ஒரு ஏயும் மூன்று சீயும், அவளுக்கு ஒரு பீயும் மூன்று சீயும். சில புள்ளிகள் எம்மிருவரையும் காலைவாரி விட்டன.

உயர்தரத்தில் சிறந்த பெறுபேறு எம்மிருவருக்கும் இருந்தமையால், வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தோம். அங்கு எமக்கு அனுமதியும் கிடைத்தது. அங்கும் விஞ்ஞானப்பிரிவில் இருவரும் ஆசிரியர் பயிற்சியில் ஈடுபட்டோம். இருவரதும் நட்பும் எந்தத் தொய்வுமின்றி தொடர்ந்தது.

காலப்போக்கில் அவளுக்கு கிண்ணியாவும், எனக்கு சாம்பல்தீவு கல்லூரியும் விஞ்ஞான ஆசிரியர்களாக பணியாற்ற நியமனமும் கிடைத்தது.

நிலாவெளியில் தாயாருடன் வசித்து வந்த கோகிலா, அங்கு யுத்தபிரச்சனைகளால் தொடர்ந்து இருக்க முடியாது, திருகோணமலை நகரப்பகுதிக்கே தாயாருடன் வாடகைக்கு வீட்டுத்து வந்து விட்டாள்.

நான் எனது அப்பா, அம்மாவுக்கு ஒரே மகள். அப்பா நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் தொழில்நுட்ப உதவியாளராக பணியாற்றி வந்தார்.

கோகிலாவின் குடும்பமும் நாங்களும் உறவினர் போலவே பழகி வந்தோம்.

கோகிலாவின் அம்மா, அப்பம் சுடுவதில் கைதேர்ந்தவர். அங்கு அப்பம் சுடும் நாளில் எமக்கு பால் அப்பம், முட்டை அப்பம், வெள்ளை அப்பம், கட்டைச்சம்பல் என்றெல்லாம் வந்து சேரும். அந்த அப்பத்தின் ருசியை எனக்கு முப்பத்தாறு முப்பத்தேழு வயதாகி மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகியும் விட்டேன், இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

கோகிலாவின் மாமி ஒருத்தி சாம்பல்தீவில் வசித்து வந்தாள். போர்ச்சுழல் நெருக்கடியால், தனக்கிருந்த ஒரு மகனை இருந்த வீடு

வளவுகாணியினை ஈடுவைத்து கனடாவுக்கு அனுப்பி வைத்து, தனது திருமணமான மகளுடன் வசித்து வந்தாள்.

மகன் கனடாவில் சிட்டிசன் கிடைத்து நல்ல வேலையிலும் அமர்ந்து சம்பாதித்துக் கொண்டான். ஆயினும் தாயாருக்கு அவ்வளவாக பணம் அனுப்புவதில்லை. அவளது தந்தை சிறு வயதிலேயே இறந்து விட்டதால், கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒருவனாக அவன் வளர்ந்திருந்தான்.

மாமியாருக்கு கோகிலாவில் ஒரு கண். அழகும், இளமை, நல்ல குணத்தையும் கொண்ட பெண்ணை யார்தான் விரும்ப மாட்டார்கள்.

தனது கனடாவில் வசிக்கும் மகனுக்கு கோகிலாவைக் கட்டி வைக்க வேண்டுமென்கின்ற ஆசை. அதற்காகவே அடிக்கடி மாமியார் தனது மகளுடன் கோகிலாவின் வீட்டுக்கு வருவார்.

கோகிலா படிக்கிற காலத்தில் எதுவித உதவியும் செய்யாதவள், இப்போ அவள் படித்து ரீச்சராயும் வந்து விட்டதும், அவளின் மேல் ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது.

எட்டாம் ஆண்டுக்கு மேலே படிப்பை தொடராத கணேசனுக்கு (அவளது மகன்) கோகிலாவைக் கட்டி வைத்து கனடாவுக்கு அனுப்பிவிட பல பிரயத்தனங்களை எடுத்தான். “முறட்டு மூதேவிக்கு உவள் தான் சரி படிச்சவள் திருத்திப்போடுவாள்” என்பது மாமியின் எண்ணம்.

கோகிலாவின் அம்மாவுக்கு தனது மகளை கனடாவுக்கு அனுப்ப விருப்பமில்லை. எனினும் இருபத்தியாறு வயதான தனது மகளின் எதிர்காலத்தை அவள் யோசித்தாள். சீதனம் கொடுத்து கல்யாணம் கட்டிக்கொடுக்கிற அளவு வசதி அவளிடம் இல்லை.

முடிவில் கனடா மாப்பிள்ளை இந்தியாவிற்கு வர கோகிலாவும் அம்மாவும், மாமி, மகள் எல்லாரும் தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்றனர். அங்கு திருமணமும் நடந்தேறியது.

கோகிலா என்னை விட்டுப் போகப்போகிறாள் என்ற ஏக்கம் எனக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதற்கிடையில் எனக்கு மட்டக்களப்பு கல்லடியில் திருமணம் பேசப்பட்டது. மாப்பிள்ளை பாங் மனேஜராம் என கேள்விப்பட்டேன்.

எனது கல்யாணமும் திருகோணமலை காளி கோயில் மண்டபத்தில், அப்பாவின் நீர்ப்பாசணத்திணைக்கள உத்தியோகத்தர்கள், எனது ஆசிரியர்

பட்டாளம், உறவினர்கள் சகிதம் மிகவும் கோலாகலமாக நடந்தேறியது.

காலப்போக்கில், கல்லடியிலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு எனக்கு மாற்றம் கிடைக்க அங்கு எனது கணவருடன் சேர்ந்து குடும்பம் நடத்தத் தொடங்கினேன்.

அப்பாவும் பென்சன் எடுத்ததால் அம்மாவுடன் எங்களோடு வந்து இணைந்து கொண்டார். காலங்கள் உருண்டோட பிள்ளை குட்டி, பிள்ளை வளர்ப்பு, படிப்பு, பாடசாலை என்று எதையும் சிந்திக்க நேரமில்லாது நாட்கள் நகர்ந்தன. பத்து வருடங்களுக்குப் பின் நான் கோகிலாவைக் கண்டதால் அவளை அடையாளம் காண முடியாது தவித்தது உண்மைதான்.

வீட்டுக்கு அழைத்துப்போன கோகிலாவுக்கு உடனடியாக தேனீர் பரிமாறி, ஆறுதலாக இருத்தி விட்டு, பாடசாலையால் வந்த எனது பிள்ளைகளைக் கவனித்து அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினேன். அவர்கள் “யாரம்மா இந்த ஆன்ரி, எங்கிருந்து வந்தவ” என என்னை அரித்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு முடிந்த விபரங்களைச் சொல்லி வெளியே அனுப்பி விட்டு,

கோகிலாவுக்குப் பிடித்த முட்டைப் பொரியலை நிறைய நல்லெண்ணெயில் மிளகாய், வெங்காயம், சீரகம் போட்டு பொரித்து தட்டிவே சோறு கறிகளுடன் வைத்துக் கொண்டு வந்து நீட்டினேன்.

சாப்பாட்டைப் பார்த்ததும் அவளது முகத்தில் ஒரு சந்தோஷப் புன்னகை விரிந்தது.

“ஏய் சுமதி எனக்கு நல்லெண்ணெய் முட்டைப் பொரியல் என்டால் நல்லா பிடிக்கும் என்டதை நீ மறக்கேல்லை. என்ற சாப்பாட்டு ருசியையே நினைவு வச்சிருக்கிற நீ என்னை மறந்து போனது தானடி வேதனையா இருக்கு”

“அப்பிடிச் சொல்லாத கோகிலா, நீ மனிசனோட வெளிநாடு போட்டாய்யென்றும், என்னோட தொடர்பு ஏதும் கொள்ளாமல் மறந்து போனாயென்றும் நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன். அதோட என்ற வேலை, பிள்ளை குட்டி, வீட்டு பிரச்சனைகளுக்க மூழ்கியதாலை அதுக்கங்காலை எதையும் நினைக்க முடியல்லை.”

திருகோணமலை, மட்டக்கிளப்பு பிரயாணம் இப்பத்தான் மூண்டு மூண்டரை மணித்தியாலம். முந்தியெல்லாம் திருகோணமலைக்கு

மட்டக்களப்பிலை இருந்து வாரதென்டா ஒரு நாள் பயணம். நூறு செக்கிங், ரயிலிலை வாரதென்டா கல்லோயாவிலை இறங்கி மூண்டு மணித்தியாலம் திருகோணமலை ரயிலுக்கு காவலிருக்க வேணும். உந்தத் தொல்லையால எங்கயும் பயணம் போய் வாறதை நான் கை விட்டீட்டன்”

இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சமதி “உண்மைதானடி, நானும் கனடாவுக்கு போற எண்ணத்தில், செய்த வேலையையும் விட்டுட்டு, இந்தா போறன் நாளை போறன் எண்டு கனவு கண்டு கொண்டு இருந்ததில் உன்னைப்பற்றியும் நான் எண்ணவில்லை. ஆனா நீ மட்டக்களப்புக்கு இடம் மாறி கல்யாணங்கட்டிக் கொண்டு போயிட்டா எண்டு மாத்திரம் அறிஞ்சன்”

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த கோகிலாவிடம் “அது சரியடி நீ ஏனடி கனடா போகல்லை, ஏன் உன்ர மனிசன் உன்னக் கூப்பிடேல்ல” எனக் கேள்வி தொடுத்தேன் நான்.

இந்தியாவில் தாலி கட்டி எல்லா இடமும் சுற்றிப்பார்த்து காட்டி விட்டுச் சென்ற கணேசன், கெதியிலை கோகிலாவை கனடாவுக்கு எடுப்பதாக தனது தாய்க்கும் கோகிலாவுக்கும் உறுதி அளித்து விட்டுச் சென்றான்.

அவர்களும் அவனுக்கு விடை கொடுத்து திருகோணமலைக்குத் திரும்பினர்.

கோகிலாவும் தாயாரும் சாம்பல் தீவுக்கே போய் மாமி குடும்பத்துடன் இருந்து கொண்டனர். கோகிலாவுக்கு ஒரு சில மாதங்கள் ஒழுங்காக கணேசன் பணம் அனுப்பினான். வர வர மூன்று நான்கு மாதம் என ஆகி ஒரு வருடமாக அவன் பணம் அனுப்புவதே நின்று விட்டது. அத்துடன் அவனது தொடர்பும் அற்று விட்டது. பல முறை அவனைப் பற்றி அறிய கணேசனின் தாயார் முயற்சி எடுத்தும் தகவல் எதுவும் கிடைத்ததாக இல்லை.

கோகிலா மாமியினதும் அவள் மகள் பிள்ளைகளினது ஒரு வேலைக்காரியாகவே காலந்தள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் கொடுப்பதை சாப்பிட வேண்டிய நிற்ப்பந்தம். இருந்த வேலையையும் விட்டு இப்ப அடிமைச் சீவியம் வாழும் கோகிலாவைப் பற்றி தாயார் தினம் மனங்குமுறி அழுவாள்.

மகளின் நிர்க்கதி நிலையால் படுக்கையில் விழுந்த கோகிலாவின் தாயார் ஒரு நாள் கண்ணை மூடி விட்டாள்.

கோகிலாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. மாமி, மச்சாள் கொடுமை மிக மிக மோசமாக, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மட்டக்களப்புக்கு புறப்பட்டு விட்டாள்.

நான் இருக்கும் இடத்தை யாரிடமோ கேட்டு அறிந்து என்னிடம் வந்து சேர்ந்த கோகிலாவுக்கு தான் ஒரு பெரிய பொறியிலிருந்து மீண்டதாக சந்தோஷம்.

உண்மைதான், எனது ஆப்த நண்பியான நிலாவெளி கோகிலாவின் வாழ்க்கை ஒளியை மறைக்கும் கருமுகிலை நீக்கி அவளை மீண்டும் புன்னகை புரிய வைக்க வேண்டுமென நித்தம் கனவு கண்டேன். கோகிலாவை எனது வீட்டோடு வைத்து ஆதரித்து அவளை நல்ல நிலைக்கு மீட்டெடுக்க சந்தர்ப்பத்தையும் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

எனது கணவர் பாங்கில் மனேஜராக இருந்ததால், பல பொது நிறுவனங்கள், வர்த்தக நிலையங்கள் மற்றும் பொது மக்களின் தொடர்பு அவருக்கு அதிகமாக இருந்தது. அது மட்டுமல்ல பல பொது நிகழ்ச்சிகள், நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் என்பவற்றிற்கும் அவருக்கு அழைப்பு நிச்சயமாக இருக்கும். பல வேளைகளில் ஒரு பேச்சாளராக நூல் விமர்சகராகவும் விளங்கி பிரபலம் பெற்றவர்.

“அப்பா, உங்களைத்தான்” என நான் எனது கணவரிடம் பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

“என்ன சுமதி சொல்லுமன்”

“இல்லையப்பா உவள் கோகிலா இருக்கிறாளே அவள் பாவம்”

“ஓ, இப்ப அதுக்கென்ன”

“அவளும் என்னைப் போல ரீச்சரா இருந்தவள். ஒரு கண்டறியாத கனடாக்காரனை கல்யாணம் கட்டப்போய் தன்ர வாழ்க்கையையே தொல்சகப் போட்டு இங்க வந்து நிச்சிறாள்”

“இப்ப அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறீர்”

“இல்லையப்பா கோகிலாவுக்கு எங்கையாகிலும் ஒரு வேலை பார்த்துக் கொடுங்கோவன்”

நான் எனது கணவரிடம் கெஞ்சாத குறையாக எனது வேண்டுகலை விடுத்தேன்.

எனது கணவரைப் பற்றி நானே ஜம்பமடிப்பது சரியல்ல, ஆனாலும் அவரைப் போல மனுசரை தேடிப்பிடிப்பது இந்தக் காலத்தில் இயலாது.

இரக்க சபாவமும், நேர்மை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடும், பெண்களை மதித்து நடக்கும் ஒரு நல்ல ஆண்மைச் சபாவமும் கொண்டவர். பிறருக்கு உதவி செய்வதில் எப்பவும் முன்னுக்கு நிற்பார். ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனைவாதி என்ற பெயரும், மதிப்புமி நிறைந்தவர் எனது கணவர்.

எனது கணவரின் நல்ல குணம் எனது கோரிக்கைக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. ஒரு வாரத்திலேயே கோகிலாவுக்கு ஒரு தொண்டு நிறுவனத்தில் வேலையும் கிடைத்தது. சமூக சேவையோடு ஓட்டிய வெளிக்கள வேலையென்பதால் கோகிலாவுக்கு தனது துன்பத்தை மறந்து பலரோடும் அன்பாக, ஆதரவாக பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

கோகிலா இப்பொழுது சொந்தக் காலில் இயங்கும் ஒரு பெண்ணாகி விட்டதைக் காணும் போது எனக்கும் கணவருக்கும் கூட ஆனந்தமாக இருந்தது.

எமது வீட்டுக்கு அருகாமையிலுள்ள ஒரு வீட்டில் “அனெக்ஸ்” ஆக ஒரு ரூம் பார்த்துக் கொடுத்து அவளை சுயமாக இயங்க வைத்தேன் நான்.

நானும் அவளும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் எனது பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு பக்கத்திலே இருக்கும் முருகன் கோவிலுக்குப் போவோம்.

அங்கே எமது குடும்பக்கதை, தனிப்பட்ட இரகசியங்கள் என்பவற்றை கோவிலுக்கு முன்னால் பரப்பியிருக்கும் குருமணலில் அமர்ந்திருந்து ஆற அமரப் பேசிக்கொள்வோம்.

எனது கணவர் கோயில் பக்கமே வர மாட்டார்.

“ஏனப்பா நீங்களும் கோவிலுக்கு வந்தால் குறஞ்சா போகும்” என்பேன்.

“இஞ்சை சுமதி, உமக்கு விருப்பமென்டா போம், நான் தடுக்கேல்ல. எனக்கு உதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது சுமதி, மனிசன் நேர்மை, நியாயம், ஆருக்கும் அநியாயம் செய்யாமல் இருந்தால் போதும். கோயில் குளமெண்டு அலையத் தேவையில்லை. நூறு விரதம். நித்தம் அஞ்சு பத்து தரம் ஆண்டவனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டு அநியாயம் செய்யிறதை

விட மனிசத்தன்மையோடு வாழ்ந்து மேலென்டுதான் நான் நினைக்கிறன்.”

“சரி சரி விடுங்கோப்பா, நீங்கள் சொல்லுறதும் சரிதான். ஆனா வெள்ளிக்கிழமை என்டாலும் ஒரு நாளைக்கு கோயிலுக்கு போகாட்டி எனக்கு ஏதோ பறி கொடுத்தது போல இருக்கும்.”

“சுமதி, நான் உம்மட சதந்திரத்தில் எப்பவும் தலையிட மாட்டன். நீர் கோயிலுக்கு போறதை தடுக்கவும் மாட்டன். ஆனா என்னை மாத்திரம் கூப்பிடாதையும்” எனச் சொல்லி விட்டு எனது கணவர், உந்துருளியிலேறி பறந்து விடுவார்.

அவருக்கு மட்டக்களப்பு நூல்நிலையந்தான் மாலை வேளைகளில் தஞ்சம். உள்ள பத்திரிகையெல்லாம் படித்து விட்டு வீட்டுக்கு வருவார். வரும்போது கையில் வேறு புத்தகம் இருக்கும்.

கணவரின் மேசையில் பத்திரிகை புத்தகமென்று குவிந்து கிடக்கும். புத்தகங்கள் வைப்பதற்கென்று ஒரு பெரிய அலுமாரியும் வைத்திருக்கிறார்.

அடிக்கடி தபாலில் கூட சஞ்சிகை புத்தகமென்று வந்து குவியும். இரவிரவாக வாசிக்கிறதும், வாசிப்பதைக் குறிப்பெடுக்கிறதும், ஏதாவது எழுதுவதும் தான் அவருடைய வேலை.

பரவாயில்லை, ஊருலகத்திலிருக்கிற சில உத்தியோக ஆண்களைப் போல தண்ணிப்பாட்டி போட்டுட்டு வீட்டுக்கு வரவில்லையே, எனது கணவன் எனக்கு இனியில்லையென்ற ஆறுதலும் கூட.

ஒரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை, கோயிலுக்குப்போக கோகிலாவுடன் வெளிக்கிட்ட வேளை, உறவினர்கள் சிலர் வீட்டுக்கு வந்ததால், கோகிலாவையும் அவர்கள் போகும் வரை நிறுத்தி வைத்தேன்.

மற்ற வேளைகளில் மறித்தால் பேசாமல் நிற்பவள் அன்று அவசரப்படுத்தினாள். சிறிது நேரத்தின் பின் ஏதும் சொல்லாமல் எனக்குத் தெரியாமலேயே விறு விறுவென நடந்து கோயிலுக்குப் போய் விட்டாள்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்னை விட்டு விட்டு எங்கும் அகலாத கோகிலா, இன்று மட்டும் ஏன் அப்படி?

உறவினர்கள் ஒரு அரை மணி நேரம் வரை மினக்கெடுத்தி அகன்று சென்றனர். அவர்கள் சென்ற கையோடு நானும் கோவிலை நோக்கி விரைந்தேன். கோயிலுக்குப் போன நான் கோகிலாவை அங்கு தேடினேன்.

எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது நான் கண்ட காட்சி.

கோகிலா ஒரு நடுத்தர வயது ஆணுடன் ஏதோ பலமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்ததை அவதானித்தேன். எனது வருகையை அவதானித்த கோகிலா, என்னை கையசைத்து அருகே வரும்படி அழைத்தாள். நானும் அருகே சென்றேன்.

“கோகிலா, இதாரடி?” எனக் கேள்வி தொடுத்தேன்.

“இது தான் என்னை கை கழுவி விட்டுப் போன புருஷ மகாராசன்” சற்று நக்கலாக அவள் எனக்குச் சொன்னாள்.

“என்ன? இங்க அவர் எப்படி?”

“ஓமடி, இப்பத்தான் அவருக்கு ஞானம் வந்ததாம். என்னைத் தேடி ஓடி வந்திருக்கிறார். கனடாவில் ஆரோ வெள்ளக்காரியோட உலகை சுத்திப் போட்டு, உள்ள காசு பணத்தையெல்லாம் அவள் உருவி விட்டு கலைக்க இப்ப என்னைக் கலைச்சுப் பிடிக்க இங்க வந்து நிற்கிறார்.” இப்படி நாம் கதைத்துக் கொண்டிருக்க, கோயில் பக்கமே வராத எனது கணவர் குமரேசன் சிரித்தபடி எம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

“சுமதி, இந்த காரியத்துக்கெல்லாம் இரகசிய சூத்திரதாரி வாறார் பார்” எனது கணவரை நோக்கி முகத்தை அசைத்து சைகை காட்டினாள், கோகிலா.

“என்ன, என்ர மனிசனோ?” எனக்கு அவள் சொன்னதைக் கேட்க மேலும் ஆச்சரியம் அதிகரித்தது.

ஆமாம், எனது கணவருக்கு கனடாவில் கந்தசாமி என்ற நண்பரை பல காலம் பழக்கம். அவர்கள் இருவரும் அடிக்கடி தொலைபேசியில் உரையாடுவதுண்டு. நான் அவர்களுடைய தொலைபேசி உரையாடல்களையோ, கணவர் யாருடன் கதைத்தாலோ ஓட்டுக்கேட்டு தலையிடுவது கிடையாது. அதே போன்றே எனது கணவரும் யாருடனும் நான் தொலைபேசியில் கதைத்தாலும், யார் எவர் எனக் கேட்பது கிடையாது. பரஸ்பர நம்பிக்கை இல்லாமல் தொலைபேசியினாலேயே வாழ்க்கையைத் தொலைத்த பல குடும்பங்களை நாம் அறிந்ததால், நம்பிக்கையுடன் இருவரும் நடந்து கொண்டோம்.

அந்தக் கந்தசாமியின் கனடா நண்பனாக இருந்தவன் கோகிலாவின் கணேசன். தனது சென்ற காலத்தவறுகளை கந்தசாமியிடம் சொன்ன

கணேசன், தனது கோகிலா திருகோணமலையை விட்டு மட்டக்களப்புக்கு போய் மீண்டும் வரவில்லை. அவளுக்கு என்ன ஆனதென்று தெரியாததால், மிகவும் மன வேதனையைடைந்து, தான் அவளுக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு பிராயச்சித்தமாக மீண்டும் அவளைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டுமென்று கவலைப்பட்டு விட்டு, மட்டக்களப்பில் யாராவது நண்பர்கள் இருந்தால் அவளைப் பற்றி ஏதும் செய்தி கிடைத்தால் அறியத்தரவும் என கெஞ்சி கேட்டுக் கொண்டான். அத்துடன் எனது கணவரின் மின்னஞ்சலுக்கு கணேசன் கொடுத்த கோகிலாவின் படத்தை கந்தசாமி அனுப்பி, முடிந்த வரை தகவல் தரும்படி கேட்டிருந்தார்.

காரியம் கைகூடும் வரை எனக்கும், ஏன் கோகிலாவுக்கும் கூட தெரியாமல் காய் நகர்த்திய எனது கணவர், கணேசன் கனடாவில் இருந்து மட்டக்களப்பு வரும்வரை பரபரப்பில்லாமல் காரியமாற்றியிருந்தார். தற்செயலாக கணேசன் வருவதை அறிந்தால் கோகிலா, அவனில் உள்ள வெறுப்புக்கு தலைமறைவாகி காரியம் கைகூடாமல் போகலாம் என்பதன்றி, வேறெந்த உள்நோக்கமும் எனது கணவருக்கு இருக்கவில்லை.

ஆனாலும், கோகிலாவை விட்டு கொப்புத்தாவிய குரங்கின் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

அதேமாதிரி, கால்வாரிவிட்டு கழன்று சென்ற கணவனிடம் கோகிலாவுக்கும் நம்பிக்கை வரவில்லை.

“கோகிலா நீங்கள் எதுக்கும் அஞ்சத்தேவையில்லை. கணேசன் கனடாவில் இருக்கேக்கையே நான் கந்தசாமி மூலம் எல்லாத்தையும் கதச்சிட்டன். உண்மையாக நடந்து கொள்ள நினைத்தால் மட்டும் கணேசனை இலங்கைக்கு வரச்சென்னன். இன்னொரு தடவை ஏமாற்றி எண்ணத்தை விட்டிட வேணும் எண்டும் எச்சரித்துத்தான் அவரை இங்க வரவழைச்சனான். கந்தசாமியும், கணேசன் உன்னோடு திரும்பி வந்து புது வாழ்க்கையைத் தொடங்கிறதெண்டால் வேண்டிய உதவியைச் செய்யிறனெண்டு சொல்லி இருக்கிறான். நான் சொல்லுறதை நம்புங்கோ கோகிலா. உங்கட கணவரை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கோ”

கணவரின் ஆணித்தரமான வேண்டுகலை நானும் ஏற்று,

“கோகிலா இனி நீ பயப்பிடத்தேவையில்லை. எனது கணவர் எதையும் ஆராய்ந்து சரியென்றால் தான் முடிவெடுப்பார். என்ற அனுபவத்தில சொல்லுறன். கடவுளின் வாக்குப் பொய்த்தாலும் எனது கணவனின்

வாக்குப் பொய்க்கிறேல்ல, நீ நம்பு அவர் சொல்லுறதை.”

எனது சொல்லை செவியுற்றதற்கு சம்மதமாக கோகிலா கணேசனின் அருகே சென்று அவனது கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். கணேசனும் மிக ஆதரவுடன் அவளின் கரங்களைப் பற்றி, தன்னோடு இழுத்துத் தழுவிக் கொண்டான்.

அபலையாக வந்த தோழிக்கு, ஆதரவு நல்க எனக்கு உதவியதோடு, அவளது வாழ்விலும் மீண்டும் ஒரு விடியல் தோன்ற வித்திட்ட எனது கணவரைப் பார்த்தேன் நான்.

கோயில் கொண்டிருக்கும் அந்தக் குமரக்கடவுளே எனது கணவர் குமரேசனாக புன்சிரிப்புச் சிரித்தபடி என் முன்னால் நிற்பது போல் ஒரு பிரமை எனக்கு ஏற்பட்டது.

- - - - -

(கற்பனை கலந்த நிஜம்)

ஜீவநதி - 66

திருகோணமலை மாவட்டச் சிறப்பிதழ்

பங்குனி - 2014

7

சீறறு உடைப்பு

பிள்ளைகள் மூன்றும் பசிக்கொடுமை தாங்காது களைப்பு மேலிட சுருண்டு படுத்து உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டன. அவளுக்கும்சுட பசி குடலைச் சாப்பிட்டது. மயக்கம் மயக்கமாக வந்தது.

நேரம் இரவு ஒன்பதைத் தாண்டிவிட்டதால் ஊரே உறக்கத்தின் போர்வைக்குள் மெல்ல மெல்ல ஆட்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல, கந்தோருக்குச் சென்ற கணவன் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லையே என்ற கோபம் அவளது பசிக்குமேலால் அவளைக் கொதிப்படையச் செய்தது.

மதியம் பாடசாலையால் வந்த பிள்ளைகள் மூன்றுக்கும் கைப்பிடியளவு கிடந்த அரிசியை உப்புப் போட்டுக் கஞ்சி காச்சிக் கொடுத்து அவர்களின் பசியை ஒருவாறு சமாளித்தாள். ஆனாலும் வளரும் பிள்ளைகளுக்கு "ஆணைப்பசிக்கு சோளப் பொரி" தான் அது என்பதை அவள் அறியாதவளல்ல.

தனது பசியை ஒரு வெறும் தேனீருடன் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

இரவுக்காவது ஏதாவது ஆமான சாப்பாட்டைச் செய்து பிள்ளைகளின் பசியைப் போக்கலாமென கணவனின் வருகைக்காக காத்திருந்த அவள்,

நேரம் செல்லச் செல்ல பொறுமையற்றவளாய் கணவனை வாய்வலிக்க தன்பாட்டிற்கு திட்டியபடியிருந்தாள்.

“ஒரு குடும்பப் பொறுப்பில்லாத தேவாங்கு எனக்கு வாச்சிருக்கு. எந்தப் பிறவியிலை இது திருந்தப் போகுதோ தெரியாது. பெரிய அரசாங்க உத்தியோகமாம். மண்ணாங்கட்டி. அரசாங்க மாப்பிள்ளையக் கட்ட நான் கொடுத்து வைச்சிருக்கவேணுமாம். எண்ணத்துக்கு மாத்திரம் குறைசலில்லை. இஞ்சை அரசாங்க உத்தியோகக்காறன்றை மனிசியும் பிள்ளையளும் படுகிறபாடு நாய்படாப்பாடு”.

“உனக்கென்னடி செல்லப்பிள்ளை. எங்கட புருஷன்மார் அன்றாடம் கூலி வேலைக்கு போனால்தான் சம்பளம் அதுவும் கடும்தழை காலமெண்டால் அதுவும் கிடையாது. மாதக்கணக்கிலை பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான்.

எந்தமழை கொட்டினாலும், வெய்யில் சுட்டெரிச்சாலும், புயலடிச்சாலும் உன்றை புருஷனுக்கு டாண் என மணியடிச்ச மாதிரி மாதாமாதம் இருபத் தைஞ்சாம் திகதி சம்பளம் எங்களுக்கு அப்படியே? நீ கொடுத்துவைச்சவளடி. உம் எங்கடை தலைவிதி அப்படி”.

இப்படியெல்லாம் என்னைப் பார்த்துக் கதைக்கிற பொம்பளையளுக்கு கன்னத்திலை அறைய வேணுமென கோவம்வரும்.

அந்தாளின்றை உழைப்பின்றை சீத்துவக்கேடு அவளவைக்கு தெரிஞ்சாத்தானே. கந்தோரிலை எடுக்கக்கூடிய “லோன்” எல்லாத்தையும் எடுத்துப்போடுவான் பாவி மனிசன். ஆனா எடுத்த லோனிலை ஒண்டும் வீட்டுக்கு வந்ததா நானறியன்.

சம்பளத்திலை அரைவாசித் தொகையை லோனுகள் விழுங்கிப்போடும் மிச்சம் அரைவாசியிலை, பென்சன், இன்சூரன்ஸ், நலன்புரிச்சங்கம் எண்டு கொஞ்சத் தொகையை அவை விழுங்க, கலியாண வீடு, சாமத்தியச் சடங்கு, கோயில் திருவிழா விஸ்டுகளுக்கெண்டு ஒரு தொகை போக மனிசன் கையிலை எடுக்கற சம்பளம் எட்டு ஒன்பதாயிரம் மட்டுந்தான். அப்படிக்கையிலை கிடைக்கிற காசாவது வீட்டுக்கு வருமோ? அதுவும் கிடையாது.

சம்பள நாளண்டு கந்தோர் வாசலிலை கந்துவட்டிக்காரன், கள்ளர், சாராயக்கடைக்காரர்கள் கந்தோர் பெருங்குடி மக்களிடமிருந்து கடன் வசூலிக்க காத்திருப்பாங்கள். அவங்களிடையிருந்து ஆவியும் தப்பேலாது. கழுத்துப் பிடியிலை கடனுகளை உருவி எடுப்பதிலை கில்லாடிகள் அவங்கள்.

குறைஞ்சது இரண்டாயிரத்துக்காவது மனிசன் கூனுக்கு குடிச்சிருப்பான் அதுவும் போதாதெண்டு கந்துவட்டிக்காரனிட்டையும் வட்டிக்குக் காகவாங்கி தண்ணி அடிச்சிருக்கும் அந்தாள். கையிலை கிடக்கிற மீதிக் காசோடை வீட்டுக்கு வர வெளிக்கிடும் மனிசனை கந்தோரிலை இருக்கிற ஓசிக் குடிகாரன்கள் விட்டால்தானே.

சில குடிகாரரை தள்ளு ஸ்ராட் காரன்களெண்டு சொல்லுவாங்கள். ஓட மறுக்கும் வாகனத்தை ஒருக்கா உந்தித் தள்ளினால் போதும். ஸ்ராட் பண்ணிச்சோ அதுக்குப் பிறகு அது தானே எத்தினை கட்டையும் ஓடுமாம். என்றை மனிசனும் இந்த ரகமெண்டு அவரோடை குடிக்கிறவங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும். முதல் ஒரு மில்லியை வாங்கிக் குடுத்தாக் காணும். பிறகென்ன மனிசனிட்டை இருக்கிற காசெல்லாம் தண்ணிபட்டபாடாய்... போத்திலாய் உருளும். இந்தச் சூட்சுமத்தை அறிஞ்ச அந்த அறுவான்கள் அந்தாளைப் போட்டு முறி முறியென முறிச்ச ஆட்டம் போடவைச்சு, தலை நிமித்த முடியாத நிறை வெறியிலை கைத்தாங்கலா தூக்கிக்கொண்டு வந்து வீட்டு முத்தத்திலை கிடத்திப்போட்டு நசுக்கிடாமல் போவாங்கள்.

மனிசிமாருக்குப் பயந்து அவங்கள் ஐஞ்சைப் பத்தை மாத்திரம் எடுத்திட்டு பத்திரமாய் சம்பளத்தை மனிசிமாரிட்டை குடுத்துப்போட்டு நல்ல பிள்ளையாளுக்கு நடிப்பாங்கள். முறிக்கிறதுக்கு என்றை மனிசனைப் போல இளிச்சவாயன் இருக்கேக்கை அவங்களுக்கு என்னகுறை. எல்லாம் என்னோடைதான் சண்டித்தனம். மற்றவையளிட்டை அப்பாவிமாதிரி கறாமம்... என்றை தலைவிதி!

இன்டைக்கு பாரன்.... சம்பளமெடுத்து கூட்டாளியளோடை குடிச்சுப்போட்டு தலைதூக்கேலாமை வரட்டும். செமையா குடுக்கிற குடுவையிலை கூட்டிவரர் கூட்டாளிகளும் ஓடுறமாதிரி குடுக்கத்தான் நினைச்சிருக்கிறன்.

.

“அடி... கமல்... க... க... கமல்...” ஊரே அடங்கிவிட்ட அந்த இரவு வேளையில் சித்திரவேலுவின் குரல் ஓங்கி ஓலித்தது.

தெருப்படலையை ஓங்கி ஒரு உதை உதைத்தான் சித்திரவேல். படலை அவனின் உதையைத் தாங்க முடியாது அலறி அடித்தபடி ஓவெனத் திறந்துகொண்டது.

ஊர் நாயெல்லாம் சித்திரவேல் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டானென பறையொலிப்பது போல குரைத்து ஓலமிட்டவண்ணமிருந்தன.

அடி..... கமலீ..... நான் கூப்பிடுறது உனக்குக் கொஞ்சமும் கேக்கலையாக்கும். வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்து தள்ளாடியபடி நின்ற அவன். “அடி எங்கையடி ஊர் மேயப் போனளி” என அகங்காரம் மேலிட உரத்துச் கத்தினான்.

“ஏன் இண்டைக்கு கூட்டாளியள் எங்கை போட்டினம். தூக்கிக்கொண்டு வந்து வாசலிலை கிடத்திட்டுப் போற அந்த அறுவான்கள் வரேல்லையோ” கோபம் பொங்க கமலியும் கத்தினான்.

“அடி..... அடி..... மரியாதையா கதையடி. நான் ஒரு கவுண்மேந்து உத்தியோகக்காரனாடி. என்னை நீ கலியாணம் கட்ட குடுத்து வைக்கவேணாமடி. உன்ரை கொப்பன் கொட்டித்தந்தவனல்ல சீதனம். அதுக்குள்ளை உனக்கு ஒரு கெப்பர் வந்திட்டுதோ. நானென்ன உன்ரை அயல்வீட்டுக் காரங்களைப் போல கூலிக்காரனே. என்ரை ரெஸ்பெக்ட் உனக்கு தெரியுமே நாயே. என்ரை பிறன்சிட்டை கேட்டுக்காரடி”

“உங்களிட்டை காசுதட்டிப்பறிச்சு ஓசியிலை குடிக்கிறவங்கள் உங்களை தலையிலை வைச்சக் கதைப்பினம்தானே. அவங்களுமொரு மனிசரெண்டு கதைக்கிறார்”

“எடி..... எடி..... ஆரைபத்தியும் கதை என்ரை பிறென்சைப்பத்தி கதையாதையடி. நாங்களெல்லாம் கவுன்மெந்து உத்தியோகக்காரரடி. சேந்து தண்ணியடிப்பம், கட்டிப்பிரளுவம். ஆரடி கேக்கிறது”.

“உங்கடை தரவளியளுக்கு ஒரு அரசாங்க உத்தியோகம். அரசாங்கத்துக்கு வந்தகேடு. வீட்டையே கவனிக்கத் தெரியாத மூதேவியள் அரசாங்க உத்தியோகத்தை எப்பிடிக் கவனிக்குதுகளோ. உங்கடை வெக்கங்கெட்ட கதையளை ஆரிட்டையும் போய் சொல்லுங்கோ காறித் துப்புவாங்கள்”.

- - - - -

“பெடியன் தங்கமான பெடியன். கந்தோரிலை நடக்கிற கொண்டாட்டங்களிலைகூட சோடாத் தண்ணியைத்தான் குடிப்பான். அதுவும் கண்ட சோடாவும் குடிக்கமாட்டான். அதிலைகூட மதுசாரம் கலந்திருக்குதோ எண்டு ஆராஞ்சு அறிஞ்சுதான் அதை கையிலை எடுப்பான். பொறுப்பான

பெடியன். சோலி சுரட்டுக்கு போகாதவன். அந்தப் பெடியனை நீங்கள் மருமகனா எடுக்க தவம் செய்யவேனுமண்ணை”.

என்றை அப்பரிட்டை வந்து இப்பிடியெல்லாம் புழுகித்தள்ளி ஒரு கொள்ளிவால் பிசாசை என்றை தலையிலை கட்டிவைச்ச புறோக்கர் பொன்னம்பலத்தை இப்ப கண்டனெண்டா நாரா உரிச்சு கயிறா திருச்சுப் போடுவன். புறோக்கர் காசுக்காக இப்பிடியெல்லாம் பொம்பிளைப் பிள்ளையளின்றை வாழ்க்கையை கெடுக்கிறவங்கள் ஒருநாள் அனுபவிப்பாங்கள்.

“ஐயோ.... கடவுளே.... என்னைப்போல் என்றை தாய்தகப்பனைப்போல் ஏமாந்து எத்தனை சீவனுகள் இந்தப் பிசாசுகளிட்டை மாட்டுப்பட்டு கண்ணீரும் கம்பளையுமா வாழுகுதுகளோ.... ஆண்டவா” என தனது ஆதங்கங்களை சொல்லிச் சொல்லி தலையிலடித்தபடியிருந்தாள் கமலி.

“எடி.... எடி நானும் இத்தினை நேரமா பாத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறன். பெரிய ஆலாபனை பண்ணுறா. வந்து ஒரு உதை உதைச்சனெண்டா உன்றை குடல் வெளியிலை வருமடி தெரியுமோ.....?”

“எங்கை உதைபாப்பம். இத்தினை காலமும் நானும் பொறுத்துக் கொண்டு வந்திட்டன் உன்றை அக்கிரமங்களை இனிப் பொறுக்கேலாது”.

“ஆரடி.... உதுகளை சொல்லித் தந்தவன்”

இஞ்சைபார் உன்னைப்போல் மானங்கெட்டவளில்லை நான். குடிச்சுப்போட்டு உரியானத்தோடை தெருவிலை மல்லாந்து விழுந்துகிடக்கிற உனக்கு தூ.... என்னைப் பற்றிக் கதைக்க என்ன யோக்கியதை இருக்கு. மானங்கெட்ட சாதி நீதான்”

“என்ன நான் மானங்கெட்ட சாதியோ”

குடிசையின் சுவருடன் சாய்ந்தபடி கதைத்துக்கொண்டிருந்த கமலியை நோக்கி ஒற்றைக் காலை தூக்கியபடி பலமாக அவளை உதைவதற்காக ஓடிச் சென்றான் சித்திரவேல்.

சட்டென அவனது உதை தன்னில் படாதவாறு கமலி விலத்திக் கொண்டாள்.

தள்ளாடியபடி விரைந்து ஓடிவந்த சித்திரவேலுவின் தலை சுவரோடு பலமாக மோத, தலையிலிருந்து இரத்தம் சீறிப்பாய நிலத்தில் தடாரென புரண்டு விழுந்தான் அவன்.

பீறிட்ட இரத்த வெள்ளம் பாய்ந்து ஓட அதற்குள் வீழ்ந்து குடிதுடித்துக்கொண்டிருந்த கணவனைக் கண்ட கமலி சற்று நேரம் நிலைகுலைந்து விறைத்துப்போய் நின்றாள். இப்படி ஒரு அவலம் நடந்தேறுமென்று அவள் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. சற்றுநேரத்தில் சுயநினைவுக்குத் திரும்பிய கமலி தலையிலடித்தபடி வீரிட்டு பலமாகக் கத்தினாள்.

தாயின் கூக்குரலைக் கேட்டு திடுக்கற்று எழுந்து வெளியே வந்த பிள்ளைகள் தகப்பன் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடப்பதைப் பார்த்து “ஐயோ அப்பா.... அப்பா...” என கூக்கிரலிட்டு அலறினர்.

வழக்கமாக இரவு நேரத்தில் அந்தக் குடிசையில் கேட்கும் அழு குரல்தானென நினைத்து அடுத்த வீட்டுச் சனம் எதுவும் எட்டிப்பார்க்கவில்லை.

இப்படியெல்லாம் ஆகுமென கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்காத கமலி தன்னை ஒரு நிலைப்படுத்திக்கொண்டு பக்கத்துவீட்டுப் பாக்கியம் அக்கா வீட்டுக்கு பதறியடித்தபடி ஓடினாள்.

“பாக்கியம் அக்கா..... பாக்கியம் அக்கா.....” என பாக்கியம் அக்காவின் வீட்டுப் படலையின் முன்னாள் நின்று கமலி பலமாகக் கத்தி கூப்பிட்டாள். அதற்கிடையில் தெருநாய்களெல்லாம் அவளது சத்தத்தைக் கேட்டு ஓலமிட்டு ஊரையே அழைத்தன. பாக்கியம் அக்கா மாத்திரமல்ல சற்று நேரத்தில் கமலியின் வீட்டு முற்றத்தில் ஊரே திரண்டு வந்து நின்றது.

சித்திரவேல் தலைசிதறுண்டு இரத்த வெள்ளத்தில் குற்றுயிராய் கிடந்தான். பிள்ளைகளும் கமலியும் அலறியபடி அவனுக்குப் பக்கத்தில் குந்தியிருந்து கண்ணீர் வடித்தபடியிருந்தனர்.

வந்து கூடிய சனங்கள் எதுவும் கமலிக்கோ பிள்ளைகளுக்கோ ஆறுதல் சொல்லவோ, விழுந்துகிடக்கும் சித்திரவேலை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்வதில் நாட்டம் செலுத்துவதையோ கானோம். மாறாக கமலியை தீட்டுவதிலும், விமர்சிப்பதிலும் முனைப்பாக நின்றனர்.

“குடிகாரனெண்டா அதுக்கேத்தபடி அவனோடை சமாளிச்சு நடக்க வேணும் ஊருலகத்திலை குடிகாரப் புருஷன்மாரோடை பெம்பிளையள் வாழேல்லையே. அடி உதைபட்டுத்தானே அதுகள் காலந்தள்ளுதுகள். இப்பபாரன் அவன் சாகக்கிடக்கிறான். அவ பெரிய விண்ணாளம் போட்டு நீலக் கண்ணீர்வடிக்கிறா.

ஏன் பாக்கியம் அக்கா புருஷனிட்டை வாங்காத அடி உதையே இவ வாங்கினவ. அந்த மனிசியின்றை புருஷன் நாகலிங்கம் குடிச்சுப்போட்டு அலவாங்காலை அந்த மனிசியை அடிச்ச அடியிலை பாக்கியம் அக்கா வின்றை வலதுகால் முறிஞ்சு போச்சு. அப்பிடயிருந்தும் முறிஞ்சுகாலாலை நொண்டி நொண்டி கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் எண்டு வாழ்ந்ததோடை ஆறேழு பிள்ளையளையும் பெத்து சந்தோஷமாயிருக் கேல்லையே. இப்ப இரண்டு மூண்டு பெடியளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப்போட்டு, அவங்கள் அனுப்பிற காசுகளை வட்டிக்குக் குடுத்திட்டு ராசாத்திபோல காலுக்கு மேலை காலைப்போட்டு வாழுறா.

தோளுக்கு மிஞ்சினா தோளன் எண்டமாதிரி பாக்கியமக்காவின்றை பெடியள் வளந்து தகப்பனை தட்டிவைச்சிட்டுதுகள். மனிச்சிக்கு அலவாங்காலை அடிச்சதாலை அலவாங்கு நாகலிங்கமெண்டு பேரையும் வாங்கிக்கொண்டு கப்பிப்பெண்டு இருக்குது மனிசன்.

இதெல்லாம் இந்த கமலித் தேவடியாளுக்கு தெரியாதே. புருஷன் உதைக்க வந்தால் வாங்கிக்கொண்டு பொறுத்துப் போறதுதானே..... என்ன உயிரே போகப்போகுது. இப்பபாரன் அவன் தலையிலை அடிப்பட்டு சாகக்கிடக்கிறான். இனியென்ன செய்யப்போறா பாப்பம். பிள்ளையள்தான் தகப்பனில்லாமல் வளரப்போகுதுகள்.

இப்படியெல்லாம் பலவிதமாய் எந்த ஆம்பிளையளும் கதைக்க வில்லை. கூடி புதினம் பாத்துக்கொண்டிருந்த பெண்பிராசைகளின்றை வாயிலையிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த முத்துக்கள்தான் இவை. வந்த பெண்களின்றை கதை இப்படியெண்டா ஆம்பிளையள் எப்படிக்கதைச்சிருப் பினமெண்டு சொல்லவும் வேணுமே.

தலையில் பலமான அடிப்பட்டு இரத்தப் பெருக்கு ஏற்றப்பட்டதால் வைத்தியசாலை வைத்தியர்களால் என்ன செய்தும் சித்திரவேலுவைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. கமலியின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியும் முடிவுக்குவந்தது.

- - - - -

கமலியும் நானும் ஒரே கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். உயர் வகுப்புவரை படித்த கமலியால், குடும்ப வறுமை காரணமாக தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. குடும்பத்தில் மூத்தவள் அவள். அவள் பின்னால் ஆறு சகோதரங்கள். கூலி வேலை செய்யும் தகப்பனால்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எல்லோரையும் படிப்பிக்க முடியாததால் முதல் பலிக்கடாவாக கமலிதான் தன் படிப்பை தியாகம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. தாயும் ஒரு நோயாளி என்பதால் கமலி வீட்டில் நின்று ஏனைய சகோதரங்களை கவனித்துக் கொண்டாள்.

இதற்கடையில் கமலியைக் கேட்டு கலியாணப் பேச்சுக்களும் வந்தன.

அவள் படித்துக்கொண்டிருந்த கல்லூரிக்கு எதிரே உள்ள கந்தோரில் சித்திரவேல் ஒரு எழுதுவினைஞனாக வேலைசெய்து வந்தான். கல்லூரிக்கு போய்வந்த கமலியின் அழகு, எடுப்பான தோற்றம் அவனைக் கவர்ந்ததால் ஒரு புறோக்கர் மூலம் கமலியின் தகப்பனாரிடம் தூது விட்டான் அவன். பெரிசா சீதனம் தேவையில்லை என்றும் சொல்லிவைத்தான்.

குறைஞ்ச சீதனத்தோடை வலிய வந்த சம்பந்தத்தை தட்டிக்கழிக்க விரும்பாத அவனது தகப்பனார் இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று பதினேழு வயதும் ஆகாத அவளை கோயில்லை மாலைமாத்தி இரகசியமாக சித்திரவேலுவுக்கு தாரைவார்த்துக்கொடுத்து தனக்கு முதல் கமையாக இருந்த அவளை சித்திரவேலு வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு சிவசிவா என்று ஆறுதல்பட்டுக்கொண்டார். அன்றிலிருந்து கமலியின் வாழ்க்கை நரகத்துக்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடியெடுத்துவைக்கத் தொடங்கியது.

நல்லகாலத்துக்கு என்றை தகப்பன் தாய் கொஞ்சம் ஆற அமர எதையும் யோசிக்கும் வல்லமை படைத்தவர்கள். பொம்பிளைப் பிள்ளையள் எப்பவும் தங்கடை சொந்தக்காலிலை நிக்கவேண்டுமெண்டு கருதுகிற பெற்றோர் எனது பெற்றோர்.

இந்தக் காலத்து ஆம்பிளையள் சிலர் கலியாணம் முடிச்ச ஓண்டிரண்டு வருஷத்தோடை போய் உன்ரை கொப்பனிட்டை ஐஞ்சுலச்சம் பந்துலச்சம் வாங்கிட்டு வா. இல்லையெண்டா அங்கையே நில் என வயித்து பிள்ளையோடை அவள் இருந்தாலும் துரத்திப் போடுவாங்கள். அது மாத்திரமல்ல புதிசா ஒருத்தியையும் கூட்டிக்கொண்டுவந்து குடும்பம் நடத்துவாங்கள்.

உத்தியோகம் பாக்கிற பொம்பிளையள் ஒருமாதிரி சொந்தக்காலிலை நிண்டு சீவியத்தைப் போக்கலாம். எதுவும் இல்லாததுகள்பாடு பிச்சை எடுக்கவேண்டியதுதான்.

இதையெல்லாம் கருத்திற்கொண்டு எனது பெற்றோர் என்னையும் எனது மூன்று சகோதரிகளையும் படிக்கும் மட்டும் படிக்கவைச்சதோடை ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு உத்தியோகத்திலை இருக்கிறம்.

விஞ்ஞான பட்டதாரியான நான், ஒரு ஆசிரியையாகி, என்றை புருஷனுக்கு நிகரா இண்டைக்கு உழைக்கிறன். அதுக்கேத்த மாதிரி புருஷனும் வாய்த்ததால் சுதந்திரமாய், சுயமாய் சிந்தித்து சீவிக்கிறன். புருஷனின்ரை வேண்டாத் தலையீடுகள் எதுவுமில்லாததால் நிம்மதியாகவும் எனது வாழ்க்கை செல்கிறது.

பாவம் கமலி. அவளும் என்னைப்போல படிச்சிருந்தா ஏதாவது வேலையிலை இருந்திருப்பாள். நல்லாப் படிக்கக் கூடிய கமலியைப்போல எத்தினை பிள்ளையள் வறுமையாலை சகதிக்கை விழுந்துகிடந்து தத்தளிக்குதுகள்.

புருஷனை இழந்த கமலி, ஏதும் வருமானம் இல்லாது மூன்று பிள்ளையளோடையும் எப்படிச் சீவிக்கிறாளோ. அந்த வேதனையின் வெளிப்பாடாகவும், அவளைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறி, என்னால் முடிந்த உதவியையும் செய்யவேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில் அன்றைய தினம் நான் அவளது குடிசையை தேடிச் சென்றேன். கமலியைப் பார்க்கச் சென்றநான் அவளது வீட்டின் முன்னால் நின்று “கமலி... கமலி” எனக் குரல் கொடுத்தேன்.

எனது குரலைக் கேட்ட கமலி குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். என்ன ஆச்சரியம் கமலியா அவள்?

என்னைக் கண்டுகொண்டதும் ஒரே தாவலில், பெரும் ஆவலுடன் என்னிடம் வந்து “ஜெயமணி... நீயா...” என என்னை கைகளால் இழுத்துத் தழுவிக்கொண்டாள் கமலி. தழுவலிலிருந்து சற்றுப்பின் விடுவித்த அவள் “வா..... ஜெயமணி... வாடி என்ன இந்தப்பக்கம்?”

ஆனால் என்னால் அவளது கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் கூறமுடியாது திகைத்து அவளையே பார்த்தபடி கண்ணிமைக்காது சில மணித்துணிகள் அசையாது நின்றேன்.

எனது திகைப்பின் அர்த்தத்தை புரிந்துகொண்ட அவள் “ஜெயா..... என்னடி இவள் புருஷனைப் பறிகொடுத்த அபலை மாதிரி தலைவிரி கோலமாய், அழுக்கான உடையோடு காணப்படவில்லையே. அதுகும்

உச்சியிரித்து அழகாக தலையிழுத்து நெற்றியில் குங்குமம் பொட்டும் ஆளுமாய் நிற்கிறாளே என நீ ஆச்சரியப்படுவதுபோல தெரியுதடி... அப்படித்தானே” கமலி வெகு சாதாரணமாக நான் நினைத்ததை அப்படியே என்னிடம் ஒப்படைத்தாள்.

“சரி.... சரி வாடி உள்ளே போயிருந்து கதைப்போம்” என எனது சிந்தையைத் திசைதிருப்பிய கமலி வீட்டின் உள்ளே என்னை அழைத்துச் சென்றாள். அங்கே ஒரு பக்கத்தில் காணப்பட்ட தையல் இயந்திரத்துக்குப் பக்கத்தில் விரித்திருந்த ஓலைப்பாயில் பலவித வண்ணத்தில் புதுத் துணிகள் குவிந்துகிடந்தன.

கமலி என்னை ஒரு இருக்கையில் அமர்த்திவிட்டு, அந்த தையல் இயந்திரத்துக்குப் பக்கத்தில் அவள் அமர்ந்துகொண்டாள். மௌனமாக இருந்த எனது நிலையைக் கலைத்த கமலி “என்னடி திடீரென இந்தப் பக்கம் நான் கேட்டதுக்கு பதிலையே காணம்?” “இல்லை கமலி, நீ புருஷனை இழந்து கவலையில் மூழ்கிக் கிடப்பாயெண்டு உன்னோடை கதைச்சு ஆறுதல் கூறுவமெண்டு வந்தேனடி”.

“நீ எதிர் பார்த்தமாதிரி கவலையேதும் இன்றி நான் கலகல்ப்பாயிருக்கிறேன் அப்படித்தானே? எனக்குத் தெரியும்..... என்னடி இவள் புருஷன் செத்தாப் பிறகும் குங்குமம் பொட்டுவைச்சு.... வழக்கத்துக்கு மாறா நடக்கிறாள் என்று நீ யோசிக்கிறாய்..... மனசுக்குள்ளை நீ என்னை திட்டியும்ருப்பாய்..... நான் சொல்லுறது சரிதானே ஜெயமணி?”.

“ஓமடி.... புருஷன் செத்தா பொம்பிளையள் குங்குமம் வைக்கக்கூடாது நல்லமாதிரி உடுக்கக்கூடாது’ நாலு பேரோடை பேசக்கூடாது, நல்ல காரியத்துக்கு முன்னாலை வரக்கூடாது இதெல்லாம் எழுதாத சட்டமடி கமலி”. இந்த எழுதாத சட்டங்களை எழுதிவைச்சவங்கள் ஆணாதிக்க திமிர் பிடிச்சவங்களாத்தான் இருக்க முடியுமடி. புருஷன் செத்த பொம்பிளையள் மொட்டை அடிச்ச வெள்ளை உடுக்க வேண்டுமெண்டு கூறுறாங்கள். மனிஷிமாரை இழந்த ஆம்பிளையள் அவள் இறந்து ஒரு மாதம் ஆகும் முதலேயே புதுமாப்பிள்ளையாகி புதுப் பெண்ணைத் தாலிகட்டி வீட்டுக்கும் கூட்டிக்கொண்டு வாறான்கள். இது என்ன நியாயம் என்று எனக்கு விளங்கேல்லையடி.

ஆம்பிளையளுக்கு ஒரு சட்டம் பொம்பிளையளுக்கு மாத்திரம் வேறா சட்டம்” எனக் குமுறினாள் கமலி.

“இல்லையடி கமலி..... நாங்கள் சமுதாயத்தோடே ஒட்டிப்போகவேண்டும் இல்லையெண்டால் கரைச்சல்தானே”

“என்னடி சமுதாயம்? ஒரு பெண் தன்ரை கவலையிலையிருந்து விடுபடக்கூடாது. ஆனா... ஆண் அதையெல்லாம் உதறித் தள்ளிப்போட்டு தேன் நிலவுகாணலாம். உதுதானோ சமுதாயத்தோடே ஒட்டிப்போற சங்கதி..... சொல்லு ஜெயமணி சொல்லு”

கமலி சொல்வதில் நியாயம் கண்டநான் எதுவுமே அவளிடம் கதைக்க முடியாது மௌனியாக இருந்தேன்.

“ஜெயமணி, உண்மையிலை அன்பான நல்ல கணவன் திடீரென இறந்தால் மனைவிக்கு அது பேரிழப்புத்தானடி. ஆனால் நான் கலியாணம் கட்டியவன் ஒரு பிசாசடி. அந்தப் பிசாசு இல்லாமல் போனதிலை, என்னை விட்டு அகன்றதிலை எனக்கு கவலை ஏதுமில்லையடி. மாறாக நிம்மதி தானடி எனக்கு. இப்பதானடி எனது வீடு வீடாயிருக்குதடி. இல்லையெண்டா நித்தமும் இங்கை அழுகையும் சண்டையுந்தானடி.

என்ரை மூண்டு பிள்ளையளும் இப்பத்தான் ஒழுங்கா நிம்மதியா சாப்பிடுகாளடி. ஒழுங்கா பள்ளிக்கு போகுதுகள். மனிசன் இருக்கேக்கை பட்டினியிலை பிள்ளையள் துவண்டுபோன நாளுகள்தானடி அதிகம்.

நான் தையல் தைச்சு உழைச்சு மானத்தோடே வாழுறன். சந்தோஷ மாயுமிருக்கிறன். ஏனடி ஜெயா நான் வெளியிலை துக்கமாயிருக்கிறன் எண்டு பாசாங்கு காட்டவேணும். தலைவிரி கோலமாயும், அழக்கு உடுப்போடையும், போட்ட குங்குமப் பொட்டை அழிச்சப்போட்டு முழியாய் காட்சிதர வேண்டும். என்னைப் பத்தி எவனும், எவளும் எதையும் நினைக்கட்டும். அவங்களுக்குப் பயந்து இந்தக் கமலி வாழத்தயாரில்லை. இனியொரு ஆண்வாசனை எனக்குத் தேவையில்லை. ஒரு தடவை பட்டது போதுமடி. ஜெயா நீ கொடுத்து வைச்சவளடி. உனக்குக் கிடைச்ச மாதிரி நல்ல புருஷன் ஒருத்தன் எனக்குக் கிடைச்ச அவனை நான் இழந்திருந்தால் நிச்சயம் வீட்டுக்குள்ளை சிறை இருந்திருப்பன். சிலவேளை அவனோடே சேர்ந்து அன்றில் பறவையைப்போல உசிரை விட்டிருப்பன். அடியும் உதையும், அடாவடியுமாய் மனைவிமாரை போட்டுப் பாடாய் படுத்திற கணவர்மாரை இழந்த பெண்கள் ஏன் போலித்தனமாய் சோக முகங்காட்டவேணும். அசோகவனத்துச் சீதையாய் மாறவேணும். இந்த ஆணாதிக்க சமுதாயத்திலை தலை நிமிர்ந்து மானத்தோடே நாங்கள்

வாழ்ந்து காட்டவேணுமடி ஜெயா... வாழ்ந்து காட்டவேணுமடி”

ஆக்ரோஷமாகவும், ஆணித்தரமாயும் ஓர் எரிமலையாய் கொட்டி நின்ற கமலியைப் பார்த்த எனக்கு பாரதியின் புதுமைப்பெண் மறுபிறவி எடுத்து வந்துவிட்டாளோ என ஒரு மனப்பிரமை ஏற்பட்டது. அதுமாத்திரமல்ல எனக்குள்ளே இதுவரை நிலைகொண்டிருந்த பழைய, சம்பிரதாயக்கோட்டை தடதடவென சரிந்து வீழ்வதுபோலொரு எண்ணப்பாட்டையும் தோற்றுவித்தது. அதற்கிடையில் கமலி எனக்குத் தேநீர் கொண்டுவர அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

நான் ஒரு பட்டதாரி. ஆனால் நான் கற்றுக்கொள்ளாத பாடத்தை தனது வாழ்க்கையூடாக கமலி கற்றுத்தேறி ஒரு புதுமைப் பெண்ணாக தலைநிமிர்ந்து நிற்பதை எண்ணி வியந்து நான் என்னைமறந்து இருக்கையில் அமர்ந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்.

தேநீருடன் வந்த கமலியின் வருகை என்னை சுயநினைவுக்கு மீட்டெடுத்தது. அவள் தந்த தேநீரை அருந்திவிட்டு, எனது “கான்பாக்கை” திறந்து கமலிக்குக் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டுவந்த பணத்தை எடுத்து பிள்ளைகளை அருகே கூப்பிட்டு அவர்களின் கைகளுக்குள் பணத்தை வைத்து வாஞ்சையுடன் அவர்களை கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டேன்.

என்னை அறியாமல் கலங்கிய எனது கண்களிலிருந்து சொரிந்த கண்ணீர்த்துளிகள் அவர்களது சீருடைகளில் வீழ்ந்து பட்டுத்தெறித்தன.

- - - - -

ஞானம் - 193

யூன் - 2016

எமக்குள் ஒரு சில கறுப்பு ஆடுகள்

தங்கை வித்தியாவின் குணநலன் ஏன் இப்படி வித்தியாசமாக அமைந்தது? அம்மா அப்பாவிடமோ, தம்பிமார், என்னிடமோ இல்லாத அந்த மாறுபட்ட குணம் அவளிடம் மாத்திரம் எப்படிக் குடி கொண்டதோ? சில வேளைகளில் எமது பாட்டன், முப்பாட்டன்கள் யாராவது ஒருவரிடமிருந்து அவளுக்கு பரம்பரை ஜீவ அணுவாக அந்தக் குணமானது வந்து அவளது இரத்தத்துடன் கலந்து கொண்டதோ தெரியவில்லை.

என்னிடமோ, எனது கணவர், எனது மூன்று பிள்ளைகளிடமோ அப்பா, அம்மா, தம்பிமாரோ வேறு உறவினர்களோ அன்பு செலுத்துவதை, உரிமைபாராட்டுவதை அவள் அடியோடு விரும்புவதுகிடையாது.

தன்னிடத்திலும், தனது கணவர், தனது இருபிள்ளைகளிடமும் மட்டுமே அனைவரது அன்பும் அனுசரணைகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதில் மிக அவதானமாக அவள் இருப்பதுடன், அதை நடைமுறைப்படுத்த பலவித தந்திரோபாயங்களையும் கையாள்வதில் அவளுக்கு நிகர் அவளேதானென்பதை நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருக்கிறது.

நானும் அவளோடு பிறந்த ஒரு சகோதரிதானென்பதை அவள் அடியோடு மறந்து செயல்படுவதை எண்ணிப்பார்க்கும் பொழுது எனது

இதயத்தில் இனியில்லையென்ற ஒரு வேதனைதான் மிஞ்சுகின்றது... என்ன செய்ய”?

ஒரு தருணம் வெளிநாட்டிலிருக்கும் எனது மூத்த தம்பி விநோதன் எனது கணவருக்கு நிரந்தர தொழிலோ வருமானமோ கிடையாது என அறிந்ததோடு, நான் எனது மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் உரியமுறையில் வளர்த்தெடுக்கவோ, பாடசாலைக்கு அனுப்பவோ கஷ்டப்படுவதை அறிந்து எனக்கு ரூபா ஒருலட்சம் அனுப்பிவைத்திருந்தான்.

எனது தங்கைக்கு ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக இருபிள்ளைகள். அவளது கணவரோ அரசாங்க நிரந்தர உத்தியோகத்தர். கை நிறைய சம்பளம் எடுக்கும் ஒரு உயர் அதிகாரி. அதுமட்டுமல்ல பன்குளத்தில் வயல்கள், நிலாவெளியில் தென்னந்தோட்டம், வெங்காயத்தோட்டம், நகரப்பகுதியில் ஒரு பெரிய வீட்டைக்கட்டி அதனை என்.ஜி.ஓ ஒன்றுக்கு பல இலட்சம் வாடகைக்குக்கொடுத்து அதில் வருமானம் என அவள் பணத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். அப்படியிருந்தும் விநோதன் தனது தங்கைக்கு ஐம்பதாயிரத்தை அனுப்பி வைத்திருந்தான்.

வந்ததே வினை. ஒரு நாள் தொலைபேசியை எடுத்தவள் எனக்கு மூத்த தம்பியும் அவளுக்கு மூத்த அண்ணனுமான விநோதனுக்கு எந்தவித மரியாதையுமின்றி வேண்டாத பேச்சு பேசி “அக்காவுக்கு ஒரு லட்சம் அனுப்பினி எனக்கு என்ன பிச்சைக்காசோ அனுப்பிவைச்சனி” எனக் கேட்டு அவனைப்போட்டுப் புரட்டி எடுத்துவிட்டாள். ஆனால் அந்தச் சம்பவம் நடந்த சில நாட்களில் அவளுக்கு அவன் ஒரு லட்சம் காசு அனுப்பிவைத்தான். அதுமாத்திரமல்ல தொடர்ந்தும் அவளுக்கே பொருட்களென்றும் பணமென்றும் மாறி மாறி அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான்.

தம்பி எனக்கு பணம்தான் அனுப்பாவிட்டாலும் தொலைபேசியாவது எடுத்துக் கதைப்பானென பல நாட்களாக நான் எதிர் பார்த்திருந்தேன். முன்பெல்லாம் அக்கா சுகமா அத்தான் எப்படி இருக்கிறார், மருமக்களின் படிப்பு எப்படி என அடிக்கடி தொலைபேசி யெடுத்துக்கதைப்பதும், தனது மனைவி பிள்ளைகளை எம்மோடு கதைக்க “ஸ்கைப்” இணைப்புச்செய்து சிரித்து மகிழ்வதாகவுமிருந்த தம்பி ஒரேயடியாகவே மாறி என்னுடன் கதைபேச்சையே நிறுத்திக் கொண்டது ஏன் என்றே எனக்கு புரியவில்லை. இத்தனைக்கும் நானோ கணவர் பிள்ளைகளோ அவர்களின் மனம் நோக்கக்கூடியதாக எதுவும் கதைத்ததோ செய்ததோ கிடையாது. அப்படியிருந்

தும் ஏன் இப்படியாக தம்பி எனது குடும்பத்தை எதிரிகளைப்பார்ப்பது போல பார்க்கின்றான் என எனக்குள்ளே ஒரே கோள்வியாக எழுந்த வண்ணமிருந்தது.

காளி கோயில் திருவிழாவுக்காக நோர்வேயிலிருந்து வந்த தம்பி விநோதன், தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் நேரடியாக தங்கையின் வீட்டுக்கே போய் இறங்கினான். வரும் போது கொண்டுவந்த விலை உயர்ந்த பொருட்களையெல்லாம் தங்கைக்கும், கணவருக்கும், பிள்ளைகளுக்குமாக பகிர்ந்தளித்தானேயன்றி, எனது குடும்பத்திற்கு ஒரு “ரொபி” கூட அவன் கொடுத்துவிடவில்லை யென்றால் பாருங்கள் அதுமாத்திரமா, வாடகைக்கு ஒரு வான் பிடித்து லக்ஷ்மி நாராயணன் கோயில், கன்னியா, புறாமலை, மாபிள் பீச் சென்றெல்லாம் சுற்றிவந்ததுடன், கதிர்காமம், நுவரெலியா, கண்டி, பேராதனைப்பூங்கா என்று சுற்றுலா சென்றும் உல்லாசமாக இருந்து விட்டு, எமக்கு போய் வருகிறேன் என்று கூட ஒருவார்த்தை சொல்லாமல் போய்விட்டது தான் எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கணவருக்கும் பெரும் மனக்கவலையைத் தந்தது.

இவ்விடயத்தை இலண்டனிலிருந்து படித்துக்கொண்டிருக்கும் எனது இளையத்தம்பி இளங்கோவிடம் விலாவாரியாக எடுத்துரைத்தேன்.

தங்கை வித்தியா, என்னையும் எனது குடும்பத்தை பற்றியும் வலு கேவலமாக அண்ணன் விநோதனிடம் கூறியதுடன், அண்ணியைப்பற்றியும், அவள் சாதியிலே அவ்வளவு சரியில்லாத குடும்பத்தை சேர்ந்தவளென நான் கூறியதாகவும், இன்னும் என்னென்னவோ ஒரு நாள் மணித்தியாலக் கணக்கா ரெலிபோனில் கூறி ஆவேசப்பட்டதாகவும் அதனையெல்லாம் அண்ணன் விநோதன் ஒருநாள் தன்னிடம் கதைக்கும் போது கூறியதுடன், என்னில், விநோதனும் மனைவி விமலாவும் மிகவும் கடுப்பாக இருப்பதாகவும் தெரிவித்தான்.

தம்பி இளங்கோ விபரித்த விடயங்களை கேட்ட எனக்கு தலையே விறைத்துப் போனது.

விநோதனோ, அவனது குடும்பமோ, எம்முடன் எந்த வேளையிலும் உறவாடகூடாது என்பதிலும், எந்தவித பண உதவியும் அவர்களிடமிருந்து இனியும் எனக்கு வந்து சேர கூடாது என்பதிலும் மிகவும் அவதானமாக இருந்த அவள், நான் சொல்லாத பல விடயங்களை தானே இட்டுக்கட்டிச் சொல்லி எம்மிடையே ஒரு விரோத நெருப்பை மூட்டி எம்மை பிரித்து

உள்ளூர் ஆனந்தப்பட்ட அவளது செய்கையானது எங்களுக்கு அவள் மேல் ஒரு வெறுப்பை எம் இதயத்துள் விதைத்துவிட்டது. வித்தியாவின இந்தக்குணமானது, இன்று நேற்றல்ல அவள் சிறுமியாக இருந்த பருவத்திலேயே அவளிடம் துளிர் விட்டதை நாணிவேன்.

அவள் எட்டுவயதுச் சிறுமியாக இருந்தவேளை இப்படியாக, சற்று வித்தியாசமாக அவள் ஆடிய அபத்த நாடகமானது என்னை மாத்திரமல்ல, அவளையும்கூட பலமாக பாதித்ததை அவள் மறந்திருக்கலாம், ஆனால் என்னால் அதனை என்றுமே மறக்கவே முடியாது இருக்கிறது.

- - - - -

“அம்மா அம்மா” எனக்கூவி அழைத்தபடி தெருப்படலையை தள்ளித்திறந்து கொண்டு உள்ளே ஓடி வந்தாள் தங்கை வித்தியா. என்னவோ ஏதோ எனப்பயந்து போன அம்மா “என்னடி, என்னடி வித்தியா ஏனடி கத்திறாய்” எனக்கேட்டபடி அவளருகே விழுந்தடித்து ஓடி வந்தாள்.

“அம்மா, இங்கை.. இங்கை”

“என்னடி அது?”

“பூஸ் குட்டி “.. பூஸ் குட்டி அம்மா”

“சனியன்.. சனியன் வெள்ளை உடுப்பெல்லாம் சேறு பிரட்டிக் கொண்டு வந்துநிக்கிறாள். ஏறியடி அதை எங்கையடி உந்தச்சனியனைப் பிடிச்சனி ஏறியடி ரோட்டிலை” என்றபடி அவளை அம்மா அடிக்கக் கையோங்கினாள்.

“அம்மா, அம்மா.. அவளை அடிக்காதீங்கோ அவளுக்கு பூனைக்குட்டியெண்டா கொள்ளை ஆசை. எங்கேயோ கண்டுவிட்டு பிடிச்சிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள் அடிக்காதீங்கோ”

என அவளை அடிக்கப்போன அம்மாவை தடுத்தாட்கொண்டேன் நான். “வித்தியா, எங்கையடி உதை பிடிச்சனி”

“அக்கா, அக்கா நான் ஸ்கூலாலை வரேக்கை அக்கா, இந்தப் பூஸ் குட்டி எங்கட ஸ்கூல் மதில் கரையிலையிருந்து மியா.. மியா வெண்டு கத்திக்கொண்டிருந்ததக்கா. ஒரு கறுப்பு நாயக்கா அதை குலைச்சபடி கடிக்கப்போக அது ஒழிஞ்சபடி கத்திக் கொண்டிருந்ததக்கா. நான் ஒரு கல்லை எடுத்து நாய்க்கு ஏறிய நாய் ஓடிப்போச்சி நான் பூசியை காப்பாத்தி எடுத்து வாறனக்கா, பாவமக்கா இந்த பூசி”

என அழாத குறையாக வித்தியா என்னை பார்த்து கூறினாள். “கண்டறியாத பூனைக்குட்டி, உடுப்பெல்லாம் ஒரே சேறு... அடி நிரோ அதைப்பறிச்சுத் தூக்கி நோட்டிவை எறியடி”

அம்மா கோபமாக கத்தினாள்

“அம்மா என்ன அம்மா ஒரு இரக்கமூழில்லாம பூனைக்குட்டியைப் பறிச்சு எறியச் சொல்லுறியள். நாயள் கண்டா பாவம் கடிச்சுக் கொண்டு போடுங்கள். எடி வித்தியா நீ பூசியை உள்ளை கொண்டு வா. அம்மாவுக்கு கொஞ்சமும் இரக்கமில்லை” என தங்கைக்காக வலுவாக வாதாடி நின்ற என்னைப்பார்த்த அம்மா “எடி உனக்குத்தானே பூனையென்டா பிடிக்காது கண்டா கல்லை எறிவா, இப்ப இரக்கம் வேறை கதைக்கிறாய்”

“இல்லையம்மா அவள் அதிலை இரக்கப்பட்டு காப்பாத்தி என்ன ஆசையோடை கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.. இந்தச் சின்ன வயதிலை அவளுக்கிருக்கிற இரக்க சபாவத்தை வளக்க வேணும்ம்மா” என்றேன் நான் அம்மாவிடம்

“பெரிய இரக்கத்தை வேறை கண்டிட்டா இவ எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுப்போங்கோ” என எம் இருவரையும் கோபத்துடன் பார்த்துக்கூறி விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று சென்றாள் அம்மா.

உண்மையில் எனக்கு பூனை, நாய்களைக்கண்டால் கட்டோடு பிடிப்பதில்லை. கண்ட இடத்தில் அசிங்கம் செய்து அசுத்தம் செய்வதால் அவற்றை எங்கு கண்டாலும் கல்லெடுத்து எறிந்து துரத்திவிடுவேன்.

நாய்க்குட்டியென்றாலும் பரவாயில்லை, கட்டி வைத்து வளர்க்கலாம், உள்ளே வரவிடாமல் வெளியே நிறுத்தியும் பழக்கலாம். ஆனால் பூனையிடம் அந்த நடைமுறைகள் சாத்தியப்படாது. வீட்டுக்குள் அசிங்கம் செய்வதும் படுக்கை கதிரையென்று எல்லா இடத்திலும் பாய்ந்து சென்று படுத்துறங்கி மயிர்களை உதிர்த்திவிட்டு போவதைக் காண எனக்குச் சகிக்காது. ஆனாலும் எனது சிறிய தங்கையின் சின்ன மனம் புண் பட்டுவிடக் கூடாது என்ற காரணத்தால் இவற்றையெல்லாம் சகித்து அவளுக்காக அம்மாவிடம் வாதாடி அவளின் விருப்பத்துக்கு அனுசரணையாக இருந்தேன் நான்.

- - - - -

வீட்டுக்கு அந்தப் பூனைக் குட்டியை கொண்டு வந்து ஒரு கிழமைக்குள் அது அவளுடன் அன்பாகப் பழகத்தொடங்கி விட்டது.

அதைக்கண்ட தங்கைக்கோ ஓரே ஆனந்தம்.

எப்படியோ ஒரு பெயரை தனது பூஸ் குட்டிக்கு தேர்வு செய்து சூடிக்கொண்டாள்

மேசி..!. மேசி..! மேசி...! மேசி என அவள் அடிக்கடி அதைப்பார்த்து அழைத்து அழைத்து “உனக்கு இதுதான் பெயர்” எனக்கூறி பழக்கப்படுத்திக் கொண்டாள். எங்கே அது நின்றாலும் மேசி.. மேசி என தனது சின்ன குரலில் கூப்பிட்டவுடன் தாவிப் பாய்தோடி வந்து அவளை வலம் வந்து மியா மியா எனக்கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணும். அதை பார்த்து ரசிப்பதில் வித்தியாவுக்கோ ஒரு அலாதி இன்பம்.

அப்பாவிடம் சொல்லி அது விளையாடுவதற்காக சிறிய பந்து ஒன்றையும், சில கோலிக்குண்டுகளையும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

பந்தை அவள் அதன் முன்னே உருட்டி விட அது பாய்ந்து போய் தனது முன்னங் கால்கள் இரண்டினாலும் தட்டித் தட்டி உருட்டி விளையாடுவதும், சில வேளைகளில் வாலை மேலே உயர்த்தி தொங்கித் தொங்கிப் பாய்வதையும் பார்த்து அவள் கைதட்டி ஆரவாரிப்பாள். எங்களுக்கும்தான் அதன் விளையாட்டைப்பார்க்க ஆசையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும்.

எனக்கும் அவளுக்கும் கிட்டத்தட்ட எட்டு வயது வித்தியாசம். அவள்தான் வீட்டில் கடைக்குட்டி. எனக்கு இரண்டு வயது வித்தியாசத்திலும் மூன்று வயது வித்தியாசத்திலும் இரு தம்பிகள்.

தம்பிகளுக்கோ பாடசாலை நேரம், ரியூசன் இல்லாத நேரங்களில் துடுப்பாட்டம், உதைப்பந்தாட்டமே பொழுது போக்கு. லீவு நாட்களில் பெரும்பாலும் அயல்வீட்டு நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பொது மைதானத்துக்குப் போய் விளையாடிவிட்டு மாலை ஆறுமணிக்குப்பின்னால் களைத்து விழுந்து வீடு வந்து சேர்வார்கள்.

எட்டு வயது நிரம்பிய வித்தியா, பூனைக்குட்டியை வீட்டுக்கு எப்போது கொண்டுவந்தாளோ அன்று முதல் அயல் வீட்டு தோழிகளையே மறந்து விட்டாள். எந்த நேரமும் மேசி.. மேசி.. எனக் கூப்பிடுவதும் அதை மடியில் வைத்து விளையாடுவதும், பால், தீண்பண்டங்களை அதற்கு வைத்து அது உண்ணும் விதத்தை பார்த்து ரசிப்பதும் அவளது பொழுது போக்காகிவிட்டது.

அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் அவள் கடைசி செல்லமென்றதால்

ஏதோ குழப்படி செய்யாமல் படிப்போடு விளையாடிவிட்டுப் போகட்டுமேயென எதுவும் சொல்லாமல் விட்டு, அவள் விளையாடும் போது அவர்களும் சேர்ந்து ரசித்துக்கொள்வர்.

பாலும், பப்படமும் என்றே சாப்பிட்டு வந்த மேசி, மெல்ல மெல்ல சோறு, மீன் இறைச்சியென சாப்பிடும் அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டது. அது மாத்திரமல்ல சுவரில் ஊரும் பல்லிகளையும் பாய்ந்து வேட்டையாடுவதற்கும் அது மெல்ல மெல்ல பழகிக்கொண்டது. பூனைக்கேயான இயற்கைத் தன்மையை, பரம்பரையாக வந்த குணங்களை யாரும் சொல்லியா கொடுக்கவேணும்?

ஆனால் அது வளர வளர வீட்டையும், சுற்றாடலையும் அசிக்கப் படுத்துவது கண்டு எனக்கு அதில் ஒரு வெறுப்புணர்வு துளிர்விட்டது. இருந்த போதும் தங்கையின் மனசு நோக்கக்கூடாதென எல்லாவற்றையும் சகித்து நான் நடந்து கொண்டேன்.

மேசியால் ஏற்படும் இப்படியான தொல்லைகள் கண்டு அம்மாவுக்கோ அதனிடம் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்குப் பேசுமாப் போல வித்தியாவுக்குப் பேச்சுவிடும். அப்பா, தம்பிகளுக்குக்கூட மேசியால் ஏற்படும் துர்நாற்றம் பொறுக்க முடியாது அவளை அவர்கள் அடிக்கடி தீட்டுவதுண்டு. அந்த வேளைகளில் தனது மேசிக்காக வாதாடி அவள் அழுது ஆர்ப்பரிப்பது நாளாந்த தொல்லையாகவும் அமைந்துவிட்டது. ஆனால் நானோ அவளுக்கு என்றும் ஆதரவாகவே செயற்பட்டேன்.

ஒருநாள் மதியவேளை வெய்யில் அனலாக கொட்டியதால் காற்று வாங்கும் பொருட்டு எமது வீட்டுக்கு முன்னால் நிழல் பரப்பி நின்ற வேப்பமரத்துக்கு கீழே நான் போய் எனக்குப்பிடித்த ஒரு கவிதை நூலை எடுத்து வாசித்தபடி கதிரையில் அமர்ந்திருந்தேன்.

திரென அந்த வேப்பமரத்துக் கிளைகளிலிருந்து தாவிக்கீழே வந்த ஒரு சிறிய அணில் குஞ்சு தனது சிறிய வாயால் இச்சீச் எனக் கத்தியபடி எனக்கு கிட்டே வருவதும் தாவிப் பாய்ந்து மரத்தில் ஏறுவதுமாக இருந்தது. பூனை, நாயில் எனக்கு எந்த அளவில் வெறுப்பு இருந்ததோ அதற்கு மாறாக அணில், கிளி, ஆட்டுக்குட்டிகளில் எனக்குக் கொள்ளை ஆகை.

எங்கள் வீட்டு வேலியில் கிளை பரப்பி நின்ற முருங்கை மரம் சிலிர்த்து சோளன் பொரிபோல் பூத்து நிற்கும். அந்த வேளை எங்கிருந்தோ

வரும் அணில்கள் அந்த முருங்கையில் ஒவ்வொரு கொப்புகளாகத் தாவித் தாவி பூக்களுக்குள்ளே இருக்கும் தேனை உறுஞ்சுவதும் பின்பு அவற்றை அரித்துக்கொட்டுவதுமாக இருப்பதை பார்க்க எனக்கு மிகவும் ஆனந்தமாக இருக்கும்.

அன்று எனக்கு கிட்ட வருவதும் பின்பு தயங்கித் தயங்கி தாவி ஓடுவதுமாக இருந்த அணில் குஞ்சு, அடுத்தடுத்த சில நாட்களில் மெல்ல மெல்ல என்னருகே பயமில்லாமல் வரத்தொடங்கி விட்டது. அப்படி வரும் பொழுது என்னிடம் ஏதோ எதிர்பார்ப்பது மாதிரி ச்..ச்.. சென சப்தமிட்டபடி இருக்கும்.

எதைக் கேட்கிறது என்னிடம் அது என யோசித்த நான், ஒரு நாள் வீட்டுக் கோடியில் காய்த்துக் குலுங்கி நின்ற மாதுளையில் அணில்களின் வாய்க்கு அகப்படாமல், அம்மா கட்டிய பொலித்தின் உறைக்குள் செக்கச் செவேரென பழுத்திருந்த மாதுளங்கனி யொன்றை பறித்து வந்தேன். அதனை இரண்டாக பிளந்து அதன் சிவந்த முத்துக்களை எனது உள்ளங்கையில் பரப்பியபடி ஆடாமல் அசையாமல் அந்த அணில் குஞ்சுக்குத் தெரியக்கூடியதாக கதிரையில் அமர்ந்திருந்தேன். அதை அவதானித்துவிட்ட அணில் குஞ்சு ச்'ச்'. சென கத்துவதும் எனக்கு கிட்ட வந்து பின் மரத்துக்குத் தாவுவதுமாயிந்துவிட்டு திடீரென மரத்திலிருந்து கீழிறங்கி எனது கைக்குப்பாய்ந்து உள்ளங்கையை வந்தடைந்தது. அப்போது எனது மனத்தில் எழுந்த ஆனந்த உணர்வலைகளை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. நான் எதிர்பார்த்திருந்த கனவு ஒன்று ஈடேறியதுபோல் அந்த அணில்குஞ்சு எனது உள்ளங்கையிலிருந்த மாதுளை முத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக தனது இரு முன்னங்கால்களுக்கிடையிலும் வைத்து பந்து உருட்டுவதுபோல் உருட்டி அதனை கொறித்து உண்பதுமாக இருந்தது.

என்ன ஆச்சரியம், மாதுளை முத்துக்கள் முழுவதையும் எனது உள்ளங்கையிலிருந்தபடியே கொறித்து முடித்த அது, மீண்டும் மரத்துக்குத் தாவி கிளைகளிடையே ஓடி மறைந்துவிட்டது. காலப்போக்கில் வேப்ப மரத்துக்குக் கீழே காலை, மாலை வேளைகளில் நான் போய் அமர்ந்து கொள்வதும் , அதற்காக நான் நாளாந்தம் வெவ்வேறான அது தின்ன உகந்த வாழைப்பழம், அரிசி, மாம்பழம் என்பவற்றை எடுத்துவந்து உள்ளங்கையில் வைத்திருக்க, அணில் குஞ்சானது மரத்திலிருந்து இறங்கி எனது உச்சந்தலைக்குப்பாய்ந்து, பின்பு தோளில் இறங்கி மெல்ல மெல்ல

கைகளில் ஊர்ந்து உள்ளங்கைக்கு வந்து விடும். எனது கையில் எது இருக்கிறதோ அவற்றை தனது சின்னஞ்சிறு வாயால் கௌவுவதும். பின்பு முன்னங்கால்களுக்கிடையில் அவற்றை வைத்து நிமிர்ந்து நின்று கொறிப்பதுமாக இருக்கும். உணவுகள் எல்லாவற்றையும் உண்ட திருப்தியில் எனது முகத்தைப்பார்த்து ச்..ச்.. சென நன்றி கூறும் பாவனையில் ஏதோ சத்தமிட்பாடி தான் வந்த வழியாக , அதாவது கைகளில் ஊர்ந்து தோளை அடைந்து உச்சந்தலைக்குப்பாய்ந்து அதிலிருந்து மரத்துக்குப் பாய்ந்து ஏறி ஓடிப்போய் மரக்கொப்புகளுக்கிடையே மறைந்துவிடும்.

தங்கை தனது பூஸ் குட்டிக்கு எங்கேயோ தேடி மேசி எனப் பெயர் சூட்டியது போல எனது அணில் குஞ்சுக்கு நானும் ஒரு பெயரைச் சூடிவிட வேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். என்ன பெயர் வைக்கலாம்? வெகு கலபமாக அழைக்கக்கூடிய சிறிய பெயராக இருக்க வேண்டும். “என்ன பெயர், என்ன பெயர்” நான் அப்படி யோசித்துக் கொண்டிருந்த வேளை பார்த்து எங்கள் அயலில் உள்ள கோயிலிலே இருந்து மணியோசை மெல்ல மெல்ல எழுந்து வந்து எனது காதுக்குள் ஒரு இனிய நாதமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. மணியோசை ஆமாம் ஓசையை விலத்தி “மணி” என செல்லமாக பெயரிட்டால் என்ன? ஆமாம் “மணி” “மணி” எனது செல்ல அணில் குஞ்சுக்கு அதே பெயரை வைப்பதென்றே தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

அணில் குஞ்சு என்னை நாடி வந்து பழங்களை, தானியங்களை, உண்டு மகிழும் வேளையெல்லாம் நான் சூட விரும்பிய பெயரை ஆமாம் “மணி” “மணி” யென அழைத்து அந்த “மணி” ஓசைக்கு அதனைப் பழக்கிக் கொண்டேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் இரவு வேளை தவிர எந்த வேளையாக இருந்தாலும் கைகளில் நான் ஏதாவது தீன்பண்டங்களை வைத்துக்கொண்டு மணி.. மணி.. என அழைப்பு விட்டால் போதும் எங்கே எவ்வளவு தூரத்தில் அது இருந்தாலும் ஒரு மந்திர சக்திக்கு கட்டுப்பட்டது போல மரங்களை, கிளைகளை விட்டுத்தாவி வந்து எனது உச்சந்தலையில் பாய்ந்து ஊர்ந்து வந்து உள்ளங்கையில் வந்து குந்தி எனது முகத்தை தனது குறுணி மூக்கை பல கோணங்களில் அசைத்து என்னை பார்த்து ச்..ச்.. சென ஒலி எழுப்பும். அந்த அளவிற்கு அந்த “மணி” க்கும் எனக்குமிடையிலான பாசம் ஆழமாக வேரூன்றி விட்டது.

இனி எந்தச் சக்தியாலும் எமது இனிய பாசத்தை, நட்பை பிரித்துவிட முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. “மணி” என்னுடன் எந்த வித அச்சமின்றி பழகுவதையும், நான் கொடுக்கும் உணவுகளை வேளை தவறாமல் வந்து உண்டு விட்டுச் செல்வதையும் அவதானித்த அம்மா, அப்பா, தம்பிமாருக்கு மணியில் ஒருவித அகீத விருப்பமும் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அப்பா தான் கடைக்குப் போகும் தருணங்களில் அதற்காக பழங்கள் வாங்கி வருவது, தம்பிமார் தமக்கு ஏதாவது அணில் உண்ணக்கூடிய தின்பண்டங்கள் கிடைத்தால் அதற்கென ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி என்னிடம் தருவதும், அம்மா ஏதாவது இனிப்புப் பண்டங்கள் செய்தால் மணிக்காக சிறிது சிறிதாக செய்து என்னிடம் ஒப்படைப்பதும் நாளாந்த காரியங்கள் ஆகிவிட்டது. அவ்வளவு தூரத்துக்கு மணி, எங்களது ஒரு கூடப்பிறந்த இளைய சகோதரமாக தனது நிலையை எம்பிடையே நிலைநிறுத்திக்கொண்டது.

ஆனால் இதையெல்லாம் அவதானித்த எனது தங்கைக்கோ, மணி வந்த பின்னால் தனது “மேசீ”க்குரிய டிமாண்ட் வலுவாக குறைந்து யாரும் அதனை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் விட்டு விட்டது பெரும் ஆத்திரத்தை, ஒரு பொறாமை உணர்வை காலப்போக்கில் விதைத்து விட்டதை அவளது பேச்சுக்கள், செயல்பாடுகளை உன்னிப்பாக அவதானித்த நான் அறிந்து கொண்டேன்.

மணி எனது கைகளிலிருந்து ஏதாவது கொறித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளை, எனது தங்கை அவ்விடத்தில் வந்தால் போதும், ஏதோ பாம்பு, பூனையை கண்டு விட்டது போல மணி பயந்து எனது கைகளை விட்டு பட்டென மரத்துக்குப் பாய்ந்து ஓடிவிடும். இதுவேறே அவளுக்கு மணி மேலும், என் மேலும் இனியில்லையென்ற கோபத்தை தூண்டிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று விடுமுறை நாள். எனக்கோ அவளுக்கோ ரியூசன் வகுப்புகளும் கூட அன்று கிடையாது. பிறகென்ன சொல்லவா வேண்டும். தங்கை தனது “மேசீ” யுடனும் நான் “மணி” யுடனும் அன்றைய பொழுதை களிக்கலாமென்ற குதூகலத்திலிருந்தோம்.

அன்றைய தினம் காலை ஒன்பது மணிக்கே நான் வேப்பமரத்துக்கு கீழே மணியை எதிர்பார்த்து ஆஜராகிவிட்டேன். வேளைக்கு வேளை அதற்கு கொடுக்கக்கூடியதாக மாதுளம்பழம், வாழைப்பழம், அது அரித்துத் திண்ணக்கூடிய காய் கறிகளென ஒரு பையில் நிறைத்தப்படியும் அது விரும்பிக் குடிக்கும் பசுப்பாலை ஒரு கிண்ணத்தில் ஊற்றியும் வைத்துவிட்டு

மணி" மணி" என உல்லாசமாக உரத்த குரல் கொடுத்தேன்.

எனது அழைப்பு குரல் கேட்டதும் மணி ச்..ச்.. எனச் சப்தமிட்டபடி வேப்பமரத்திலிருந்து துள்ளிப்பாய்ந்து இறங்கி வந்து என் உச்சந்தலையில் குதித்து கையில் ஊர்ந்து எனது உள்ளங்கையை வந்தடைந்து. அதில் குந்தி இருந்தபடி எனது முகத்தைப்பார்த்து தாவித் தாவிக்குதித்தது. உள்ளங்கையில் குந்தியிருந்த எனது "மணி"யை தூக்கி நான் ஆசையாக முத்தமிட்டேன்.

அதற்காக கொண்டுவந்த தானியங்களை எனக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய ரீப்போவில் பரவிவிட்டேன். அதை அவதானித்த மணி உள்ளங்கையிலிருந்து ரீப்போவிற்கு உடனே தாவிச் சென்று தனது கொறிக்கும் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டது. இதையெல்லாம் பார்த்து ரசித்தபடி, கிண்ணத்தில் கொண்டுவந்த பாலை அதன் முன்னால் வைத்தேன். தானியங்களை உண்பதை விட்டு விட்டு பால் கிண்ணத்தை நாடி அருகே அமர்ந்திருந்தபடி பாலை மெல்ல மெல்ல உறுஞ்சுவதும் தனது சிறிய மூக்கினுள் புகுந்து விட்ட பாலை தலை ஆட்டி உதறி வெளியேற்றிவிட்டு மீண்டும் பருகுவதுமாக இருந்தது. அப்படி அது பருகும் அழகில் நான் மயங்கி அதிலேயே லயித்து மூழ்கியபடியே இருந்தேன்.

எனது அந்த அற்புதமான இனிய ரசனையில் திடீரென ஒரு பேரிடி, வேப்பமரத்துக்குப் பின்னால் இருந்த கோழிக் கூட்டின் பக்கமிருந்து மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்த மேசி, பாலை பருகிக்கொண்டிருந்த மணியின் மேல் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து அதனை கௌவிக் கொண்டோடத் தொடங்கியது அதனை கண்டு நான் திகைத்திருந்த வேளை, "ஏய், மேசி, ஓடு ஓடு.. விடாதே ஓடு" என சிரித்துக் கைதட்டி ஆரவாரித்தபடி அதன் பின்னால் வித்தியா ஓடி வந்தாள்.

"அடி பாதகி மேசியை ஏவி விட்டது நீயா" பார் என்ன செய்யிறன்" என்று ஆத்திரத்தில் கத்தியதுடன், கண்பொழுதும் தாமதியாது ஒரு பெரிய கல்லை எடுத்து மேசியை நோக்கி வீசினேன். நான் வீசிய கல் குறி தவறாமல் அதனை பலமாக தாக்க, மேசி , மணியை கௌவிய படியே தரையில் புரண்டது.

மணிக்கும், மேசிக்கும் என்ன ஆனதோ என பதைத்த நான் அவற்றுக்கு அண்மையில் ஓடினேன்.

வித்தியாவும் “ஐயோ என்றை மேசி” எனக் குழறியடித்தபடி அங்கே ஓடிவந்தாள்.

கல்லடி பட்டு துவண்டு விழுந்த மேசியின் வாயிலிருந்து விடுபட்ட மணி அருகில் விழுந்து துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் குரல்வளைப்பகுதியில் மேசியின் கூரிய பற்கள் ஆழப்பதிந்திருந்தன. அந்த துவாரங்கள் வழியே இரத்தம் கசிந்தவண்ணமிருந்ததுடன் தன்னையறியாது நிலத்தில் ஊர்வதும், மயங்குவதுமாக இருந்தது அது.

கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோட எனது மணியை மெல்ல எடுத்து எனது உள்ளங்கையில் வைத்து ஏதும் செய்வதறியாது உற்றுப்பார்த்த வண்ணமிருந்தேன். எப்படி எப்படியெல்லாம் எனது உள்ளங்கையிலும் தோளிலும் ஓடி ஆடி என்னை குதூகலத்தில் ஆழ்த்திய மணியின் ஓசை மெல்ல மெல்ல அடங்குவது போலிருந்தது எனக்கு.

தங்கை வித்தியாவும் மேசியை கைகளால் எடுத்து அணைத்து மேசி.. மேசி எனக்கதறினாள். அதுவும் தனது இறுதியாத்திரைக்கு அவதிப்பட்டு அவளின் அணைப்பிலிருந்து துடி துடித்தது கண்டு “மேசி என்னை மன்னித்துக்கொள்” என எனது மனது அதனிடம் மன்னிப்புக் கோரியது.

மணி ஒரு முறை என்னை பரிதாபமாக பார்த்து விட்டு நிரந்தர நிம்மதியை நாடி விட, வித்தியாவின் கையிலிருந்த மேசியும் தன் இறுதி மூச்சை விட்டு ஓய்ந்து விட்டது.

நான் “மணி ... என்றை மணி” என எனது உள்ளமுருக பலமாக ஓலமிட, வித்தியா...”ஐயோ...மேசி...மேசி... என்றை மேசி... அக்காவல்ல நான் தான் உன்னை கொன்று விட்டேன் மேசி “என தனது குற்ற உணர்வுக்குப் பிராயசித்தம் தேடுவது போல மேசியை அணைத்தபடி உரத்துக்கதறி அழுவண்ணம் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்தாள். உடன் பிறந்த சகோதரங்களை இழந்தது போன்ற ஓர் உணர்வுடன் எட்டுத்திசையும் எதிரொலிக்க நாமிருவரும் அலறிய குரலைக்கேட்டு வீட்டுக்குள்ளே இருந்த எமது அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள் அவ்விடத்திற்குப் பதறி அடித்து ஓடி வந்தனர்.

உயிரற்று எனது கைகளிலிருந்த மணியையும், வித்தியாவின் அருகே துவண்டு விழுந்து கிடந்த மேசியையும் கண்ணுற்ற அவர்கள், அதிர்ச்சியால் உறைந்து சிலைகளாகி நின்றனர்.

ஞானம் - 176, ஜனவரி - 2015

9

“கருணை” வாலாயம்

கலா”. புள்ளை கலா” உந்த நாயைப்புடி புள்ளை. என்ர கெட்ட காலத்துக்கு வாயைக் கீயை வைச்சிட்டா காசிருக்கே சிலவழிக்க”

யோகம் மாமி தெருப்படலைக்கு முன்னால் நின்று கூப்பிட்டபடி இருப்பதைக் கண்ட கலா, நாயை சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டியபடி, “வாங்கோ மாமி பயப்படாமல். உந்தநாய் சும்மா குலைக்கிறதோட சரி கடிக்காது மாமி”

கலா, யோகம் மாமியைப் பார்த்து சொல்லியபடி படலையைத் திறக்க யோகம்மாமி உள்ளே வந்தாள்.

யோகம் மாமி அந்த ஊரிலேயே கொஞ்சம் யோகமுள்ளவளாகவே பலரால் கணிக்கப்படுபவள். ஆம்பிளைப் பிள்ளைகள் இரண்டு வெளிநாடு போய் மிகச் செல்வாக்காக இருந்து உழைச்ச அனுப்ப, அந்தக் காசுகளை வங்கியிலை போடுவது மட்டுமல்ல, வட்டியெண்ட குட்டிபோட வைத்து வசதியாக வாழ்வதால் யோகமானவளாக அந்த யோகம்மாமியை ஊரழைப்பதை நாமும் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

யோகம் மாமியின் கணவர் சோமசுந்தரமோ அவளது கொள்கைக்கு மாறானவர். அரச எழுதுவினைஞராய் வேலைக்குச் சேர்ந்து நிர்வாக உத்தியோகத்தராக பதவியிலுயர்ந்து ஓய்வு பெற்றவர் அவர்.

சோமசுந்தரத்தை எல்லாரும் சோமர் என்றே மரியாதையாக

அழைப்பார். அவர் பணிசெய்த அலுவலகங்களில் அவருக்கு ஒரு தனிமரியாதை உண்டு.

நேரம் தவறாது அலுவலகத்துக்கு செல்வது அவரது அழகு. அதுமட்டுமல்ல அவசியமற்று விடுப்பு எடுத்து ஜாலியாக திரிவதையும் வெறுக்கும் மனிதர் அவர். எடுக்கிற சம்பளத்துக்கு வஞ்சகமில்லாமல் வேலை செய்ய வேண்டுமென்பது அவரது இலட்சியம்.

கல்வித் திணைக்களத்தில் சோமர் சிலகாலம் பிரதம எழுதுவினைஞராக கடமை புரிந்தார். புதன்கிழமை நாட்களில் திணைக்களம் ஆசிரியப் பட்டாளத்தால் நிரம்பி வழியும். பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு என்பதுடன் கஸ்டப்பிரதேச இடமாற்றம் என்பவை போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுடன் ஆசிரியர்கள் முண்டியடித்தபடி காலையிலேயே அலுவலகத்தை நிறைத்து விடுவார்கள்.

அங்கு வரும் ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேர்களும் சோமரைத்தான் தேடிப்போய் தவமிருப்பார். அவரைப்பற்றி, அவரது சேவை மனப்பான்மை பற்றி அறியாத எவரும் இல்லாத காரணத்தான் அது. சோமரை அணுகினால் சுலபமாக காரியத்தை சாதித்து விடலாம் என்பது அவர்களது கணிப்பீடு.

ஒருமுறை ஒரு பெண் ஆசிரியை இவர் முன்னால் வந்து நின்றாள். முகமோ வீங்கி இருந்தது. கண்ணீரை துடைத்தபடி அவர் முன்னால் வந்த ஆசிரியையிடம், அவர் காரணத்தை அன்பாக வினவியபோது, உண்மையை அறிந்த அவருக்கு மிக வேதனையாக இருந்தது.

காரணம், பத்துவருடங்களுக்கு மேலாக அந்த ஆசிரியை மிகவும் கஷ்டமான பிரதேசத்தில் பணிபுரிவதாகவும், தான் இதுவரை பல காரணங்களை கூறி கடிதம் எழுதியும் எதுவித பலனும் கிடைக்காமல் வேலையை யே விடவேண்டிய நிர்பந்தத்திலிருப்பதாகவும் அழுதழுது அந்த ஆசிரியை முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதுமட்டுமல்ல, இவ்விடத்தை கையாளும் ஒரு எழுதுவினைஞர் தன்னிடம் ஐம்பதாயிரம் ரூபா தருவதாக இருந்தால் நகரப்பகுதிக்கு உடனடியாக இடமாற்றத்துக்கு ஒழுங்கு செய்யலாமெனவும் கூறியதை அந்த ஆசிரியை மிக மனவேதனையுடன் சொல்லியது சோமரை வெகுண்டெழவும் வைத்தது.

அந்த ஆசிரியை தன்முன் நிற்கும் பொழுதே சம்பந்தப்பட்ட எழுதுவினைஞரை அவர் வரழைத்தார். உடனடியாக ஆசிரியைக்கு உரிய தனிநபர் கோவையை கொண்டு வரச் சொல்லி அதை நிர்வாக

உத்தியோகத்தரின் அனுமதியோடு மேலதிகாரிக்கு தானே கொண்டுசென்று உடனடியான இடமாற்றத்துக்கு வழி செய்தது அவரது உயரிய பண்புக்கு ஒரு சான்று.

“உந்த மனிசனெல்லாம் பிழைக்கத் தெரியாதவங்கள். நேர்மை கீர்மை, எண்டு பேசி பேசி, உழைக்கிற எங்களையும் கெடுக்கிறாங்கள். நாப்டுலை இல்லாத புதினமே காசவாங்கிறது. எந்த இடத்திலை காசில்லாமல் எதையும் செய்யுறாங்கள். சோமர் சீற்றிலை இருக்கிறவரை எங்கடைபாடு அதோகத்தான். எடுக்கிற சம்பளத்தோடை சீவிக்க வேண்டியதுதான்”

இப்படியான அவர் பற்றிய விமர்சனங்களுக்கு மத்தியில் சோமர் நேர்மையாக பணிசெய்து ஓய்வு பெற்றது மட்டுமல்ல, தனது சென்றகால அப்பமுக்கற்ற சேவையை எண்ணி இன்றுவரை மனிசன் சந்தோஷமாகவே சீவித்து வருகிறார்.

மனைவி யோகாவிடம் அவர் பலமுறை அவளது பண ஆசையை கைவிடும்படி கூறியும், முடிவில் குடும்பத்துக்குள் சண்டை மூண்டதன்றி ஏதும் மாற்றத்தையும் அவரால் காணமுடியவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் மனைவியின் விடயங்களிலிருந்து ஒதுங்கியே சோமண்ணை, பத்திரிகை, சிற்றிதழ்கள், சிறுகதை, நாவல்கள் என படித்து தனது காலத்தை கழித்து வருகிறார். ஓய்வு நேரங்களில் சுற்றாடலிலுள்ள பிள்ளைகளை கூப்பிட்டு இலவசமாக தமிழ், கணக்குப் பாடங்களை சொல்லி மனஆறுதல் கொள்கிறார். ஆனால் மனைவி யோகாவோ “ஏன்பா உங்களுக்கு வேறை வேலையில்லையே, சும்மா பாடஞ்சொல்லி குடுக்கிறியள். அஞ்சைப் பத்தை மாதம் வாங்கினால் என்ன. உங்கை வாத்திமாரைப் பாருங்கோ என்னமா உழைக்கிறாங்களெண்டு. ஏன் உங்கடை அண்ணற்றை மருமகன் உழைக்கிற உழைப்பு ஒரு பாக்குத்தராலும் முடியாது. காலமை ஏழுமணிக்குபோய் இரண்டுமணிக்கு பள்ளியிலை படிப்பிச்சிட்டு வர்ரகையோடை வதவதவெண்டு சாப்பிட்டு ரியூசன் கிளாகக்கு ஓடிடுவான். மணித்தியாலத்துக்கு அவனுக்கு கணக்குப் படிப்பிக்க எவ்வளவு தெரியுமே ஆயிரம் ரூபா. குறைஞ்சது ஒரு நாளைக்கு மூண்டு நாலு வீட்டுக்கு கணக்குப்படிப்பிக்கப் போவான்.

போய்பாருங்கோ அவன்ரை வீட்டை மாளிகைபோல இருக்குது. அவன்ரை பிள்ளையள் சர்வதேசப் பாடசாலையிலை படிக்குதுகளாம், அதுவும் இங்கிலீசிலை” சோமருக்கு சிரிப்புத்தான் வரும். தனது பிள்ளைகளை போர்க்காலத்திலை தான் படிப்பிக்கப்பட்டபாடு. தூன்பட்ட கஷ்டத்தை

அவர் உணரும் வேளை, அவரது மனைவி யோகா முன்பு தான்பட்ட கஷ்டங்களை மறந்து பணக்காரத்தனமாய் கதைப்பது அவருக்கு உள்வூர வேதனையாக இருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. யோகம் மாமிக்கு வெள்ளிக்கிழமை, விரதநாளென்றால் போதும். அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொள்வாள்

சோமர் நித்திரையாலை எழும்ப முன்னமேயே முன் முற்றம், பின் முற்றம் எல்லாம் கூட்டி துப்பரவாக்கி, சேர்த்த மாவிலைச் சருகுகளை பெரிய கடகத்திலை அள்ளிக் கொண்டுபோய் குப்பை கொட்டுறதற்கென்று பெரிதாக தென்னை ஓலையாலை அடைத்த அடைப்பிற்குள் கொட்டிவிடுவாள். அவர்களது வீட்டுமுற்றம் மிக விசாலமானது. பெரிய மாமரங்கள் நூலைந்து கிளைபரப்பி, நிழல்பரப்பியபடி நிற்கும்.

முன்பெல்லாம் கறுத்தைக் கொழுப்பான், செம்பாட்டான், அம்பலவி, என்று காய்த்துக் கொட்டிய அந்த மரங்கள் இப்போ குப்பை மாத்திரம் கொட்டி வருகின்றன. போர்க்காலத்திலை ஏற்பட்ட நச்சவாடைகளின் தாக்கங்கள் அந்த மரங்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

கிளிகள், குருவிகள், காகங்கள், அணில்கள் எனப்பல உயிர்களுக்கு இலவச உணவுகளை இனிக்க இனிக்கப் பரிமாறி இன்ப சுகம் கண்ட கனிமரங்கள் இன்று எல்லாம் கனவாய் போனதாக இலைகளை அன்றாடம் உதிர்த்து ஏங்கி நிற்கின்றன. ஆமாம் அவை உதிர்த்த அந்தச் சருகுகளை ஒன்று கூட்டி சேர்த்து வைத்து அதையும் விற்றுக்காசாக்கும் வித்தையை இப்பொழுதும் யோகம் மாமி கைவிடவில்லை.

யோகம் மாமிக்கு விரதங்களென்றால் அத்துப்படி. ஆனித்திங்கள், ஆடிச்செவ்வாய், ஆவணி ஞாயிறு, புரட்டாதிச்சனி, இவற்றிற்கு மேலாக கந்தசஷ்டி, இருபத்தியொருநாள் காப்புவிரதம், பிள்ளையார் கதை, பிரதோஷம் என்று அவள் இருக்காத விரதங்களோ கிடையாது. பாவம் சோமண்ணை, விரத நாளிலை அவரும் பட்டினிதான்.

அன்றும் யோகம் மாமி வேலைகளை முடித்து, முழுகி எழுந்து ஒரு குட்டி அம்மனைப்போல் சேலைகட்டி, நீறிட்டு, பொட்டிட்டு, பூ வைத்து கோயிலுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

காளிகோயிலில் காலைப் பூசை முடியும்வரை நின்ற தெய்வ அருள் வேண்டிக்கும்பிட்டு விட்டு வெளியே புறப்பட காலை பத்துமணி வெய்யில் அவளை வாட்டி எடுத்தது. கோயிலுக்குக் கிட்டவாக இருக்கும் கலா வீட்டுக்குப் போன யோகம் மாமியை, கலா வீட்டின்

விறாந்தையில் போட்டிருந்த கதிரையில் இருக்கும்படி கூறினாள்.

“என்னை புள்ளை பெய்யில் பத்து மணிக்குள்ளையே இப்பிடி யெண்டால் மத்தியானமானா எப்பிடி இருக்கும் புள்ளை.” யோகம் மாமியின் நெற்றியாலை வியர்வை கொட்ட, தனது முந்தானையாலை அதை துடைத்தபடி பிரலாபித்தாள்.

“மாமி, ஏன் மாமி குடையை கொண்டு போயிருக்கலாமே.” கலா.

“போடி புள்ளை, உந்தக் கோயில் குளங்களுக்கு குடை, செருப்போடை போக ஏலுமே. பக்குவமா எங்கை வைச்சாலும் கள்ளக்கூட்ட மொண்டு இதுக்கெண்டு மினக்கெட்டு காத்திருக்கு. கடவுளின்ரை சந்திதானத் திலையும் களவெடுக்கிற சனியளை ஆண்டவன் தண்டிக்காமலே விடுவார். எத்தினை குடையள், செருப்புக்களை தொலைச்ச எனக்கல்லோ அந்த அருமை தெரியும்” யோகம் மாமியின் குடைப்பிரசங்கத்தை இடையில் நிறுத்திய கலா, “மாமி இருங்கோ வாறன். களைச்சப் போனியள். தேத்தண்ணி கொண்டுவாறன்” “ஓம்பிள்ளை நீ போய் தேத்தண்ணி கொண்டு வா பிள்ளை” உள்ளேபோன கலா கொண்டு வந்த தேத்தண்ணியை வாங்கிக் குடித்த யோகம் மாமி “அதுசரி புள்ளை இண்டைக்கு என்ன திகதி தெரியுமே? “ஓம் மாமி, எனக்குத் தெரியாமல். மாதம் முதலாந்திகதிதானே” “அப்ப பிறகென்ன உனக்கு தெரிஞ்சா சரிதான். வட்டிக்காக முழுசா வைச்சிருக்கிறாயோ.. இல்லை”. யோகம் மாமி கதையை இழுத்தபடி நிறுத்த, “மாமி, இந்தமாதம் உங்கடை வட்டிக்காசிலை கொஞ்சம் குறையுது மாமி, கோவிக்கிறீங்களோ தெரியாது” கலா தணிந்த குரலில் யோகம் மாமியைப் பார்த்துக் கேட்டாள். “என்ன, கொஞ்சம் குறையுதோ, கொஞ்சமெண்டால்” “உங்களுக்கு பதினையாயிரம் மொத்தமா தரவேணும். பத்தாயிரம் மாத்திரந்தான் இருக்கு அவரும் ஏதோ கந்தோரிலை ஆரிட்டையோ கடன் வாங்கினவராம். அதுதான் மாமி. அதை அவர் குடுத்தினை உங்கடை வட்டியை முழுசாதர ஏலாமலிருக்கு மாமி”

“என்ன பிள்ளை, போற வீடெல்லாம் இப்பிடி ஐஞ்சை பத்தை பிடிச்சா நானென்ன செய்யிறது. இதுகளை வைச்சத்தானே எங்கடை சீவியம்” “கோவிக்காதேங்கோ மாமி, இதில் பத்தாயிரமிருக்கு அடுத்த கிழமையளவிலை ஐயாயிரத்தை தரப்பாக்கிறன். அதுசரி மாமி கோயிலுக்குப் போனனிங்கள் மரக்கறி எதுவும் வாங்கலையே”

“இல்லைபுள்ளை, இந்த வெய்யிலிலை அலையேலுமே, உன்னட்டை ஏதும் மரக்கறி இருந்தா ஒண்டு ரெண்டு தாறியே” சந்தப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டாள் யோகம்மாமி.

ஆனாலும், யோகம் மாமியை சமாளிக்க வகைகிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் கலா உடனடியாக குசினிக்குள் நுழைந்து ஒரு பொலித்தீன் பை நிறைய மரக்கறி சிலவற்றைப்போட்டு வந்து “மாமி, உங்களுக்கு பாவக்காய் பிடிக்குமெல்லே அதிலை ஒண்டிரண்டும், கத்தரிக்காய், வெண்டிக்காய் எல்லாம் இதுக்குள்ளை இருக்குமாமி. பச்சைமிளகாய், தேசிக்காயும் வைச்சிருக்கிறீன் மாமி” என்றாள் கலா. கலா கொண்டுவந்த மரக்கறிப் பையைக்கண்ட மாமிக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. ஒண்டிரண்டு நாளைய மரக்கறிப்பாட்டுக்கு பஞ்சமில்லையென அவளது மனஞ்சொன்னது.

“மாமி கருவேப்பிலை வேணுமே” என்றாள் கலா. “வேணுமேயோ, என்றை மனிசனுக்கு கருவேப்பிலைச் சம்பலெண்டா காணும். வேறைய கறி தேவையில்லை. அதோடையே ஒண்ணிரண்டு வட்டில் சோறையே திண்டு போடும். ஆனாப்பிள்ளை நான் அடிக்கடி அந்தச்சம்பல் அரைக்கிறதில்லை” என்றாள் யோகம்மா.

“ஏன்மாமி கருவேப்பிலை இல்லையே?” கலா. “இல்லைப்பிள்ளை உப்பிடி இரண்டு மூண்டு வட்டில் சோறு சாப்பிட இந்தக்காலத்திலை ஏலுமே” அரிசி விக்கிறவிலைக்கு”

“உண்மைதான் மாமி, காசின்ரை அருமை உங்களுக்குத்தான் தெரியும், மாமாவுக்குத் தெரியுமே” கலாவுக்கு எப்படியும் யோகம் மாமிக்கு ஐஸ் வைத்து வீட்டிலை இருந்து கழட்டினால் போதுமென்ற நிலை.

“இந்தாங்கோ மாமி கருவேப்பிலை நிறைய இருக்கு, கொண்டுபோய் வைச்சப்பாவிடங்கோ” கலா கொண்டு வந்த கறிவேப்பிலை யோகம்மாமியின் மனதில் சந்தோஷ வாடையை இரட்டிப்பாக்கியது. “அடி புள்ளை உவள் ரஞ்சியிட்டை ஒருக்கா போட்டு வருவம் வாறியே” யோகம்மாமி.

“அதுக்கென்ன மாமி போவம் வாங்கோ” கலா சொன்னவுடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்த யோகம்மாமி, ரஞ்சிவீட்டிலை வட்டிக்காசோடை ஏதாவது மரக்கறியள் பறிக்கவேணுமெண்ட யோசனையுடன் புறப்பட்டாள்

வட்டிப்பணத்தை கொடுக்க சற்று தாமதமானாலும், மாமிக்கு அரிசி, மரக்கறி எண்டு குடுத்துக்கொண்டிருந்தால் சமாளிக்கலாமென்பது யோகம் மாமியிடம் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும் அத்தனைபேருக்கும் புரிந்த மந்திரம்.

ரஞ்சி வீட்டுக்கு கலாவோடு போன யோகம் மாமி “உவள் ரஞ்சி உண்ணப்போல இல்லைப்பிள்ளை. வட்டியைக் கொடுக்கிறதிலை ஒழுங்கில்லை. ஆரும் அஞ்சு வீதத்துக்கு இந்த நாளையிலை வட்டிக்கு குடுக்கிறாங்களே. ஊரிலை இப்ப பத்து வீதமும் போகுதடி பிள்ளை.

இது தெரியாம ஒரு வருஷமா என்னட்டை வாங்கின ஐஞ்சலச்சத்தை ஏமாத்தி வாறாள். அதோடை ஆறுமாச வட்டியும் தரேல்லை. இந்த மாதம் வட்டியோடை முதலையும் தர்ரதா சத்தியம் வைச்சவள். பாப்பம் இனியும் ஏதாச்சும் சாட்டுப்போக்கு சொல்லட்டும் சீலையை உரிபிறுமாதிரி நாலுகேள்வி கேக்காம விடமாட்டன். அதுக்குப்பிறகு யோகம் மாமி ஆரெண்டு அவளுக்குத் தெரியும்” யோகம் மாமியின் கோபத்தை ரசித்த கலா கொடுப்புக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள். ஏனெனில் ரஞ்சிக்கு காச வாங்கத்தெரியுமே தவிர கொடுத்தறியாளென்பது கலாவின் அபிப்பிராயம்.

ரஞ்சியின் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்த யோகமாமி “அடி கலா உவளைக் கூப்பிடு பிள்ளை” “மாமி வெளிக்கதவு பெரிய ஆமைப்பூட்டுப் போட்டு பூட்டியிருக்கு” “கலா, என்னடி புள்ளை கதவு பூட்டியிருக்கோ. இண்டைக்கு நான் வருவெண்டு அந்தத் தேவடியாள் எங்கையோ போட்டாள் போலை. அடுத்த வீட்டை ஒருக்க விசாரி புள்ளை” என்றாள் மாமி. கலா அடுத்த வீட்டை விசாரித்த போது ஒரு நடுத்தர வயதும்பெண் வந்து “ரஞ்சி அக்கா புள்ளையளோடை கொழும்புக்குப் போட்டா. அவவின்ரை மனிசன் கோலெடுத்தவராம், உடனை கனடாவுக்குப் போக ஆயத்தமா வரச்சொல்லி, அகுதான் அவ புள்ளையளையும் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போட்டா. வீட்டையும் பதினைஞ்சு லச்சத்துக்கு வித்துப் போட்டுப் போனதாலை இனி வருவாவோ தெரியாது” என்றாள் அடுத்த வீட்டுப்பெண்.

“என்ன கோதாரி போனவள் வீட்டையும் வித்திட்டே தொலைஞ்சு போட்டாள்” யோகம் மாமியின் அடங்காத கோபம் வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டது.

“என்றை மனிசன் வழிக்கு வழி சொன்னவர் உந்த வேலையெல்லாம் வேண்டாமெண்டு. கெடுமதி சொல்லுக் கேளாது. இப்பபார் அந்தத் துலைவாள் ஐஞ்சலச்சத்தைக் கொண்டு துலைஞ்சு போட்டாள். ஐயோ என்றை மனிசன் கேள்விப்பட்டால் என்ன சொல்லப் போறாரோ கலா நான் அந்தாளுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லப்போறேனோ. நான் என்ன மறுமொழி சொல்லப்போறேனோ. ஐயோ கலா கலா”. எனத் தலையிலே அடித்துக்கத்திய யோகம் மாமி தனது சுயநினைவை இழந்து வீதியிலே சரிந்து விழுந்து விட்டாள்.

யோகம் மாமியின் நிலை அறிந்த கலா உடனடியாக அவ்வழியாக போய்க் கொண்டிருந்த ஓட்டோ ஒன்றை வழிமறித்து அதன் சாரதியின்

துணையுடன் யோகம் மாமியை ஓட்டோவினுள்ளே ஏற்றி வைத்திய சாலையை நோக்கி விரைந்தாள்.

ஓட்டோ வைத்திய சாலைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே, மாமியின் கணவருக்கு உடனடியாக தனது கைத்தொலைபேசி மூலம் நடந்த விபரங்களைக்கூறி அவரை வைத்தியசாலைக்கு வருமாறு அறிவித்து விட்டாள்.

வைத்திய சாலையில் யோகம் மாமியை அனுமதித்து விட்டு வெளியே வந்த கலா சோமருக்காக காவலிருந்தாள். அவரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர, கலா அவசர அவசரமாக அவரை யோகம் மாமியை அனுமதித்திருந்த வோட்டுக்கு கூட்டிச் சென்றாள்.

அங்கே யோகம் மாமிக்கு சேலைன் பாய்ச்சப்பட்டு, அவள் சுயநினைவிழந்து கிடந்த நிலையை பார்த்தது சோமரின் கண்களில் கண்ணீர் அரும்ப, மனைவியையே வைத்தகண் வாங்காது ஏக்கதுடன் பார்த்தவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்தின் பின் மெல்ல மெல்ல இமைகளை திறந்த யோகம்மாமி, தான் வைத்திய சாலைக் கட்டிலில் சேலைன் ஏத்தியபடி கிடப்பதை உணர்ந்தாள். பக்கத்தில் கணவர் கண் கலங்கி நிற்பதைக்கண்டு மன வேதனை அடைந்தாள்.

சில நாட்களின் பின் பூரண சுகமான யோகம் மாமியை சோமர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஆனால் தனது மனைவி முன்புபோல கலகலப்பின்றி சோர்வாகவும், மிகவும் யோசனையுடனும், சரியாக உணவு உட்கொள்ளாமல் இருப்பதையும் பார்த்த சோமருக்கு அவளையிட்டு மிகவும் மனக்கவலையுடன் ஒரு வித பயமும் ஏற்பட்டது.

“இஞ்சேரும் எதுக்கும் யோசியாதையும், காசு போனால் பரவாயில்லை தேடிக்கொள்ளலாம். ஆனால் யோசித்து ஏதாவது கடுமையான சுகவீனம் வந்து சேர்ந்தால் உயிருக்கு ஆபத்தாயும் போகும். உயிர் போனா திரும்பாது என்பதை யோசிச்சு அமைதியா இரும். ரஞ்சியின்றை குடும்பத்தை எனக்குத்தெரியும். அவளின்றை தாய், தகப்பன் மிச்சம் நேர்மையானதுகள். ரஞ்சி சிலவேளை கையிலை காசில்லாத தாலை இப்பிடி நடந்திட்டாள் போலத்தெரியுது. எதுக்கும் மனது தைரியத்தை இழக்காமல் கலகலப்பா இரும்” என மனைவியை சோமர் தேற்றினார்.

கணவனின் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கேட்ட யோகம்மாயிக்கு உள்ளத்திலை பால் வார்த்தது போல இருந்தது. “மற்ற ஆம்பிளையெண்டால் இப்பிடியெல்லாம் பறிகுடுத்து நிண்டா மனிசிமாரை சும்மாவே விடுவாங்கள், நாயாப் பேயா திட்டி நடுத்தெருவிலை விட்டிருப்பாங்கள். என்னவோ காளியாச்சியின்றை கருணைதான் நல்லதொரு புருஷன் எனக்கு கிடைத்தது” என தனது மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்ட யோகம் மாமி,

“இஞ்சேருங்கோ, நீங்கள் இவ்வளவு ஆறுதல் சொன்ன பிறகும் இனியேன் நான் யோசிக்கப்போறன். ஆனா இனி ரஞ்சி காச தருவாளெண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கமாட்டன். போனகாச துலைஞ்சு போகட்டும். அப்பிடி அவள் தந்தாலும் இனி ஆருக்கும் வட்டிக்கு குடுக்கிறதெண்ட கதைபேச்சுக்கு இடமில்லையப்பா. வட்டியை வாங்கி வாங்கி பாவ மூட்டையை மேலும் மேலும் என்னாலை சுமக்கேலாது. நீங்கள் இருந்து பாருங்கோவன் இந்த யோகம் சொன்னாச் சொன்னதுதான். அப்பிடி ஆரும் அவசரத்தக்கு காச கேட்டாலும் நம்பிக்கையிலை குடுத்து உதவி செய்யிறதேயொழிய ஒரு சதம். ஒரு சல்லிக்காசும் வட்டி வாங்கமாட்டாள் இந்த யோகம்” எனமிக உருக்கமாக தனது கணவரிடம் ஒப்புவித்த யோகம்மாமி தனது கண்களில் துழம்பும் கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள். மனைவியின் இந்த திடீர் மாற்றத்தை அறிந்த சோமருக்கு தான் உண்மையில் பூமியிலா அல்லது வானத்திலேயா பறக்கிறேன் என்ற ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. மனைவி இப்படி தலை கீழாக மாற அதிர்ச்சி வைத்தியம் அளித்த ரஞ்சியை அவர் மனதார வாழ்த்தி தன்னை மறந்த நிலையிலிருந்தார் அவர்.

திடீரென தொலைபேசி மணியின் அலறல் கேட்டு சுயநினைவுக்கு மீண்ட சோமர் ஓடோடிப்போய் அதனை எடுத்து காதில் வைத்து “ஹலோ யார் பேசிறது?” “அங்கிள் நான் தான் ரஞ்சி, கனடாவிலையிருந்து பேசிறன்”

“ஆர் ரஞ்சியோ?”

“ஓம் அங்கிள் யோகம் மாமி நிக்கிறாவோ?”

“ஓம் பிள்ளை நிக்கிறா”. கதைக்கப்போறீரே... இஞ்சேரும் கனடாவிலையிருந்து ரஞ்சியாம், வந்து கதையும்”

“அவளுக்கு என்னக்கும் இனியென்ன கதையிருக்கு. ஐஞ்சுலட்சத்தை அடிச்சுக்கொண்டு போனவள் என்னத்துக்காம் கதைக்கப்போறாள். என்னாலை கதைக்கேலாதெண்டு சொல்லுங்கோ”

“சும்மா விசர் கதை கதையாதையும். மினக்கெட்டு அந்தப்பிள்ளை கனடாவிலை இருந்து கதைக்குது இந்தாரும் பிடியும்.” எனக் கூறிய சோமர் தொலையோசியை யோகத்திடம் கைமாற்றினார்.

“யார், ரஞ்சியே, நீ இப்பிடிச் செய்வாயெண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கேல்லை. எல்லாரும் சொன்னவை உன்னட்டை குடுத்த காக ஆத்திலை குளத்திலை போட்ட மாதிரியெண்டு. அப்பிடிச்சொல்லியும் நான் செய்தது பிழைதான்”

“மாமி.. மாமி அவசரப்படாதேங்கோ நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ மாமி. காக இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டதாலைதான் மாமி மற்றவை என்னை கேவலமா கதைக்கிற நிலைக்கு கொண்டு போனது மாமி உண்மையிலை நான் அப்பிடி இல்லை மாமி. என்றை தாய் தகப்பன்ரை நல்ல பெயரை கெடுக்கக் கூடியதா ஒரு போது நடக்கமாட்டன் மாமி..”

“அதுசரி இப்ப அதுக்கு என்ன செய்யச்சொல்றா உன்ரை தாய் தகப்பனுக்காக ஐஞ்சலட்சத்தையும் கேக்க வேண்டாமெண்டே சொல்லுறா”

“ஐயோ மாமி உங்கடை காக ஐஞ்சலட்சமும் வட்டியும் சேர்த்து நாளைக்கு உங்களுக்கு அனுப்பிறதுதான் என்றை முதல் வேலை. உங்கடை பாங் கணக்கு இலக்கத்தை எனக்கு அங்கிளிட்டை சொல்லி எஸ்.எம்.எஸ் அனுப்பச் சொல்லுங்கோ “ரஞ்சி” உன்ரை கதையை என்ன என்னை நம்பவே சொல்லுறா உன்னைப்போல எத்தினை ரஞ்சிகளைப் பார்த்தவளடி இந்த யோகம்”

“மாமி அப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ நான் வழிபடுற காளி ஆச்சி சத்தியமா சொல்லுறன் நம்புங்கோ அப்பிடி நான் சொல்லறதை செய்யாட்டி என்னை அந்தக் காளியாச்சி விடமாட்டாள் மாமி, ஆச்சி சும்மா விடமாட்டாள்”. இவ்வளவு சத்தியம் செய்யிறவள் கட்டாயம் காக அனுப்புவாள் என்ற நம்பிக்கையில்

“சரி.. சரி... என்றை வங்கிக் கணக்கு இலக்கத்தை இப்பவே அவரிட்டைச் சொல்லி அனுப்பிறன் பிள்ளை. ஏதோ காளியாச்சிக்கு விசுவாசமா. சொன்னா சொன்னபடி நடந்து கொள். பிறகு எனக்கு கெட்ட கோவம் வரும்.”

“சரி மாமி அங்கிளுக்கு உடனை இலக்கத்தை அனுப்பச் சொல்லுங்கோ, கட்டாயம் வட்டியோடை ஐஞ்சலட்சம் இந்த ரஞ்சி அனுப்புவாளெண்டதை நம்புங்கோ மாமி”

என உறுதிப்படச் சொல்லி விட்டு ரஞ்சி தனது தொலைபேசி உரையாடலை நிறுத்திக்கொண்டாள்.

- - - - -

ரஞ்சியின் பணம் முழுவதாக கிடைக்கப்போகிறது என்ற வெகு சந்தோஷத்தில் யோகம் மாமிக்கு இரவு நித்திரையே வரவில்லை.

“அப்பாடி ஒரு பிரச்சனை முடிவுக்கு வந்தது” என்று ஆறுதல் கொண்டவராய் சோமர் சாப்பிட்டுவிட்டு படுக்கையில் போய் விழுந்தார்.

தூக்கத்தை தொலைத்தவளான யோகம் மாமிக்கு இந்த விசயத்தை எப்படியும் கலாவுக்கு சொல்லிவிட வேண்டுமென மனம் குறுகுறுத்ததால் தனது கைத்தொலைபேசியை எடுத்து கலாவின் இலக்கத்தை அழுத்தினாள்.

“ஹலோ, கலா நான் தான் பிள்ளை யோகம் மாமி பேசிறன்”

“ஆர் யோகம் மாமியோ என்ன இரவு பத்துமணியாச்சு என்ன மாமி அவசரமா கோல் எடுக்கிறீங்கள்”

“இல்லைப் பிள்ளை. உவள் ரஞ்சி இண்டைக்கு கோல் எடுத்தவள்”

“ரஞ்சி கோலெடுத்தவளோ? என்னவாம் மாமி. என்னோட அண்டைக்கு அவள் கதைக்கேக்கை அவளுக்குக் குடுத்த குடுவையிலை கோலெடுத்தவளாக்கும். “உன்னாலை யோகம்மாமி மயங்கி விழுந்து நாலு நாளை வாட்டில கிடந்து தப்பிப்பிழைச்சு வந்திருக்கிறா” என்று நல்ல பேச்சுக் குடுத்தனான் மாமி ரஞ்சிக்கு”

“அப்படியே பிள்ளை”. நீ குடுத்த குடுவையிலை”. நாளைக்கு ஐஞ்சலச்சமும் வட்டிக்காகும் சேத்து என்றை கணக்கிலை போடுறதெண்டு காளி ஆச்சி சத்திமாயெல்லே சொன்னவள்.

“அப்படியே மாமி அவள் சும்மா சொன்னால் நான் நம்பமாட்டன். காளி ஆச்சி யெண்டால் அவளுக்கு வலுத்தபயம். காளியாச்சியிலை அடிச்சு சத்தியம் பண்ணினபடியாலை நீங்கள் காசுக்கு இனிப் பயப்பிடத்தேவையில்லை மாமி. இனி கவலையில்லாமல் தூங்குங்கோ”

“ஓம் பிள்ளை எனக்கு பெரிய ஆறுதலாப் போச்சு. காளி ஆச்சிக்கு விரதமிருக்கிற என்னை அவ கைவிடமாட்டா”

“சரி மாமி. வர்ர காசை என்ன செய்யப்போறியள் ஆருக்கும் நம்பிக்கையான ஆக்களுக்கு குடுக்கலாமே”

“பொறுபிள்ளை மனிசன் நித்திரையோ எண்டு பார்த்திட்டு வாறன்.” எனச்சொல்லிய யோகம் மாமி சோமண்ணை துயிலும் படுக்கையறையை எட்டிப்பார்த்தாள். அவர் கடுமையான உறக்கத்தில் இருப்பது போலிருப்பதை கவனித்து விட்டு, “கலா..நீ கேட்டாப் பிறகுதான் யோசிக்கிறன். ரஞ்சியின்ரை காசு வட்டியும் முதலுமா ஆறு லட்சம் வருமடிபிள்ளை. பாங்கிலை பெரிய வட்டியே தரப்போறாங்கள். ஆரும் நம்பிக்கையான ஆக்கள் இருக்கினமே?”

“மனோ ரீச்சரை உங்களுக்கு தெரியுமல்லே. அவ தன்ரை மகனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப காசுக்கு ஓடித்திரியிறா”

“அப்ப கையோடை அவவிட்டை கேட்டுச் சொல்லு... ஆனா இனி ஐஞ்சு வீதத்துக்கு குடுக்கேலாது கலா...எட்டு வீதத்துக்கு சம்மதமெண்டா கேட்டுப்பார். ஆனாப் பிள்ளை கலா, உதுகளை அங்கிளிட்டை அது தான் என்றை மனிசனிட்டை சொல்லிப்போடதை. பிறகு இருந்த பாடு தான், அந்த மனிசனுக்கு காசின்ரை அருமை தெரிஞ்சாத் தானே. எவனெவனோ வெள்ளை வேட்டி சால்வை போட்டபடி ஊருலகை சுருட்டி நசிக்கிடாம பையிலை போடுறான். இந்த மனிசன் நேர்மை, உண்மை, பாவம் புண்ணியமெண்டு பிரசங்கம் செய்யுது. விசர் மனிசன். சரி...நாளைக்கு வாவன் நேரிலை கதைப்பம்” எனக்கூறிவிட்டு கலாவுடனான தனது தொலைபேசி உரையாடலை நிறுத்திக் கொண்டாள் யோகம் மாமி.

மனைவி கதைத்தவை அனைத்தையும் உறங்குவதுபோல கிடந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சோமர், “உண்மை, நேர்மையா நடக்க நினைக்கிறவனை பயித்தியக் காரணா நோக்கும் “கரன்சி உலக பார்வையை” எண்ணி தனக்குள் சிரித்தபடி உறக்கத்தை தழுவிக் கொண்டார்.

.

- தாயகம்.

10

அடைய முடியாத அழைப்பு

10திய உணவுக்காக அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும் மாதவன், நேரடியாகவே குளியலறைக்குச் சென்று கை, கால் முகங்கழவி விட்டே சாப்பாட்டு மேசைக்கு வருவான்.

ஆனால் அன்றைய தினம் வழக்கத்துக்கு மாறாக, மதிய உணவுக்காக வந்த அவன், எங்கேயும் செல்லாமல் நேரே படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்து கதவை மூடிக் கொண்டு படுக்கையில் குப்புற தொப்பென விழுந்து படுத்துக் கொண்டான்.

சமையல் வேலைகளை முடித்து, பிள்ளைகளை குளிக்கவாத்து, உடுப்பு துணிமணிகளை அலம்பிப்போட்டு, தானும் குளித்து அலங்கரித்துக் கொண்டுவந்த மாதவனின் மனைவி மஞ்சு, தனது கணவனுக்காக மேசையில் சாப்பாட்டை போட்டு வைத்துவிட்டு, பிள்ளைகளுக்கு உணவை ஊட்டியபடி அவனுக்காக அவள் காத்திருந்தாள்.

வெகு நேரமாயும் மாதவன் வருவதை காணாத மஞ்சு, எங்கும் தேடிவிட்டு இறுதியில் மூடிக்கிடந்த படுக்கையைறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்வையை செலுத்தினாள். அங்கே படுக்கையில் குப்புறப் படுத்திருந்தான் மாதவன்.

“என்ன நடந்தது, ஏதாவது சுகவீனமோ” என மனதுக்குள்

கேள்வியை கேட்டபடி மஞ்ச “என்னப்பா சாப்பிட வந்தநீங்கள் ஏன் படுக்கையிலை விழுந்து குப்புறக்கிடக்கிறியள் என்ன பிரச்சினை?” என அருகில் வந்து கணவனின் முதுகைத் தட்டி எழுப்பிய மனைவி மஞ்சவை, தனது தலையை சற்றுத் திரும்பியபடி பார்த்த அவன், எதுவுமே கதைக்காமல் மௌனம் சாதித்தான்.

“என்னப்பா நான் கேக்கிறன் உம்மெண்டு பிடிச்சுக்கொண்டிருக்கிறியள் என்ன முகமெல்லாம் வாடிக் கிடக்குது... என்னப்பா நடந்தது உங்களுக்கு?”

“மஞ்ச... வாற மாதத்திலையிருந்து எனக்கு இடமாற்றமெல்லே திடீரென்று வந்திருக்கு.... அதுதான்”

இடமாற்றமோ எங்கையாம்...” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் மஞ்ச “தம்பிலுவினுக்கு” என குரலை தணித்து பதில் சொன்னான் மாதவன்

“என்னப்பா மட்டக்களப்புக்கங்காலை வெகுதூரம் தம்பிலுவில் அங்கையே” “ஓமப்பா.....”

“நீங்கள் அங்கை போனா நான் இந்த ரெண்டு பிள்ளையளையும் வைச்சுக்கொண்டு தனிய இருக்கேலுமே. இங்கை கிட்டவா வீடுகளுமில்லை... இரவிலை பயம்வேறே”

“அதுதானப்பா.....உம்மையும் பிள்ளையளையும் நினைச்சாத்தான்... என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியல்லை”

“அதுசரி முதல்லை சாப்பிட வாங்கோ. சாப்பிட்டிட்டு என்ன செய்யிறதெண்டு முடிவெடுப்பம்.....” ஒரு மாதிரி கணவனைத் தேற்றி சாப்பிட அழைத்துச் சென்றாள் மஞ்ச.

மஞ்சவின் தந்தையும், மாதவனின் தந்தையும் வவுனியாவில் ஒரே கம்பனியில் ஒன்றாக வேலை பார்த்து வந்தார்கள். இருவரது குடும்பமும் ஒரே வீதியில் அருகருகே வசித்து வந்ததால், அவர்களுக்குள் ஒருவகை நெருக்கமான உறவு குடிக்கொண்டுவிட்டது.

பரஸ்பரம் இரு குடும்பங்களும் உறவாடிவந்ததால் மாதவன் அடிக்கடி மஞ்சவின் வீட்டுக்குச் சென்று வருவான். மஞ்ச அவர்களது குடும்பத்தில் மூத்தவள். மாதவனோ தந்தைக்கு ஒரே மகன்.

மஞ்சவின் தந்தை ஒரு நாள் வேலைக்கு சைக்கிளில் சென்ற தருணத்தில், திடீரென ஏற்பட்ட விமானக்குண்டு வீச்சில் அகப்பட்டு ஒரு காலை இழக்க நேரிட்டு விட்டது. அதன்பின் அவரால் வேலைக்கு ஒழுங்காகச் செல்ல முடியாது போய்விட்டது. இடையிலே, தகப்பனார் வேலையை

இழந்த காரணத்தால், மஞ்சவம், அவளது சகோதரங்களும் இனியில்லையென்ற வறுமை நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு விட்டனர்.

ஓ.எல் படித்துக்கொண்டிருந்த மஞ்ச தனது படிப்பைத் தொடரமுடியாது போக, தாயார் தனது நான்கு பிள்ளைகளையும் காப்பாற்ற பெரிதும் துன்பத்தை அனுபவிக்க நேரிட்டது. காலை இழந்த மஞ்சவின் தகப்பன் தனது இயல்புக்கேற்றவாறு வீட்டுடன் ஒரு கடையைப் போட்டதால், அவர்களது குடும்பம் மூன்று வேளையில்லாவிட்டாலும் ஒரு வேளையாவது கஞ்சியைக் குடித்து பசியை ஆற்றி வந்தது.

அந்த வறுமை நிலையிலும் மஞ்ச, செவ்வந்திப் பூப்போன்ற நிறமும், சிந்தும் பெளர்ணமி நிலவு முகமும் கொண்டவளாய், ஒரு புள்ளி மான் போல துள்ளி துள்ளி வலம் வந்தாள். பருவ எழில் கொஞ்சும் பதுமையாக மஞ்சவைக் கண்ட மாதவனுக்கோ அவளையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனவும் மனம் அவாவி யது.

தனது ஆசையை நாசூக்காக தனது தந்தைக்கு தெரிவித்த மாதவனைப் பார்த்து “தம்பி ...மஞ்ச நல்ல பிள்ளை தான், அவளின்ரை தகப்பனுக்கும் இடையிலை நடந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையாலை, அவங்கடை குடும்பமே வறுமையிலை விழுந்து உருக்குலைஞ்சு போச்சு. நீ...மஞ்சவைக் கட்டினால் அந்தக் குடும்பத்துக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனால்...” “என்னப்பா எல்லாத்தையும் சொல்லிப்போட்டு ஏன் யோசிக்கிறியள்?”

“இல்லை தம்பி, கஷ்டப்படுகிற குடும்பத்துக்கைபோற நீ உன்ரை சம்பாத்தியத்திலை, சொந்தக் காலிலை நிண்டு மரியாதையா குடும்பம் நடத்த வேணும் அந்தக் குடும்பத்திலை நீ சீதனபாதனம் எதையும் எதிர்பாக்கேலாது”

“உண்மைதானப்பா, நான் கிட்டடியிலை எழுதின தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர் பரீட்சையிலை நல்லா செய்திருக்கிறன். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு அந்த வேலை கிடைக்குமெண்டு”.

“நீ சொல்லுறது சரி தம்பி. நல்ல மாக்ஸ் வாங்கிறவனே வேலைக்கு எடுபடுறான்? காலைக்கையைப் பிடிச்சு, காசுப்பணத்தைக் குடுத்து பின்கதவாலை போறவங்களுக்குத்தான் இப்ப காலம் மகன்”

“இல்லையப்பா, அப்படியும் நடக்குது தான். இல்லையெண்டு சொல்லேல்லை. ஆனால், திறமையான சிலபேருக்கும் இடம் கிடைக்கத்தான் செய்யுது”

ஏதோ மகன் உன்ரை நல்ல மனசுக்கு, மஞ்சவுக்கு அதிஷ்டம் இருந்தால் உனக்கு அந்த வேலை கிடைக்கும். நிச்சயம் உனக்கு வேலை

கிடைத்தால் பாவம் மஞ்சவுக்கு நீ வாழ்க்கை கொடுத்தால் என்றை நண்பனுக்கு நான் செய்த உபகாரமாயுமிருக்கும், அந்தக் குடும்பமும் வாழும் தம்பி”

என்று தனது மனக்கிடைக்கையை மகன் முன்னே வைத்தார் மாதவனின் தந்தை. அவன் நினைத்தது போல் அந்த வேலையும் அவனுக்குக் கிடைத்ததால், மனம் போல மஞ்சவை மணம் செய்து கொண்டு, தான் நியமணம் பெற்ற திருகோணமலை கட்டிடத் திணைக்களத்தில் ஒரு தொழில்நுட்பவியலாளராக பதவியும் ஏற்றுக்கொண்டான் மாதவன்.

மாதவன் பதவியேற்று ஏழு வருடங்கள் சென்றதன் பின்பே அந்த இடமாற்றம் வந்திருந்தது. மஞ்சவும் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு தாயாகிவிட்டாள் மூத்தவன் அனுஷனுக்கு ஐந்து வயதாகிவிட்டதால் அடுத்தவருடம் முதலாம் ஆண்டில் கல்வி பயில இந்துக் கல்லூரியில் பலவித போட்டிகளின் மத்தியில் இடம்கிடைத்திருந்தது. இரண்டாவது நாலு வயதாகும் மகள் அனோஜா. முன்பள்ளியில் அடுத்தவருடத்திலிருந்து செல்வதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தது.

தானிருக்கும் போதே பிள்ளைகளை சமாளிக்க முடியாது அல்லாடும் மனைவி மஞ்சவை எப்படி தனியே விட்டுவிட்டுச் செல்வது? ஒன்றுமாகப் புரியவில்லை அவனுக்கு. தன்னோடு அழைத்துச் செல்ல முடியாத நிலையில் பிள்ளைகளின் படிப்புக் குழம்பிவிடுமென்ற கவலை வேறு அவனை வாட்டியது.

“என்னப்பா, இப்படியே இருந்து கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தா என்ன செய்யிறது? சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்த மாதவனை சுயநினைவுக்கு திருப்பினாள் மஞ்சு.

நான் தம்பிலுவிலுக்கு போயேதான் ஆகவேணும். நீர் தான் சமாளிக்க ஏலாமல் தடுமாறப் போறீர். அதுக்கான வழியை நீர்தான் சொல்ல வேணும்” என்றான் மாதவன்.

“என்னப்பா என்றை தலையிலை போடுறீங்கள். குடும்பத் தலைவன் நீங்கள்தான் ஏதாவது முடிவை எடுங்கோ”

“ஆரும் வேலைகாரப்பிள்ளையை கேட்டுப்பார்ப்போமே மஞ்சு”

“வேலைகாரப் பிள்ளையோ, பத்தாயிரம் ரூபாயும் குடுத்து சாப்பாடு துணி மணி எல்லாம் குடுத்தும் ஒழுங்கா நிக்குங்களோ அதுகள். அதுகளை மேய்க்க என்னாலை ஏலாதப்பா.”

“எனக்கும் இருந்த ஒரு அப்பாவும் சிவ சிவா எண்டு போய்ச் சேந்திட்டார். உமக்கு அப்பா, அம்மா சகோதரங்களெண்டாவது இருக்கினம். எனக்கு அம்மாவும் இல்லை சகோதரங்களுமில்லை. ஆற்றை உதவியும் கிடையாது. உம்மடை அம்மாவுக்கு காலேலாத அப்பாவையும், படிக்கிற சகோதரங்களையும் விட்டிட்டு வர ஏலாது. இல்லையெண்டா மனிசி நான் கேட்டா வர மறுக்கமாட்டா. அது சரி மஞ்ச, உம்மடை மூத்த தம்பி ரமணன் ஏ.எல் எடுத்திட்டானே?”

“ஓமப்பா, அவன் கிட்டடியிலை தான் ஏ.எல் எடுத்தவன். இப்ப சும்மாதான் நிக்கிறான் வீட்டிலை”

“அப்ப அவனை கொஞ்ச நாளைக்கு இஞ்சை வந்து இருக்கச் சொல்லுவமே? அவனெண்டா உமக்கு உதவியாயுமிருக்கும். பிள்ளையளை பொறுப்போடு பள்ளியளுக்கு கொண்டே விடுவான்”

“நீங்கள் சொல்லுறது சரிதான் ஆனால்...”

“என்ன அதுவும் உமக்கு விருப்பமில்லையா”

“இல்லையப்பா... அவன் ஒரு சிடுமூஞ்சி தொட்டதுக்கும் பட்டதுக்கும் கோவம் வரும் அவனுக்கு”

“அப்படி நீர் அவனுக்கு கோவம் வராமல் பக்குவமா நடந்தாச் சரிதானே. உம்மடை பேச்சுக்களை வாங்கிக் கொண்டு நான் தான் ஒரு மடையன் சும்மா இருக்கிறெனெண்டா மற்றவையளிட்டை உம்மடை மந்திரமெல்லாம் பலிக்குமே?”

“அதுக்குள்ளை ஒரு பகிடி உங்களுக்கு. உங்கடை கந்தோர் குமரியளோடை பகிடிவிட்டு நக்கலடிக்கிறமாதிரி என்னோடை கதைச் சிங்களெண்டா... வேண்டிக் கட்டுவிங்கள்ஓ” மஞ்சவின் வார்த்தைகள் சற்றுச் சூடாக விழுந்தது மாதவன் மேல்.

“பாத்தியே பாத்தியே சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொன்னா எப்படி வெருட்டுறீர் என்னை போட்டு. உம்மடை குணம் உம்மடை தம்பிக்கும் கொஞ்சமாவது இருக்குந்தானே” எனச் சிரித்துபடி கூறினான் மாதவன். “சரி... சரி... கதையை விடுங்கோ அப்ப தம்பியை கேட்டுப்பார்க்கப் போறீங்களே... சனி ஞாயிறு லீவு நாளிலை வவுனியாவுக்கு போட்டு போன கையோட திரும்பி வாங்கோ.. இங்கை பிள்ளையளோடை தனிய என்னாலை மாரடிக் கேலாது... விளங்குதே?”

“அதுக்கேன் எரிஞ்ச விழுகிறீர் மஞ்ச? கொஞ்சம் உம்மடை கோவத்தை குறையும். எப்பபாத்தாலும் சுடுகுது மடியைப்பிடி எண்டுதான்

நிக்கிரீர் நீர். அப்ப நீரும் வாருமன் பிள்ளையனோடை ஒருக்கா போய் பாத்திட்டு ரமணனோடையும் கதைச்ச முடிவெடுத்திட்டு வருவம்” என்றான் மாதவன் மஞ்சவைப் பார்த்து.

ஆனால் மஞ்சுவோ முந்திய மஞ்சுவல்ல இப்போது. ஏழு வருடங்களுக்கு முன் அவளிமிருந்த கனிவான பேச்சுக்களும், மூத்தவர்களை மட்டுமல்ல, வறுமையால் வாடும் தனது உறவுகள், அயலவர்களை மதித்து அவர்களுடன் அன்பாகப் பழகும் அந்த மனப் பாங்கும் அவளை விட்டகன்று பலவருடங்களாகிவிட்டன.

மாதவனைக் கைபிடித்து திருகோணமலைக்கு வந்தவள், அவனுடன் ஒரு சிறிய வாடகைவீட்டிலேயே தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கியிருந்தாள். கணவன் நல்ல உத்தியோகத்தில் கைநிறைய சம்பளம் எடுப்பவன் என்ற கர்வம் அவளுக்குள் காலப் போக்கில் குடிகொண்டு விட்டது.

மாதவனுக்கு, அவனது சம்பளத்துக்கு மேலாலை உழைப்பு. கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம், விவசாய சங்கம், என்ற பொதுசன அமைப்புகளை தன்கையில் போட்டு, அவர்களது பெயரில் தானே முதலிட்டு அந்தச் சங்கங்களின் தலைவர் செயலாளர் தனாதிகாரிகளுக்கு உரிய கவனிப்புச் செய்து தனது வங்கிக் கணக்கை பெருப்பித்துக் கொண்டான்.

வாடகை வீட்டில், வசதிக்குறைவுடன் இருந்து, அதன் சொந்தக்காரியின் இரவு பகல் முணுமுணுப்புக்கள், நச்சரிப்புக்களைத் தாங்க தன்னால் முடியாதென்ற மனைவி மஞ்சுவின் கரைச்சல் தாங்காமல், விரைவில் உவ்மலையில் ஒரு காணியை வாங்கி, அதில் ஒரு குட்டி மாளிகை போல இரட்டைத்துட்டு வீட்டைக் கட்டிய மாதவன், தனது காரியாலய பணிப்பாளர் ஏனைய நண்பர்கள், ஒப்பந்தக்காரர்கள் எனக் பலரையும் அழைத்து வெகு ஆடம்பரமாக தனது புதுமனை புகு விழாவை கொண்டாடிப் பெருமை கொண்டான். புதுமனை புகு விழாவிற்கு மஞ்சுவின் வீட்டாரையும் அவர்கள் அழைத்திருந்தாலும், மஞ்சுவுக்கு, தனது அப்பா, அம்மா, சகோதரங்கள் அதற்கு வருவதன் மூலம், தனது குடும்பத்தவரின் ஏழ்மைநிலை தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடலாம் என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு எதுவித முக்கியத்துவங்களும் கொடுக்காது ஏனோ தானோ என நடந்து கொண்டான். இதையிட்டு அவர்களுக்கு பெரும் மனந்தாங்கள் ஏற்பட்டாலும், மஞ்சுவின் குடும்பத்துக்குள் தகராறை ஏற்படுத்த விரும்பாது மிக பெருந்தன்மையுடன் அவர்கள் எதனையும் கண்டும் காணாமல் விட்டுவிட்டு, புதுமனை புகுவிழா முடிந்தவுடன் வவுனியாவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டனர்.

குடிசை வீடும், குடிக்கவெறும் தேனீரும், படுக்க கிழிந்த பழம் பாயுமாய் என தனது தாய் வீட்டில் காலங்கழித்த மஞ்சவுக்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. கழுத்தில் பாசிமணி மாலையும், கைகளில் றப்பர் வலையல்களும், காதில் இமிற்றேசன் தோடுமாய் வலம் வந்த மஞ்சவின் கழுத்தில் இப்பொழுது காளி கோயில் தேரின் வடம் போல தங்கத் தாலிக்கொடியும் முத்துச் சங்கிலிகளும் டாலடித்தன.

கைகளில் நாலைந்து சோடி பவுண் வளையல்கள், காதில் வைரத் தோடு, மூக்கில் மதுரை மீனாட்சியை நினைவுறுத்தும் சிவப்புக் கல் மூக்குத்தி, சரசரக்கும் காஞ்சிபுரம் பட்டு என அணிந்து நடுஉச்சி பிறித்து வாரி முடித்த கொண்டையில், எவகிறீன் இலையுடன் சிவப்பு ரோஜாப்பூவையும் சரிவாகக் குத்தி, நெற்றியிலும், உச்சி வகிடின் முன்புறமும் குங்குமத்தை வைத்து கல்யாணம், காட்சி, கோயில் திருவிழாக்களுக்கு மஞ்ச புறப்பட்டு சென்றாளானால், தற்கால மெகா தொடர்களில் வரும் கதாநாயகி வில்லிகள் போல அப்படி அபாரமாக அவள் காட்சி தருவாள்.

இப்படியெல்லாம் தன்னை மறந்து மூழ்கித் திளைக்கும் மஞ்சவுக்கு இப்பொழுது தாய்வீடென்பது மிதிக்கக்கூடாத ஒருசேரியைப் போல ஆகிவிட்டதென்றால் அதிலேதும் வியப்பில்லை.

“அப்பா நானெண்டால் அங்கை வரேல்லை...நீங்கள் போறெண்டால் போங்கோ” அதற்கு அப்பால் அவள் தனது மனக்கிடைக்கைகளை சொல்லவிரும்பாதது அறிந்த மாதவன்,

“சரி உமக்கு வர விருப்பமில்லையென்றால் நான் போய் ரமணனை கூட்டிக்கொண்டு வாறன் சரிதானே” என்று சொல்லி, வவுனியாவுக்கு ஒரு லீவு நாளாய் பார்த்துப் புறப்பட்டான்.

அக்கா மஞ்சவின் அலட்சியப் போக்கை அறிந்திருந்தும், அத்தானின் சொல்லைத் தட்டமுடியாத ரமணன், தனது அக்காவை எதுவித சீதனமும் வாங்காது கைபிடித்து தமது குடும்பத்துக்கு ஆறுதலளித்த நன்றியை மறக்க முடியாத நிர்ப்பந்தத்தில் மறுப்பு ஏதும் தெரிவிக்காது, அத்தான் காரனுடன் திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மாதவன் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று ஆறுமாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. அக்காவின் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கும், முன்பள்ளிக்கும் கொண்டு போய் தினமும் விட்டுவிட்டு, மீண்டும் கூட்டிவருதல், கடைகண்ணிக்கு போய்வருதல், சந்தைக்குப் போய் அக்காவின் பிள்ளைகளுக்கு பிடித்தமான

மீன், மரக்கறிகளை வாங்கி வந்து அவற்றை வெட்டிக் கொடுத்து தனது அக்காவுக்கு மிகுந்த உதவியாக இருந்தான் ரமணன். அதுமட்டுமல்ல திருகோணமலை தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் பகுதிநேர சிவில் எஞ்சினியரிங் பாடநெறிக்கு விண்ணப்பித்து அதற்கான அனுமதியும் அவனுக்கு கிடைத்திருந்தது. சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தனது படிப்பையும் மேற்கொண்டு, வறுமை நிலையில் வாழும், தனது பெற்றோர், சகோதரங்களை நினைத்துக் கவனமாகப் படித்தும் வந்தான்.

“ரமணன் மாமா ... உங்களை ஆரோ தேடிவந்து கேற்றடியிலை நிக்கினம்” என மஞ்சுவின் மூத்த மகன் மாமனை அழைத்தான்.

தனது அறைக்குள்ளே இருந்து அந்த மாலை வேளையில் படிப்பில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்த ரமணன் வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

“டேய் பாரதி....வா...வா உள்ளே வாடா”

அங்கு ரமணனுடன் சிறுவயது முதல் வவுனியாவில் ஏ.எல் வரை ஒரே கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற நண்பனான பாரதியை கண்டதும் மகிழ்வுடன் அழைத்தான் அவன்.

ஒரு சிறிய ரவலிங் பாக்குடன் உள்நுழைந்த நண்பனை, தனக்கான பிரத்தியேக அறைக்கு ரமணன் அழைத்துச் சென்றான்.

“மச்சான் உங்கடை வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கிடையிலை களைச்சுப் போனன். பஸ்ரான்ரிலை பஸ்சை விட்டு இறங்கின நான், பொடி நடையா ஒரு மாதிரி தேடிக்கீடி உங்கடை வீட்டை வந்தது பெரிய விசயம் ரமணன். இதுக்கு முந்தி நான் திருகோணமலைக்கு வந்தது கிடையாது அதுதான் பெரிய கரைச்சல் பட்டுப் போனன்” என்றான் பாரதி தனது நெற்றியால் வழிந்த வியர்வையை கைக்குட்டையால் துடைத்தபடி. “நீ இந்த உவர்மலை சந்தியிலை இறங்கியிருந்தால் நேரை இங்க வந்திருக்கலாமே.. அப்படி வந்திருந்தா நான் வந்து நிண்டிருப்பன், ஓ என்ற போன் நம்பரும் உன்னட்டை இல்லை அதுதான் வந்த பிரச்சினை” என்ற ரமணன். மீண்டும் தனது கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“அது சரியடா என்ன அவசரப்பட்டு திடீரெண்டு இஞ்சை”

“அது மச்சான், நான் ஸ்ருடன் விசாவிலை வாறுமாதம் லண்டன் போக இருக்கிறன். அதோடை எங்கடை பெரியம்மா பாலையூத்திலை இருக்கிறா..... உன்னோடை போய் அவவையும் சந்திச்சுப் போட்டு

போவமெண்டு வந்தனான்”

“என்ன ஸ்ருடன் விசாவிலை போப்போறியோ. நான் வவுனியாவுக்கு வந்தால் சந்திக்கக் கூடிய ஒருதன் நீ தான் மச்சான். எவ்வளவு நட்போடை உயிருக்குயிரா பழகினனாங்கள். காலம் என்னைப் பிரிச்சு, கடைசியிலை உன்னையும் பிரிச்சு விட்டுதடா. இனி என்ன தான் செய்ய? மாற்றமில்லாத உலகமுமில்லை, வாழ்க்கையுமில்லை” எனப் பெருமூச்சுவிட்டபடி தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினான் ரமணன். இதற்கிடையில், தமது நட்பை தொடர்ந்து பேணும் பொருட்டு, தமது தொலைபேசி இலக்கங்களை பரஸ்பரம் பதிவு செய்து கொண்டனர்.

இருவரது உரையாடலும் இப்படி தொடர்ந்து கொண்டிருந்த வேளை, “ரமணன் மாமா... சாப்பாட்டு மேசையிலை தேத்தண்ணி வைச்சிருக்கு உங்களை எடுக்கட்டாம் எண்டு அம்மா சொன்னவ” என அவசரமாக அறைக்குள் நுழைந்த மஞ்சவின் மூத்த மகன் பலமாக கத்திவிட்டு ஒரே ஓட்டமாக வெளியே ஓடினான்.

“இரு மச்சான் தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போவம்... நல்லாக்களைச்சுப் போனாய்” எனக் கூறிய ரமணன், சாப்பாட்டு அறைக்குள் நுழைந்து, மேசையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தேனீரை எடுக்கச் சென்றான். அங்கே அவன் வழமையாக தேனீர் பருகும் மாபிள் கோப்பையில் மாத்திரம் தேனீர் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. “ஒரு கப் தேனீரை என்ன செய்வது?” என நினைத்த ரமணன் சமையலறையில் நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்த அக்கா மஞ்சவை நாடி, “அக்கா, வவுனியாவிலை இருந்து பாரதியல்லே வந்திருக்கிறான். என்னோடை படிச்சவன், உங்களுக்கும் தெரியும் அவனை நல்லா; பாவம் இப்ப தான் களைச்சு விழுந்து பஸ்சாலை வாறான். அவனுக்கு ஒரு தேத்தண்ணி வேணுமக்கா. போட்டுவைச்சிட்டுக் கூப்பிடுங்கோ நான் வந்து எடுத்திட்டு போறன்” என அக்காவிடம் பரிவாகக் கூறிவிட்டு நண்பன் இருந்த அறைக்குள் நுழைந்த ரமணன் நண்பனிடம் கதையை தொடர்ந்தான்.

“மச்சான்... பாரதி... எப்பிடி மச்சான் உன்னை அப்பா, அம்மா, சகோதரங்கள் சுகமா இருக்கினமே” “ஓம் மச்சான் சுகமா இருக்கினம். அக்காவுக்கு முப்பது வயது நெருங்கப்போகுது, கலியாணம் தான் தள்ளிப் போகுது. வாறவங்கலெல்லாம் வீடு வளவு காசெண்டு கேட்டா என்ன செய்யிறது. அப்பாவுக்கும் இப்ப ஏலாது. தம்பி தங்கையளின்ற படிப்பு வேறை. இப்பவும் அம்மா கடையப்பம்தான் செய்து கடையளுக்கு

குடுத்துவாறா. அதுதான் மச்சான் பாலையூத்திலை இருக்கிற பெரியம்மாவிட்ட வட்டிக்கு காச வாங்கி ஸ்ருடன் விசாவிலை போய் அங்கை மாறி நிண்டு உழைச்ச வீட்டுக்கு அனுப்பலாமெண்டு யோசிக்கிறன்” எனச் சொன்ன தனது நண்பனின் ஆறாத கவலையை கேட்ட ரமணனுக்கு தனது நிலை பரவாயில்லை போல தெரிந்தது.

நீண்ட நேரமாகியும் அக்காவிடமிருந்து இன்னொரு தேவீருக்கான அழைப்பு இன்னும் வரவில்லையே என்ற காரணத்தால், மீண்டும் அக்காவை பார்க்க சமையலறைக்குள் சென்றான் ரமணன். அங்கே அக்காவை காணவில்லை. அக்கா தனது படுக்கை அறைக்குள் கணனி முன் அமர்ந்து ஸ்கைப்பிலை தனது வெளிநாட்டு நண்பியுடன் சிரித்துக் கதைத்தபடி இருந்தாள்.

“அக்கா, தேத்தண்ணி ஊத்தியாச்சே எங்கை வைச்சிருக்கிறியள்” ரமணன் அக்காவை பார்த்து பணிவாகக் கேட்டான். ஆனால் அக்கா மஞ்ச அதையெல்லாம் காதில் வாங்காது ஸ்கைப்பில் கதைத்தபடி இருந்தாள். “அக்கா நான் கேக்கிறன் ஒண்டும் சொல்லாமல் பேசாமல் இருக்கிறியள்” அக்காவைப் பார்த்து பலமாக வினவினான் அவன்.

“ரமணன் என்னை டிஸ்ரப்பண்ணாதே, உனக்கு தேத்தண்ணி வைச்சிருக்கு அதை எடுத்து நீ குடி. வருகிற போறவங்களுக்கெல்லாம் என்னாலை தேத்தண்ணி சாப்பாடெண்டு குடுக்கேலாது. நாங்களென்ன சத்திரமே வச்சிருக்கிறம். உன்ரை சினேகிதன் பாரதி, அந்தக்கடையப்பம் செய்து விக்கிற தங்கம்மான்றை மகன் தானே. உனக்கு பிச்சைக்காரறோடை தான் சினேகிதம் பிடிக்கத் தெரியும். உன்ரை அத்தானை பாத்தியே, சாதாரணமாயிருந்தவர் ஆராரையோ கைக்குள்ளை போட்டு இப்ப மாளிகை போல வீட்டை கட்டிட்டார். இப்ப நான் ராசாத்திபோல இருக்கிறன். என்னைப் பாத்து தேத்தண்ணிபோடு எண்டு சொல்லுறதுக்கு உனக்கு மனம் வருதே” எனப் பலமாக கத்தி ஆர்ப்பரித்தான் மஞ்ச தனது தம்பி ரமணனைப் பார்த்து.

ரமணனுக்கு அக்காவின் அகங்கார வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தலைவிறைத்தது. எப்படி இருந்த அக்காவை பணம் எப்படியெல்லாம் மாற்றி பந்தாடிவிட்டதென நினைக்க மிகவும் மன வேதனையாக இருந்தது அவனுக்கு. அக்காவுக்கு ஏதேனும் கதைக்க வேணுமென மனம் உந்திய ரமணனுக்கு, தான் ஏதாவது கதைத்தால் அத்தானிடம் ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கதைத்து வீண்பிரச்சினைகளை உண்டு பண்ணி விடலாமென எண்ணியவன்

மௌனமாக, ஏதும் செய்யத்தோன்றாது, அங்கிருந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்வையை செலுத்தினான். அந்திமாலை அவசரமாய் மறைய, பூமி மெல்ல மெல்ல இருளின் பிடியில் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஒருமாதிரி தனது நிலையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு, தனது நண்பனுக்கு கடையிலாவது ஒரு தேனீ வாங்கிக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்ற உந்துதலில், தனது அறையை நோக்கி விரைந்தான் அவன்.

அங்கே பாரதி இருந்த இருக்கை காலியாக இருந்தது. நண்பன் எங்கே போனான் என்பதை அறிந்துகொள்ள, மேசையின் மேலிருந்த தனது கைபேசியை எடுத்து இயக்கினான் ரமணன். கைபேசி திரை ஒரு "மிஸ் கோல்" வந்திருப்பதை அவனது அவதானத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. பாரதியின் இலக்கந்தானது என அறிந்த அவன் அந்த இலக்கத்திற்கு தொடர்பை ஏற்படுத்தி.

"மச்சான் பாரதி நான் ரமணன். ஏனடாப்பா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனனி"?

"உனக்கு சொல்லிவிட்டுப் போற அளவுக்கு எனக்கு பொறுமை இல்லாமல் போச்சு ரமணன். உன்ரை அருமை அக்காவும் நீயும் கதைச்சு கதையெல்லாம் என்றை காதிலையும் விழுந்ததடா. ஒரு கோப்பை தேனீருக்காக உன்னையும், என்னையும், ஏன் என் குடும்பத்தைக் கூட இழுத்து மிகக் கேவலமாக தூசித்த உனது அக்காவின் கதைகளைக் கேட்டு என்னால் பொறுமை காக்க முடியவில்லை. நான் மேலும் அங்கை நிண்டால் எனது கோபம் கட்டுக்கு மீறலாமென எண்ணி வெளியேறிவிட்டன். மன்னிச்சுக் கொள்" மேலும் கதையை தொடர்ந்தால் தனது வார்த்தைகளும் வரம்புமீறி, தனது நண்பனின் இதயத்தை ரணமாக்கிவிடலாம் என்று எண்ணியவனாய் தனது உரையாடலை இடைநிறுத்தி துண்டித்துக் கொண்டான் பாரதி.

நண்பனின் இடைநிறுத்தப்பட்ட காரசாரமான உரையாடல் ரமணனின் இதயத்தை ஓர் எரிமலையாக்கி கோபக் கனலை கொட்டவைத்தது.

ஒரு கோப்பை தேனீருக்காக, நண்பனின்முன் மானபங்கப்பட்டுவிட்டதை எண்ண எண்ண ரமணனுக்கு அக்கா டிஸ்சுவின் மேல் இனியில்லையென்றதொரு வெறுப்பு விஸ்பரபமெடுத்து, அவளை ஒரு அந்நியப்பட்டவளாக்கியதுடன், சகோதர பாசமென தான் இதுவரை கட்டிக்காத்துவந்த அழகிய கோட்டை சடசடவெனச் சரிந்து மண்ணோடு மண்ணாகி நிலத்தில்புதைவது போலொரு பிரமையும் அவனுள் எழுந்து மேலும் அவனை வாட்டி வதைத்தது.

ஸ்கைப்பில் தனது வெளிநாட்டுத் தோழியிடம் கதைத்துச் சிரித்து

களிப்படைந்த மஞ்சு, தனது முகநூலுக்கு தாவினாள். முகநூலில் சென்றவாரம் தான் போட்டிருந்த ஒளிப்படங்களைப் பார்த்து “லைக்” செய்திருந்தவர்களை அறிந்து அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, புதிதாகவும் பல படங்களை அதில் திணித்து தனது படாடோப வாழ்வின் பிம்பங்களை உலகமெலாம் பரைசாற்றிய பெருமையுடன் தனது செயல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தவள், படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

நடுவிறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த சோபா செற்றியில், அம்மாவுக் காக பசியோடு காத்திருந்த அவளது பச்சினம் குழந்தைகள் இருவரும் காலைக்கையை எறிந்தபடி தூங்கியவண்ணமிருந்தன. அம்மாவை குழப்பினால் அடி உதை வாங்க வேண்டும்மென்ற பயம் அந்தப் பிஞ்சுக ளுக்கு. அந்தக் காட்சியைக் கூட கண்டும் காணாதது போல அலட்சியமாக எண்ணிய அவள், நேரடியாக சாப்பாட்டு மேசையருகே சென்றாள், தனது பசியை ஆற்றிவிட்டு படுக்கையில் போய் விழுந்துவிட.

ரமணன் எப்பொழுதும் தனது சாப்பாட்டுக்கு அக்காவை எதிர்பார்ப்பது கிடையாது. எந்த வேளையிலும் அவளும், வாதம்பி வந்து சாப்பிடு என்று அன்பாக இதுவரை அழைத்ததும் கிடையாது..

அன்றும் ரமணன் வந்து இரவுச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுவிட்டுப் போயிருப்பான் என்ற வழமையான எண்ணத்துடன் தனக்கான சாப்பாட்டைப் போட்டுக்கொள்ள ஆயத்தமான அவளது கண்களுக்கு, தான் ரமணனுக்காக கொண்டு வந்து வைத்த தேனீர் கோப்பை கண்ணை உறுத்தியது. காரணம் அந்தத் தேனீர் அவனால் பருகப்படாமலேயே ஆறி பச்சைத் தண்ணீராக சில்லிட்டுக் கிடந்தது. அதைப் பார்த்த மஞ்சுவுக்கு ஆத்திரம் மேலிட “உவனுக்கு நல்லா கொழுப்பேறிப் போச்சு. நான் அனுப்பின தேத்தண்ணியைக் கூட குடிக்க அவருக்கு ஏலாமல் போட்டுது. அரைப்பட்டினி, காப்பட்டினியா கிடந்தவனை கூட்டியந்து, மூண்டு நேரமும் மூக்குமுட்ட சாப்பாடும் போட்டு, தேத்தண்ணி, பால் படுக்க மெத்தையெண்டு குடுத்தவுடனை அவருக்கு கெப்பர் வந்தாட்டுத்து போல, இப்பபார் அவருக்கு குடுக்கிற குடுவையில் எல்லாம் சரிவரும். கண்டறியாத சிநேகிதம் அவருக்கு. அவனுக்கு தேத்தண்ணி குடுக்கேல்லையெண்ட ரோசத்திலை இவர் தன்றை தேத்தண்ணியைக்கூட குடிக்காமல் ஆற வைச்சிருக்கிறார்” என தனது சகோதரனைப்பற்றி மிக ஏளனமாக எண்ணிய மஞ்சு, கோபம் மேலிட அவளது அறையை நோக்கி விரைந்தாள்.

ரமணனின் அறைக்கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. அதைப்பார்த்ததும்

மேலும் அவளது சினம் அதிகரிக்க, அறைக்கதவை தனது காலால் எட்டி ஒரு உதை உதைத்தாள். கதவு “படார்” என திறந்து கொண்டது. அறையின் மின் விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருந்ததால், அறை ஒரே இருளில் மூழ்கியிருந்ததைக் கண்ட அவள், மின் சுவிச்சைத் தேடி மின் விளக்கை ஒளிரவிட்டாள்.

திடீரெனப் பாய்ந்த மின்னொளி, அங்கேயொரு அசாத்திய வெறுமையைப் பறைசாற்றி மஞ்சவை பெரும் பீதிக்குள்ளாக்கி மிரளவைத் ததால் பதட்டமடைந்த அவள், அவசர அவசரமாக தனது கைபேசியை தேடியெடுத்து ரமணனின் இலக்கத்துக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினாள்.

“மன்னிக்கவும், நீங்கள் அழைத்த இலக்கத்தினை அடைய முடியாதுள்ளது. சிறிது நேரத்தின் பின் மீண்டும் முயற்சிக்கவும்.”

மீண்டும் மீண்டும் அதேகுரல்.....! அதேபதில்.....!

-ஜீவந்தி - 74
கார்த்திகை 2014

மறையில் ஓர் அழுவடை

காலை வேளை, குளித்து முழுகி வெகு ஆசார சீலராக நெற்றி நிறைய விழுதி தரித்து, சந்தன குங்கும திலகம் அணிந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்து முடித்த பரமசிவத்தார், தனது பெரிய நாற்சார் வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த “ஈசி சியாரில்” வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

அவர் அங்கு வந்து அமர்ந்து கொண்டதும், கட்ச் கட கற்கண்டு போட்டுக் காய்ச்சியெடுத்த பசும்பால் நிறைந்த கிண்ணத்தை எடுத்து வந்த அவரது மனைவி கண்மணி அதை அவரிடம் நீட்டினாள். அந்த பசும்பாற் கிண்ணத்தை வாங்கிய அவர் உதட்டில் அதனை வைத்து மெல்ல மெல்ல உறுஞ்சியபடி, தூரத்தே நின்ற வேப்பமரத்துக்குக் கீழே, அவரது “பத்தேக்கர்” வயலில் வேலை செய்யும் ராமையா நிற்பதை அவதானித்தவராய்,

“ஆர். ராமையாவே இஞ்சை கிட்ட வாவனடாப்பா. ஏன் அங்கை பதுங்கிக்கொண்டு நிற்கிறாய்”

என அதிகார தோரணையில் பெரிதாக குரல் கொடுத்தார்.

முதலாளியின் அழைப்புக்காகவே வெகு நேரமாக காத்திருந்த ராமையா, தனது தலையில் கட்டியிருந்த அழுக்கேறிய தலைப் பாகையை அவிழ்த்து உதறி எடுத்து அதனை தனது இடது பக்க கமக்கட்டுக்குள்

சொருகியபடி மிகவும் மரியாதையுடன் பரமசிவத்திற்கு முன்னால் போய் இலேசாக புன்னகை உதிர்த்தபடி ஏதும் பேசாது மௌனியாக நின்றான்.

“ராமையா நீ என்னத்துக்கு வந்தனி ஒண்டும் கதைக்காமல் சுமமா நிண்டாநான் என்ன சாத்திரமே பாக்கிறது உனக்கு என்ன வேணுமெண்டு”

“இல்லை முதலாளி”.

“சுமமா விழுங்காமல் விசயத்தைச் சொல்லன்”

“முதலாளி சின்னத் தங்கம் காய்ச்சலாய் கிடக்கிறான்”

“அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்லறாய்”

“அவளுக்கு ஆனமான சாப்பாடு இல்லை. பிள்ளை பெத்த பச்சை உடம்போடை வயலுக்கு வந்து நாத்து நட்தாலை சேறு தண்ணி அவளுக்கு ஒத்துப் போகேல்லை”

“என்ன புதினமாய் கதைக்கிறாய் ராமையா. வயல் வேலை, கூலி வேலை செய்யிற சனங்கள் வெய்யில், மழை, சேறு, தண்ணியெண்டு பெரிசா பாத்தாவாழேலுமே. எல்லாத்தையும் சமாளிச்ச பழகினாத்தானே நாலு காசு உழைக்கேலும். அது சரி இப்ப உனக்கு என்ன வேணுமெண்டு சொல்லு”.

“இல்லை முதலாளி பாவம் சின்னத்தங்கம் கனக்க நாளா ஆன சாப்பாடு, தண்ணியில்லாமல் பச்சைக் குழந்தையோடை பாயிலை கிடக்கிறான். அதுதான் முதலாளி அவளுக்கு ஏதாவது நல்ல கறி புளியை காச்சிக் கொடுத்து தேத்திவிட வேண்டும். அது தான்”

“அப்ப உனக்கு அதுக்கெல்லாம் காசு வேணுமெண்டு சொல்லறாய் அப்படித்தானே”

“ஆமாம் முதலாளி”.

“பாரன் அவருக்கு மனிசியிலை உள்ள கரிசனையை. சரி எவ்வளவு காசு வேணும்” .?

“ஒரு ஆயிரம் ரூபா தந்தீங்களெண்டா பெரிய உதவியாய் இருக்கும் முதலாளி”

ராமையா இப்படிக்கேட்டவுடன் ஏதோ சுமமா கொடுப்பது போல் பாசாங்கு செய்த அவர்,

“கண்மணி, இஞ்சேரப்பா.. கண்மணி”

என தனது மனைவியை அழைத்து அவனுக்குக் கொடுக்க ஆயிரம் ரூபா எடுத்துவரும்படி அவளிடம் சொல்ல, கண்மணி ஒருமாதிரி கணவனையும் ராமையாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்து முறைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றவன் ஆயிரம் ரூபா நோட் ஒன்றை எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டினான்.

“ராமையா. இந்தா ஆயிரம்.. எல்லாத்தையும் கணக்கு வைச்சக் கொள்.”

“ஓம் ஐயா மெத்த உதவி முதலாளி அப்பநான் வாறன் எனமரியாதையாக கூறிவிட்டு தனது வீடு நோக்கி விரைந்தான் அவன்.

பரமசிவத்தார் கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலேயே மிகவும் பிரபலமான ஒருவர். பல ஏக்கர் வயல் நிலங்கள், தென்னந்தோட்டங்கள், அரிசி ஆலை, பல சரக்குக் கடைகள் என பல சொத்துக்களுக்கு அதிபதி.

வன்னியில் போர் உக்கிரமடையப் போவதை முன்கூட்டியே ஊகித்து அறிந்து கொண்ட அவர், தனது பணபலம், அரசியல் செல்வாக்கு என்பவற்றை பாவித்து குடும்பத்தோடு இடம்பெயர்ந்து கொழும்புக்கு சென்று விட்டார்.

போரால் பலசொத்து இழப்புக்களை இவர் சந்தித்தாலும் தன்னிடமிருந்த கோடிக்கணக்கான பணத்தை இரகசியமாக வங்கிகள் பலவற்றில் வைப்பிலிட்டு வைத்த காரணத்தால், அந்த சொத்து இழப்புக்கள் எல்லாம் பரமசிவத்தாரை பெரிதும் பாதிக்கவில்லை.

வன்னியில் நடந்த போரில் அநேகமாக அங்கு வசித்த குடும்பங்களில் ஒவ்வொன்றும், உயிர் இழப்புக்கள் பொருள் இழப்புக்கள் என்பவற்றில் மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்ட போதும், பரமசிவத்தாரின் குடும்பம் அதற்கு விதிவிலக்காக அமைந்தது, அவரின் அபரிமிதமான அரசியல் செல்வாக்கு என்றால் மிகையாகாது.

அப்படி தன்னையும், தனது குடும்பத்தினரையும் காப்பாற்றிக் கொண்ட அவர் போர் முடிந்த கையோடு எந்தவித பயமுமின்றி கிளிநொச்சிக்கு மீண்டும் வந்து குதிந்து, சிதைந்து அழிந்து போன அரிசி ஆலை , வயல் நிலங்கள், கடைகள் என்பவற்றை தனது பணபலத்தாலும், அரசசார்பான செல்வாக்காலும் உயிர் பெறவைத்து மீண்டும் தன்னை அங்கு நிலைநிறுத்திக் கொண்டார்.

வடஇலங்கை, தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் கிளிநொச்சிக்கு வந்தால் பரமசிவத்தாரை காணாமல் போவது அதிசயம் அத்தனை கவனிப்பும், விருந்துபசாரமும் அவர்களுக்கு இருக்கும். வெளியிடங்களில் கிடைக்காத மான், மரை, பன்றி இறைச்சிகள் பரமசிவத்தாரின் விருந்துகளில் கமகமக்கும். அது மாத்திரமல்ல, வெளிநாட்டு உள்நாட்டு சரக்குகளும் அந்த விருந்துகளில் தண்ணிப்பட்டபாடு.

பரமசிவத்தாரின் நெல்வயல்களில் ராமையாவின் மேற்பார்வையில் இருக்கும் “பத்தேக்கர்” வயல் தான் கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலேலே அதிகமான வசூலை தரும் வயலாகும்.

மலைநாட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து கிளிநொச்சியில் குடியேறிய பரம்பரையில் வந்தவன்தான் ராமையா. போரின் போது பரமசிவத்தாருடன் இடம்பெயர்ந்து மலைநாட்டுக்குச் சென்றவனை பரமசிவத்தார் மீண்டும் கூப்பிட்டு தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டார்.

தனது வயல்நிலங்களை பராமரித்து நிறைய விளைச்சலை தேடித்தந்த இராமையாவை மீண்டும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது, அவனது அயராது உழைப்பும், நேர்மைத்தனமையும்தான் என்பதை உள்ளூர் அவர் அறிந்தாலும் அதையெல்லாம் வெளிக்காட்டாது பரமசிவத்தார் தனது மேலாதிக்கத்தை அவன்பால் செலுத்தி அவனை தனக்கு ஏற்றவாறு கையகப்படுத்திக்கொண்டார்.

அதற்கு ஏற்றவாறு அவனது மனைவியாக சின்னத்தங்கம் வந்து சேர்ந்தாள். அவள் கிளிநொச்சியையே பிறப்பிடமாக கொண்டவள். போரின் தாக்கங்கள் அவளையும் போட்டுத் தாக்கியது. தனது ஐந்தே வயதான தம்பியைத் தவிர குடும்பத்தில் அனைவரையும் போரில் காவு கொடுத்து தனித்துவிட்ட அவள், ராமையாவால் பராமரிக்கப்படும் வயலில் களைபிடுங்க, நாற்றநூட அரிவுவெட்டவென வேலைகளுக்கு அடிக்கடி வந்து போவாள்.

சின்னத் தங்கமும் தன்னைப் போல சிறந்த உழைப்பாளியாக காணப்பட்டாலும் அவளது குறு குறு அழகும் நளினமான பேச்சுக்களும் ராமையாவை கவர்ந்துவிட்டன. ஆனாலும் தங்கத்தின் மேலுள்ள அந்தக் கவர்ச்சியை, ஈடுபாட்டை எப்படி அவளிடம் எடுத்துரைப்பதென்பதுதான் அவனுக்கு தெரியவில்லை.

சின்னத் தங்கத்துக்கும் ராமையாவின் அயராது உழைப்பும் ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும், பெண்களுடன் பண்பாடாக பழகும் விதமும் ஓர் ஈர்ப்பை அவளுள் ஏற்படுத்தாமல் விடவில்லை.

ராமையாவிடம் தான் கொண்ட ஈர்ப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தன்கைப்பட சுவையான தீன்பண்டம் ஏதாவது செய்தால் தனது தல்லி மூலம் ராமையாவுக்கு அதைக் கொடுத்து அதை அவன் உண்பதைப் பார்த்து கள்ளமாக ரசிப்பாள்.

இப்படியாக ஆரம்பித்த அவர்களது உறவு கால ஓட்டத்தில் அவர்கள் இருவரையும் வாழ்க்கையில் இணைய வைத்துவிட்டது.

“தங்கம்.. தங்கம் எழும்பியிருந்து இதைக் குடிச்சிப்போட்டுப் படுபுள்ளை”

தனது மனைவியை ஆதரவுடன் தட்டி எழுப்பிய ராமையா தனது கையில் வைத்திருந்த நெஸ்ரோமோல்ட் பானம் நிறைந்த கோப்பையை அவளிடம் நீட்டினான்.

அதிகமான வேளைகளில் வெறுந் தேநீரையே குடித்து குமட்டல் எடுத்த அவள் மிகுந்த ஆவலுடன் அதை வாங்கி மெல்ல மெல்ல ரசித்துப் பருகினாள். அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமையாவுக்கு தனது வயிறு நிரம்பியது போல ஒரு ஆனந்தம் ஏற்பட்டது.

சின்னத்தங்கத்தின் உடல் மெல்ல மெல்ல தேறத் தொடங்கியது. இராமையாவின் கவனிப்பு அந்த அளவிற்கு அவளுக்கு தெம்பைத் தந்தது.

பல நாட்களின் பின் சின்னத்தங்கமும் வேலைக்கு போக ஆயத்தமானாள். இரவு தண்ணி ஊற்றி வைத்த சோற்றை எடுத்து சிறு பானைக்குள் இட்ட அவள் உப்பும் பிஞ்சுமிளகாய், வெங்காயம் சிறு ஊறுகாய்த்துண்டு என்பவற்றை அதற்குள் இட்டு தண்ணீர் ஊற்றி கரைத்தெடுத்து புறப்படஆயத்தமானாள்.

சிறு குழந்தையை ராமையா தூக்கி தோளில் போட்டபடி முன்னடந்தான்.

தங்கம் அவனை பின் தொடர்ந்து வயலுக்கு சென்றாள். அதிகமாக இதுதான் அவர்களின் காலைப் புறப்பாடு. பரமசிவத்தாரின் பத்தேக்கர் விளைநிலம் இவர்களின் நாளாந்த உழைப்பால் பொன்னாக விளையும்.

பகலில் ராமையாவுடன் தனது குழந்தையை கொண்டு போகும் சின்னத் தங்கம், வயல் ஓரத்தில் நிற்கும் பெரிய வீரமரக் கொப்பில் தனது பழைய சேலையால் ஒரு தூளி கட்டி அதற்குள்ளே பிள்ளையைப் போட்டு உறங்க வைத்துவிட்டு கணவருடன் வயல் வேலைக்கு இறங்கி விடுவாள்.

ராமையாவின் மேற்பார்வையில் பலர் அங்கு வந்து வேலை செய்வர். ஆனாலும், அவனது முற்று முழுதான கண்காணிப்பில் அந்தவயல் எப்பொழுதும் இருக்கும்.

சேற்றுமழவு செய்து புதிதாக நாற்றுநட்ட நெற்பயிர்கள், மெல்ல மெல்ல நிமிர்ந்து பச்சைப் பசேலென எழுந்து காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தன. அதைக் கண்ணூற்ற ராமையாவின் மனசு சந்தோசத்தால் அசைந்தாடியது.

“இஞ்சேருங்கோ” என்றாள் சின்னத்தங்கம். “என்றை செல்லத்தங்கம். என்னென்று சொல்லடி” செல்லமாக குழைந்து பேசினான் இராமையா. “இந்த முறை வயலைப் பாத்தீங்களே என்ன பச்சைப் பசேலெண்டு கதிரகக்கிக் கிடக்குது பார்க்க பார்க்க ஆசையா கிடக்குது”

“ஓம்.. ஓம் எனக்கும் அப்படித்தான் தெரியுது”

“தங்கம் உனக்கொரு புதினம் தெரியுமே”

“என்ன”

“இந்த வருஷம் அதிகமா விளைச்சலை காணுற வயலுகளுக்கு பரிசெல்லே அரசாங்கம் கொடுக்கப் போகுதாம்”

“அப்படியே சங்கதி.. அப்படியென்றால் நாங்கள் ஒரு கை பார்க்கத் தான் வேணும். எவனையும் முந்தவிடக்கூடாது” தங்கம் மிக உற்சாகமாக கதைத்தாள்.

“இந்த ராமையா கையை வைச்சா ராங்கா போனதில்லை” என ஒரு சினிமாப் பாடலை மாற்றிப்பாடி தனது ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தினான் ராமையா.

தனது வயலைப் பார்க்கப் புறப்பட்ட பரமசிவம் வெயிலின் அகோரம் தாங்க முடியாது குடை ஒன்றைப் பிடித்தபடி வயல் வரம்பால் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தார். முதலாளியின் வருகையை அவதானித்த ராமையா அவர் வந்த திசையை நோக்கி நகர்ந்து அவருக்கு அண்மையில் போய் நின்றான்.

“ராமையா.. இவ்வளவு காலத்துக்கும் இந்த முறைதான் இந்த பத்தேக்கர் வயலை பார்க்க பார்க்க ஆசையா இருக்கு”

“ஓம் முதலாளி. உங்கடை மனசுக்கு எல்லாம் பொன்னாய் விளையுந்தானே”

“அது சரி ராமையா இந்த முறை அரசாங்கம் நல்ல வயல் விளைச்சலை ஆராய்ந்து பரிசெல்லே கொடுக்கப் போகுது”

“ஓம் ஐயா நானும் இதைக் கேள்விப்பட்டனான். இந்த பத்தேக்கர் வயலை முந்த எந்த வயல் காரனாலும் முடியாது முதலாளி அப்படி விளையும் எண்டு நம்பிக்கை. கதிர்களைப் பார்த்தீங்களே முத்து முத்தாய் இருக்கு முதலாளி”

“ராமையா.. வயலுக்கு பரிசு மாத்திரமில்லை அந்த வயலை விளைய வைச்ச விவசாயிக்கும் “விவசாய மன்னன்” பட்டமும் அல்லவே சூடப் போறாங்கள். அந்த அதிஷ்டம் உனக்குத் தான் வரப்போகுது ராமையா..”

ராமையாவுக்கு அதைக்கேட்டதும் தேகம் புல்லரித்தது. அப்படி ஒரு அதிஷ்டம் எனக்கா அப்பிடி வந்தால் முதல் சந்தோசப்படுபவள் சின்னத்தங்கமல்லவா என மனதுக்குள் சொல்லி மகிழ்ந்தான்.

“என்ன ராமையா யோசிக்கிறாய். விளைச்சல் அமோகமா இருக்க வேணும். அதுக்கேத்தமாதிரி நீர்ப்பாச்சல், பசளை வீச்சு , களை பறிப்பு எல்லாத்திலையும் கவனமாய் இரு ராமையா. காசைப்பற்றி யோசிக்காதை நல்ல கூலியாக்களைப் போட்டு பத்தேக்கர் நிலத்தை பரிசு வாங்க வைச்சிடு. இல்லையென்றால் இந்த பரமசிவம் முதலாளி கிளிநொச்சியிலை பேரோடு புகழோடு வாழ ஏலாமல் போயிடும் ராமையா”.

“நீங்கள் எதற்கும் யோசியாதேங்கோ முதலாளி”

“ராமையா இந்தமுறை விவசாய மன்னன் வேறை ஆர் நீதான். நீ விவசாய மன்னன் எண்டா உன்ரை மனிசி சின்னத்தங்கம்”.

ராமையாவின் கற்பனையில் அவன் விவசாய மன்னனாக முடிசூடப் படுவதையும் தன்மனைவி சின்னத் தங்கம் ஒரு ராணியாக தன்னருகே நிற்பதையும் எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

வயல் அறுவடைகள் மும்முரமாக நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தன. அரசாங்க விவசாய கண்காணிப்பாளர்கள் கிளிநொச்சி மாவட்டத்து வயல்களெல்லாம் ஊடுருவி விளைச்சல்களை கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது கணிப்பீட்டில் பரமசிவத்தாரின் பத்தேக்கர் நிலமே முன்னணி வகித்தது. அதை பரமசிவத்தாருக்கு மெல்லக் கசியவிட்டனர் அதிகாரிகள்.

பரமசிவத்தாருக்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. ராமையாவுக்கும் அந்த செய்தியை கசியவிட்டார். ராமையா தனது மனைவி சின்னத் தங்கத்துக்கு அதை ரகசியமாக தெரியப்படுத்தினான்.

அன்று கிளிநொச்சி நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. எங்கும் சிவப்பு பச்சை வர்ணங்கள் இணைந்த கொடிகள் காற்றில் படபடத்தன. “வயலோடு வசந்தம்” என்ற பெயரில் விழா ஏற்பாடு களைகட்டியது. நகர மத்தியில் பெரும் மேடை அலங்காரங்கள் வண்ண விளக்குகள், ஒலி பரப்பிகள் ஊரையே வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தன.

தென்னிலங்கை விவசாய அமைச்சர், செயலாளர்கள் பட்டாளம் ஒரு புறம், வடஇலங்கை விவசாய அமைச்சர் பிரதானிகள் மறுபுறம் மாலை, மரியாதை ஆராத்தி மேள தாளங்கள் நடனம் என்பவற்றுடன் அழைத்து வரப்பட்டு மேடையில் அமர்த்தப்பட்டனர்.

அந்த அமர்க்களமான விழாவினைப் பார்ப்பதற்காக மேடைக்கு முன்னால் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள், பொதுமக்கள் நாலாதிசையில் இருந்தும் வந்து கூடிநின்றனர்.

இராமையாவும், சின்னத்தங்கமும் அழகாக உடைதரித்து தமது குழந்தையுடன் மேடைக்கு முன் வரிசையில் நேரத்திற்கே போய் அமர்ந்து கொண்டனர்.

சின்னத்தங்கத்துக்கு மனது எங்கும் ஒரு குதூகலாம் பொங்கிப் பிரவாகித்தது. தனது கணவருக்கு விவசாய மன்னன் பட்டம் கிடைக்க போகிறது என அறிந்தால் எந்த மனைவி குதூகலமடையமாட்டாள் அது மாத்திரமல்ல தாங்கள் இருவரும் வியர்வை சிந்திப்பாடுபட்ட வயலுக்கு முதலாமிடமும் தங்க வயல் என்ற நாமமும் சூடப்படப் போகிறது என எண்ண இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியாக அவளுக்கு இருந்தது.

விழா ஆரம்பமானது. தலைவர் உட்பட பலர் உரையாற்றினர். அரசாங்கமானது விவசாயி தொழிலாளர் மேல் கரிசனை கொண்டு அவர்களின் உழைப்பை கௌரவிக்க எடுத்த முயற்சியை பலரும் சிலாகித்துப் பேசினர்.

“அடுத்த வயல்களுக்கு இடையேயான விளைச்சல் போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும். அந்தமுடிவுகளை அறிவிக்க வடமாகாண விவசாய அமைச்சின் உயர் அதிகாரி அவர்களை நான் அன்புடன் அழைக்கின்றேன்” என தலைவர் அறிவித்து விட்டு அமர்ந்துகொண்டார்.

விவசாய அமைச்சின் உயர் அதிகாரி அவர்கள் ஒலிவாங்கியின் முன்னால் தேர்வானவர்களின் பெயர்பட்டியலுடன் வந்துநிற்க கரகோஷம் எங்கும் முழங்கியது.

“பேரன்புடைய விவசாய பெருமக்களே”, எமது திணைக்களம் மிகவும் கண்ணியத்துடனும், கவனத்துடனும் பரிசீலித்து அறிவித்த முடிவு இதோ” என முத்தாய்ப்பு வைத்து அவர், முதலில் மூன்றாம் இரண்டாம் இடங்களைப் பெற்ற விவசாயிகளின் பெயரை அறிவித்தார். அந்தப் பரிசுக்குரிய விவசாயிகள் மேடையில் ஏறி அவற்றைப் பெற்று தமது மகிழ்ச்சியை தெரிவிக்க எங்கும் கரகோஷம் எழுந்தது.

“பாட்டாளித் தோழர்களே இதோ நெல்விளைச்சல் போட்டியில் முதலிடத்தைப் பெற்று “தங்கவயல்” என்ற சான்றிதழை பெறுவது பத்தேக்கர் வயல் நிலம். அதிக விளைச்சலை அள்ளித்தந்த அந்த வயலில் உழைத்த விவசாயிகள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்” என்ற அவரின் அறிவித்தலால் மீண்டும் எங்கும் கரகோஷம் வாளைத் தொட்டவண்ணமிருந்தது.

ராமையாவுக்கும் சின்னத்தங்கத்திற்கும் கால்கள் நிலத்தில் இல்லை. அவ்வளவு குதூகலம்.

அடுத்த அறிவிப்பு தனக்கு உரியதென்று நம்பிக்கை ராமையாவின் உடலில் ஒரு உணர்ச்சி பிரவாகத்தை ஊட்டி அவனுள் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

சின்னத்தங்கம் தனது கணவனின் கசங்கிய உடையை சரிசெய்து குழம்பியிருந்த அவனது தலைமயிரை மெதுவாக கோதி மேடைக்கு அவன் போவதற்கு ஏற்றவாறு தயார் செய்தாள்.

“ஆமாம், விவசாய பெருமக்களே நீங்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் விவசாய மன்னன் பட்டம் யாருக்கு?” ஒரு கேள்வி எழும்பி புதிர் போட்டார் அறிவிப்பாளர்.

இராமையாவை எல்லோர் பார்வையும் நோக்கிப் பாய, அதைப் பார்த்தத சின்னத்தங்கத்துக்கு விவசாய மன்னனாக முடி சூடிக்கொண்ட தனது கணவனுடன் தான் தங்க வயலில் ஊர்வலம் போவதாக ஒரு கற்பனையில் மூழ்கி மயங்கிப் போனாள்.

“ஆமாம் பத்தேக்கர் வயல் நிலத்தில் அதிக அறுவடையை பெற்றுக் கொள்ள, தங்க வயல் என்ற சான்றிதழை அதற்குப் பெற்றுக் கொடுக்க அயராது உழைத்த அந்த பெருமைக்குரிய விவசாயி யார்.. அவர்தான் பரமசிவம்.. அந்த முன் உதாரண புருஷனை நாம் மேடைக்களைக்கின்றோம்”

எங்கும் பலத்தத கரகோஷம். பரமசிவத்தாரால் முன்சூட்டியே ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பட்டாசு வெடிச்சத்தம் இடிபோல இடித்து மின்னி முழங்கி எங்கும் ஒலித்தது.

அந்த இடிமின்னல் ஒலிகளுக்கிடையில் ராமையா, சின்னத்தங்கம் ஆகியோரின் கனவுக் கோட்டை சடசடவென சரிந்து விழுந்த ஓசை யாருக்கும் கேட்கவில்லை. ஏதுமறியாத இருவரும் மலைத்துப் போய் நிற்க, மேடையில் ஏறிய பரமசிவத்தாருக்கு பொன்னாடை, மாலை அணிந்து விவசாய மன்னன் கிரீடமும் சூடப்பட்டது. அத்துடன் “தங்கவயல்” பரிசு பெற்ற விளைநிலத்துக்காக ஐந்து லட்சம் ரூபா காசோலையும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இதையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்ட பரமசிவத்தார் முடிதரித்த குறுநில மன்னரைப் போல மிகுந்த கம்பீரத்துடன் மேடையைவிட்டு இறங்கினார். அவர் இறங்கிப் போகும் வழியிலேயே ராமையாவும் சின்னத்தங்கமும் அவரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாலும் அவர்கள் இருவரையும் சூட்டை செய்யாமலும், ஏறெடுத்து பார்க்காமலும் விரைந்த அவர் தனது அதிசொகுசு வாகனத்தில் ஏறி அமர வாகனம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து ராமையாவினதும், சின்னத்தங்கத்தினதும் பார்வையிலிருந்து மறைந்து கொண்டிருந்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்து பொறுக்க முடியாத சின்னத்தங்கம், ராமையாவின் மார்பில் முகம் புதைத்து கேவிக் கேவி அழுதாள். தாய் அழுவதை அறிந்து அவளது கையிலிருந்த பிள்ளையும் சேர்ந்து அழுதது.

- ஞாயிறு தினக்குரல்

21.05.2017

வெல்லிதாசனின்

"எங்களில் ஒருத்தி" சிறுகதைத் தொகுப்பு

இந் நூலாசிரியர் வெல்லிதாசன் அவர்கள் மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை இரண்டிலும் தரமான கவிதைகளை தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு தந்ததன் மூலம் பிரபல்யமானவர். ஈழத்து மெல்லிசைப் பாடலாசிரியர்களின் ஒருவர் "செம்மாதுளம்பூ" எனும் அவரது கவிதை நூல், கவிதைத் துறையில் தமிழ் இலக்கிய விழா 2010 இன் இலக்கிய நூற்பரிசு பெற்று மேலும் அவரது "வண்ண வண்ண பூக்கள்" என்னும் நூல் சிறுவர் இலக்கிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுள்ளது.

இந் நிலையில் வெல்லிதாசன் அவர்கள் 2016 ஆம் ஆண்டு பல சிறுகதைகளை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இதன் நிமித்தமே "எங்களில் ஒருத்தி" என்ற இச் சிறுகதை தொகுப்பு வெளியாகின்றது. இம் முயற்சியில் அவர் இரண்டு பிரச்சனைகளை எதிர் கொண்டிருப்பார் என்பது வெற்றிடை மலை!

மறு பிரச்சனை இன்று சிறுகதைக்கான களம், புலம்பெயர் தொல்லியல் பக்கம் சாய்ந்துவிட்டது. சாதியம், பொன்னியம், முதலாளித்துவம், என்று எம்மவர் சக்கை போடப்பட்ட சிறுகதைக்கான களங்கள் காலவெள்ளத்தில் இடியுண்டு போக.... புலம் பெயர்வு, மீள் குடியேற்றம், தொழில் எத்தனங்கள், கட்டுக்குள் நிற்காத குடும்ப சிக்கல்கள், கலாசார சீரழிவுகள், தவறான பாதையில் பணம் சம்பாதித்தல், சிறார் போதைப்பொருள் பாவனைக்கு அடிமையாதல், கொலை, கொள்ளை போன்ற குற்றச் செயல்கள், வங்கி மோசடிகள் என்று புதிய களங்கள் எல்லையற்று விரிந்து விட்டது.

எம்மவர் அவர் சிறுகதை எழுதுவதை தள்ளிப் போட்டு விட்டனர்! எனவேதான் அண்மைக் காலத்தில் சிறுகதை தொகுப்புக்கள் எதுவும் வெளிவிடுவதையும் காணோம்.

ஆனால் இந் நூலாசிரியரான வெல்லிதாசன் இப் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு கண்டார். ஒன்று தனது சிறுகதைகளை அழகான கவித்துவ நடையில் சொல்ல முற்பட்டமை. அடுத்து அவரது நீண்ட கால வாசிப்பு அனுபவத்தை கருத்தில் வைத்து புதிய சிந்தனைகளை தான் எடுத்துக் கொண்டு தளங்கள் வாயிலாக சொல்ல முயன்றமை.

இத் தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ள பத்து சிறுகதைகளுமே தினக்குரல், சுடர்ஒளி ஆகிய ஜனநாடுசக பத்திரிகைகளிலும் ஞானம், ஜீவநதி போன்ற பிரபல்யமான சஞ்சிகைகளிலும் பிரதானமானவையாகும்.

இதுவே அவரது சிறுகதைகளுக்கான அச்சு அங்கீகாரமாகும் இப்போது உங்கள் கைகளில் தவளும் "எங்களில் ஒருத்தி" சிறுகதை தொகுப்பு நிச்சயம் உங்களைக் கவரும்.

- கலாபூஷணம் வி. என். சந்திரகாந்தி

